XXIV. évfolyam, 46. szám Ára: 1,80 Ft 1968. november 14.

Ludas Matyi

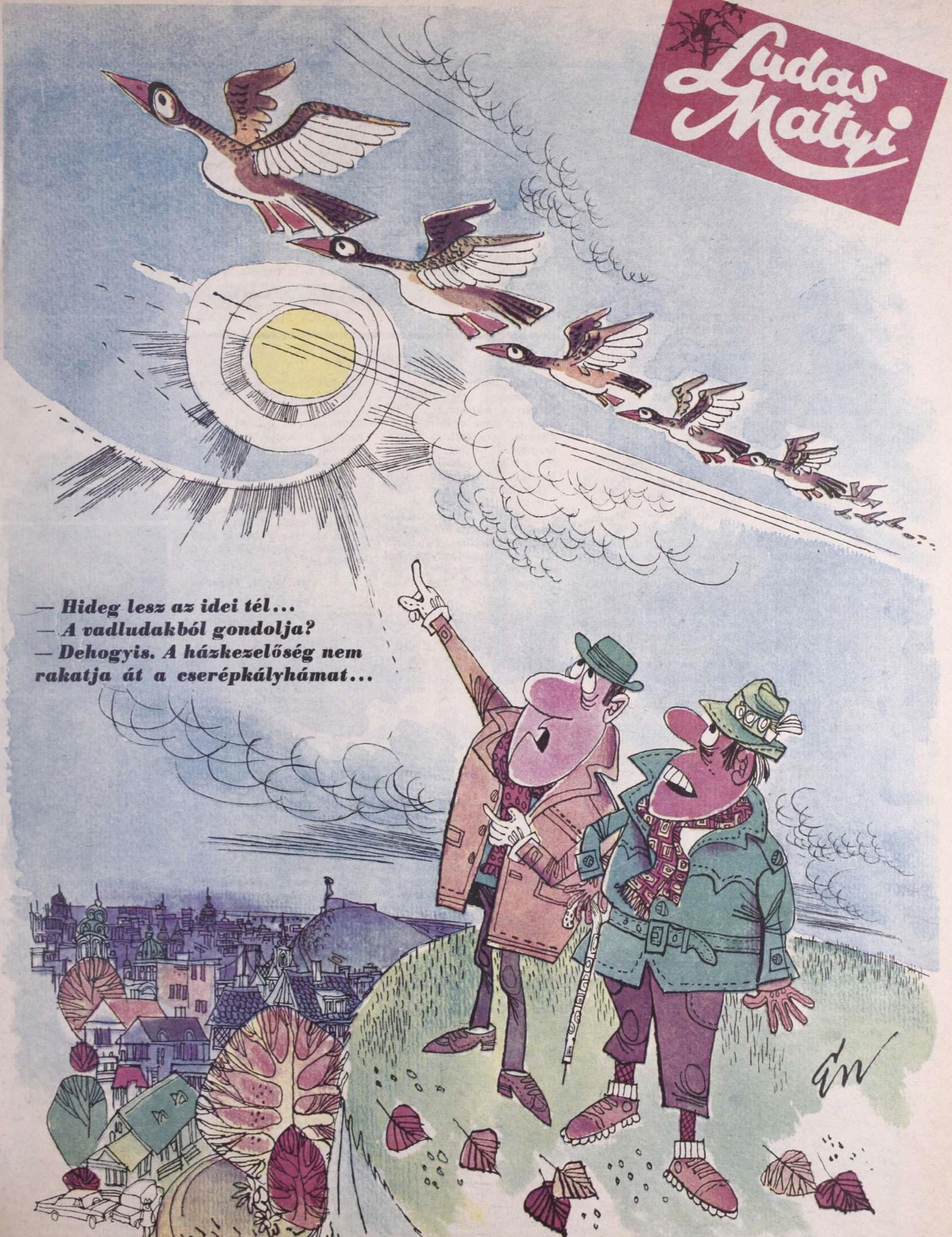

— Hideg lesz az idei tél...
— A vadludakból gondolja?
— Dehogyis. A házkezelőség nem rakatja át a cserépkályhámat...

Endrődi István rajza

KEDVES LUDAS!

MISKOLCI MULATSÁGOK

Remek mulatság Miskolcon a telefonálás.

A Horváth Lajos utcában sétálgatva ötlött fel bennem a gondolat: telefonozni kellene miskolci ismerősömnek, hogy itt vagyok a városukban. A Postaigazgatóság tövében öt szép sárga telefonfülke sorjázik egymás mellett. Kettőben még készüléket sem találtam. A harmadikban volt készülék — csak éppen nem működött. A másik kettő foglalt volt.

Tovább sétáltam hát a Tanácsház térig. Azonban hiába próbáltam a készülék szájába dugni a telefonérmét, nem vette be. Csakhamar rájöttem, mi az oka: torkán akadt az előbbi telefonáló tantusza.

Az Avas szálló presszójában próbáltam szerencsét. A bal oldali fülkébe be sem mentem, az onnan kilépő hölgy dühös mozdulataiból rögtön megértettem, hogy rossz a telefon. A jobb oldali fülkében viszont nagyon fondorlatos gépezetre akadtam: szájába vette ugyan a tantuszt, de nem nyelte le. Dühömben jól oldalba veregettem. Erre felnyögött, hangosan, keservesen, szinte emberien. Mintha azt mondta volna:

— Miért bánt engem! Ha tudná, mi mindent kell nekem lenyelnem, a kedves telefonálók jóvoltából! Kabátgombot, pléhkorongot, régi pengősöket. Csoda-e, ha ezek után már a tantuszt sem veszi be a gyomrom?

Megszántam, s elhatároztam, nem kínozom tovább. Csak éppen a tantuszomat akartam visszakapni tőle. De az sehogy sem sikerült. Ki se köpte, le se nyelte, csak tartotta fogai közt, mint játékos puli a kavicsot...

*

Nem rossz mulatság az sem, ha a mindig zsúfolt Tiszai pályaudvaron jegyért kell sorban állni.

Mennyivel más lenne, ha az utazni szándékozó miskolci polgár bent a városban megválthatná a jegyét, elővételben. A MÁV-ban meg is volna a hajlandóság arra, hogy egy jegyirodát nyisson, de nem kap rá helyiséget a tanácstól.

Pedig volna alkalmatos hely, nem is egy! A Széchenyi utca 19-ben, az úgynevezett Weidlich-udvarban, számos apró üzlethelyiséget foglalnak el raktárak, irodák. Milyen jó volna, ha visszaadnák ezeket régi rendeltetésüknek: ismét boltok nyílnának a helyükön. Több más között például a vasút „jegyboltja.”

(radványi)

F-Á-Á-Á-ZUNK!

Évek óta hideg műhelyben dolgozunk minden télen. Már a nyár elején szóltunk a vezetőségnek, hogy erre a télre idejében gondoskodjanak a műhelyünk fűtéséről. Az elnök elvtárs akkor így nyilatkozott: „A fűtési gondok megvannak oldva!” Meg ám, addig, míg hideg nem volt! De mióta itt a fűtési szezon, megint itt vannak a gondok is. Huzat és füst bőven van a műhelyünkben, de meleg egy csöpp sincs!

Dunaharaszti Kossuth Tsz.
javítóműhelyének dolgozói

CSODASZARVAS

„*Tizenhat agancsú szarvasbikát* terítettek le a magyargencsi erdőben” — adta hírül nemrég megyei újságunk. Lerajzoltuk, hogy elképzeléseink szerint milyen az a szarvas, amelynek 16 agancsa van:

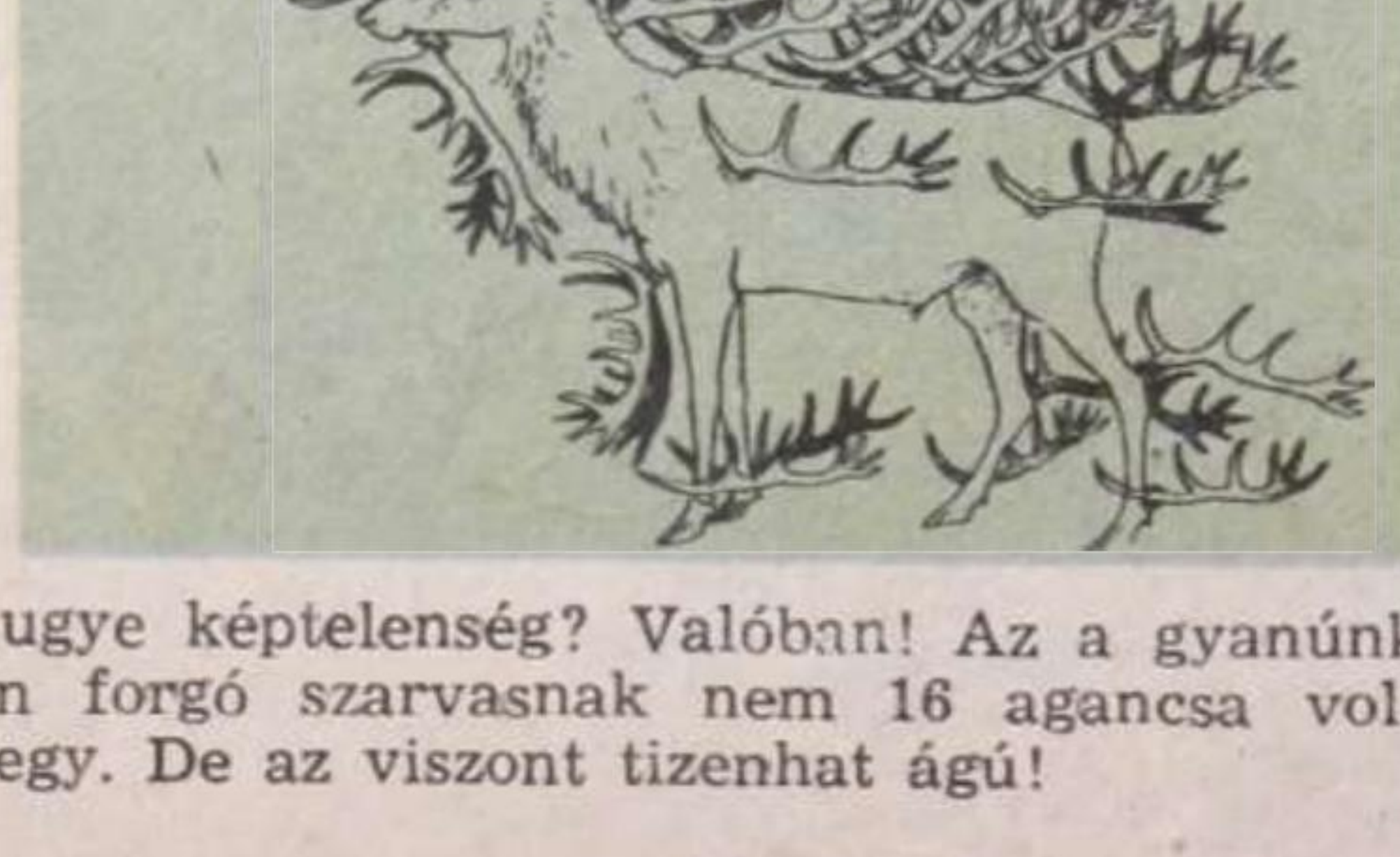

Ez ugye képtelenség? Valóban! Az a gyanúnk, hogy a szóban forgó szarvasnak nem 16 agancsa volt, hanem csak egy. De az viszont tizenhat ágú!

H. M.
Papa

VÍZDÍJ

„Ajánlott levelet kaptunk a Szolnok megyei Víz- és Csatornamű Vállalat Kunszentmártoni Üzemvezetőségétől. Ez állt benne:

„Augusztus 27-én a Községi Tanács VB részére elküldtünk 9 db vízdíj számlát, 912,50 Ft értékben. Azonban az inkasszót tévesen csak 912,00 Ft erejéig nyújtottuk be a fenti Cím ellen. Így a követelésünk 0,50 Ft. Ezen összeget kérjük 3 napon belül szíveskedjenek MNB 527 egyszámlánkra átutalni.”

Félünk, hogy túlságosan bonyolult és költséges lesz 50 fillérnek a Magyar Nemzeti Bankon keresztül való átutaltatása. Talán egyszerűbb volna, ha személyesen vinnénk át Kunszentmártonba. Csak nem tudjuk, hogy úgy, kézből elfogadják-e tőlünk?

D. Kiss Sándor
tanácselnök
Öcsöd

KIPUFOGÓ

„Okos ember nem ütközik kétszer egy kőbe” — tartja a közmondás. Sajnos, én nem voltam okos. Egyszer áthajtottam Volkswagennel a József nádor téren a közúti közlekedésre bejelölt sávon, és amikor legurultam róla, a meredek kocsilejáróban eltörött a kipufogóm. Megcsináltattam. Pár hónap múlva megint áthajtottam ugyanott. A hatalmas durranásból ráismertem: megint a kipufogó csövek törtek el. Megkérdeztem a közelben elterülő parkolóhely díjbeszedőjétől, más nem panaszkodott-e hasonló balesetre? Dehogynem, kérem, nagyon is sokan — számolt be lelkesen napi szórakozásáról.

Javaslom, telepítsenek a közelbe egy szervizt. Ha naponta csak tíz kipufogó törik el, már akkor is igen gyorsan megtérülnek a költségek.

Dr. V. K., Budapest

DÓZNI

Azok közé tartozom, akik még mindig kézzel sodort cigarettát szívnak. A dohányipar számontart bennünket: gyárt nekünk többfajta dohányt, cigarettapapírhoz is hozzá tudunk jutni, kisebb-nagyobb fennakadással. Nincs azonban, sem égen, sem földön, dohányszelence, magyarul: dózni. Hiába kerestem mindenütt a környéken, de még Pesten is, sehol sem találtam. Tartsuk talán a zsebünkben a dohányt, vagy térjünk vissza a kostökhöz?

Kovács Géza, Sarkad,
Bihar u. 6.

A KUTYÁS HÖLGY

A Ludas Matyi „Trükkös cég” címmel nemrég cikket közölt a „Stereo-részleg” utánvételes küldeményeiről. A trükk sajnos nem egyedülálló, egy hasonló akció küldeményét tegnap hozta nekem a posta.

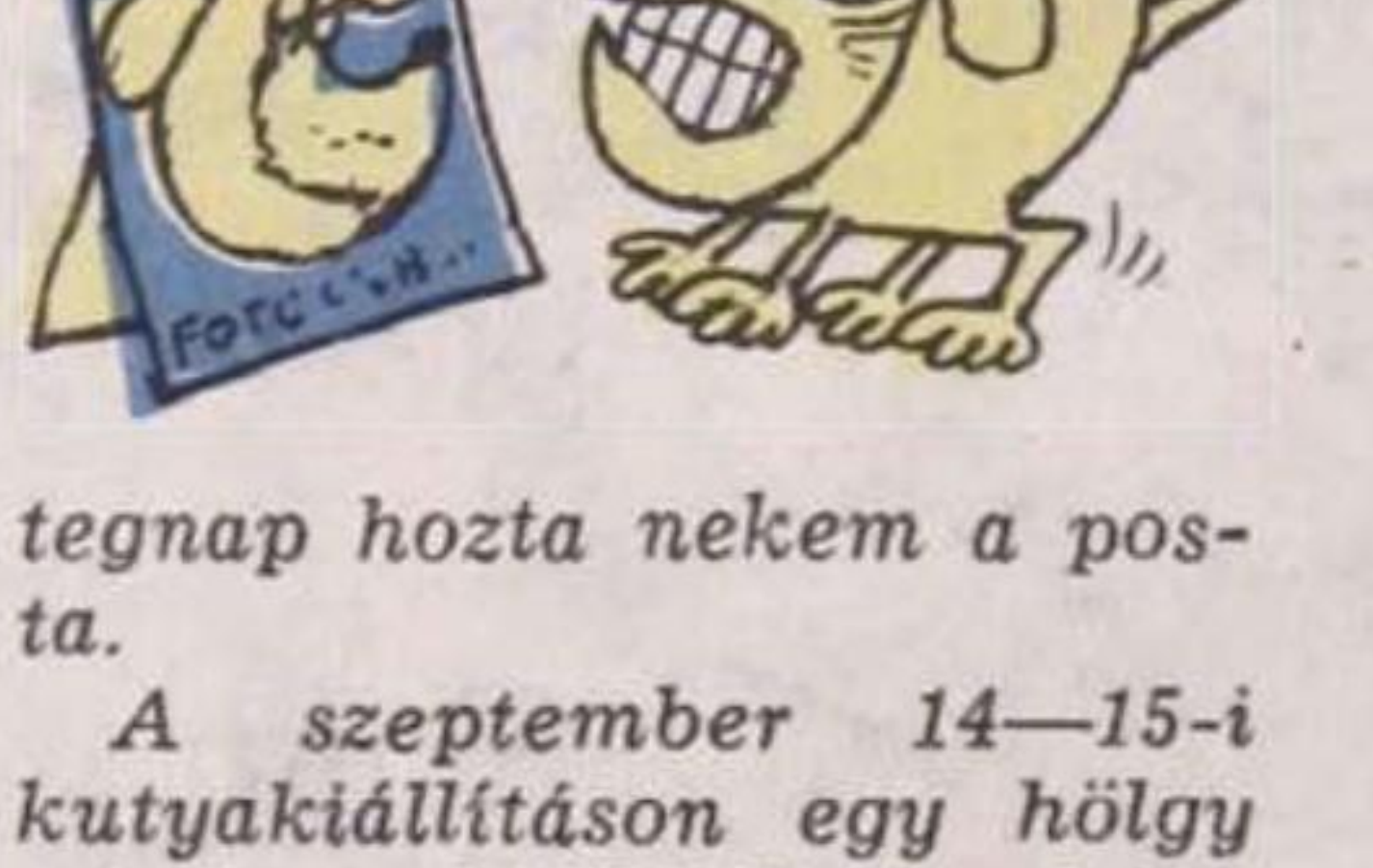

A szeptember 14—15-i kutyakiállításon egy hölgy minden kiállítót megkért, engedje lefényképezni kutyáját „A kutya” című lap számára. A fényképész szorgalmasan dolgozott. Minthogy azonban a kiállításon 1369 kutya vett részt, ennyi kép „A kutyá”-nak se kellett. Oda se neki, a fényképész, dr. Kiss Egon (XII., Városmajor utca 48.) 1—1 kópiát elküld a kutyatulajdonosoknak, minden előzetes értesítés nélkül, darabonként 28,— Ft utánvéttel. Aki beugrik és a borítékot kiváltja, esetleg moroghat (ebben a kutyája is segíthet neki), de a fő, hogy a 28,— forintok folylyanak be.

Elvégre pénz beszél — a kutya ugat. Stereo vagy foto; a tisztességtelen trükk azonos, mondhatnám egykutya. **Dr. G. Gy.**
kutyatulajdonos
Budapest

FOTÓZZON A LUDASNAK!

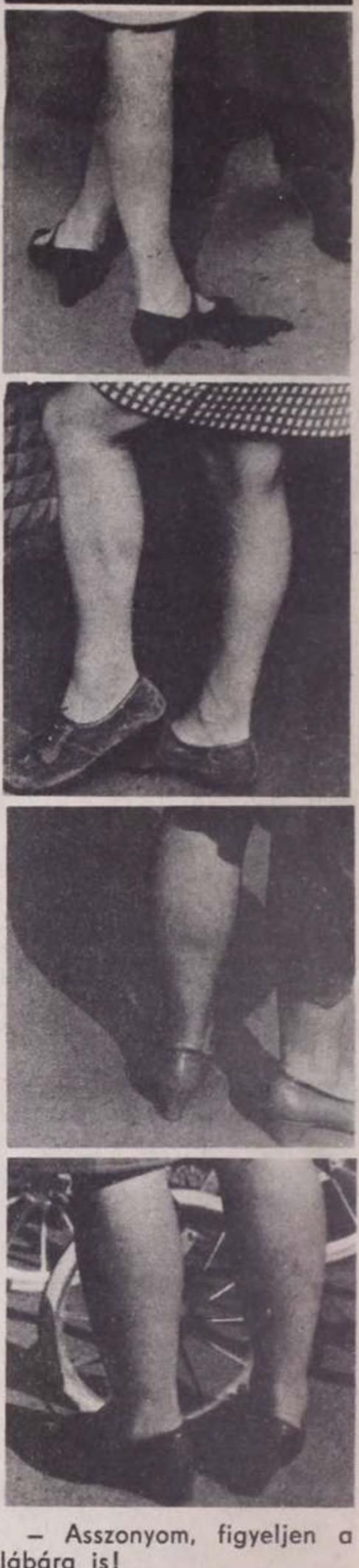

– Asszonyom, figyeljen a lábára is!

Dr. M. J. P.
Budapest

A SAROKBA KÜLDTEK

Tegnap a Corvin Áruházban vettem a kislányomnak egy harisnyanadrágot. Az eladóra bíztam, hogy milyen számot ad — persze megmondtam, hogy tízéves a kislány — ti. ezeknél a trikó és krepp holmiknál mindig kisebb számot kell venni, mert nyúlnak. Még felmentem az emeletre is, és amikor lejöttem, megint megnéztem a harisnyanadrágot és úgy találtam, hogy nagyon kicsi. Visszamentem az eladóhoz, mire közölte velem, ő úgy értette, hogy 7 éves gyerekről van szó. Elkezdődött a cirkusz a cserével. A sarokba küldtek, hátra az irodába, ott ráírták, hogy csere. Utána fel kellett volna mennem az első emeletre egy csereutalványért, de ahhoz már nem volt lelkierőm, mert már nagyon ideges voltam és otthagytam a Corvin Áruházat. Kérdem én, miért a vevőnek kell futkosni a csereutalványért? Ezzel akarják elvenni a kedvét a vásárlástól?

N. V.,
Budapest

ALGEBRAÓRÁN

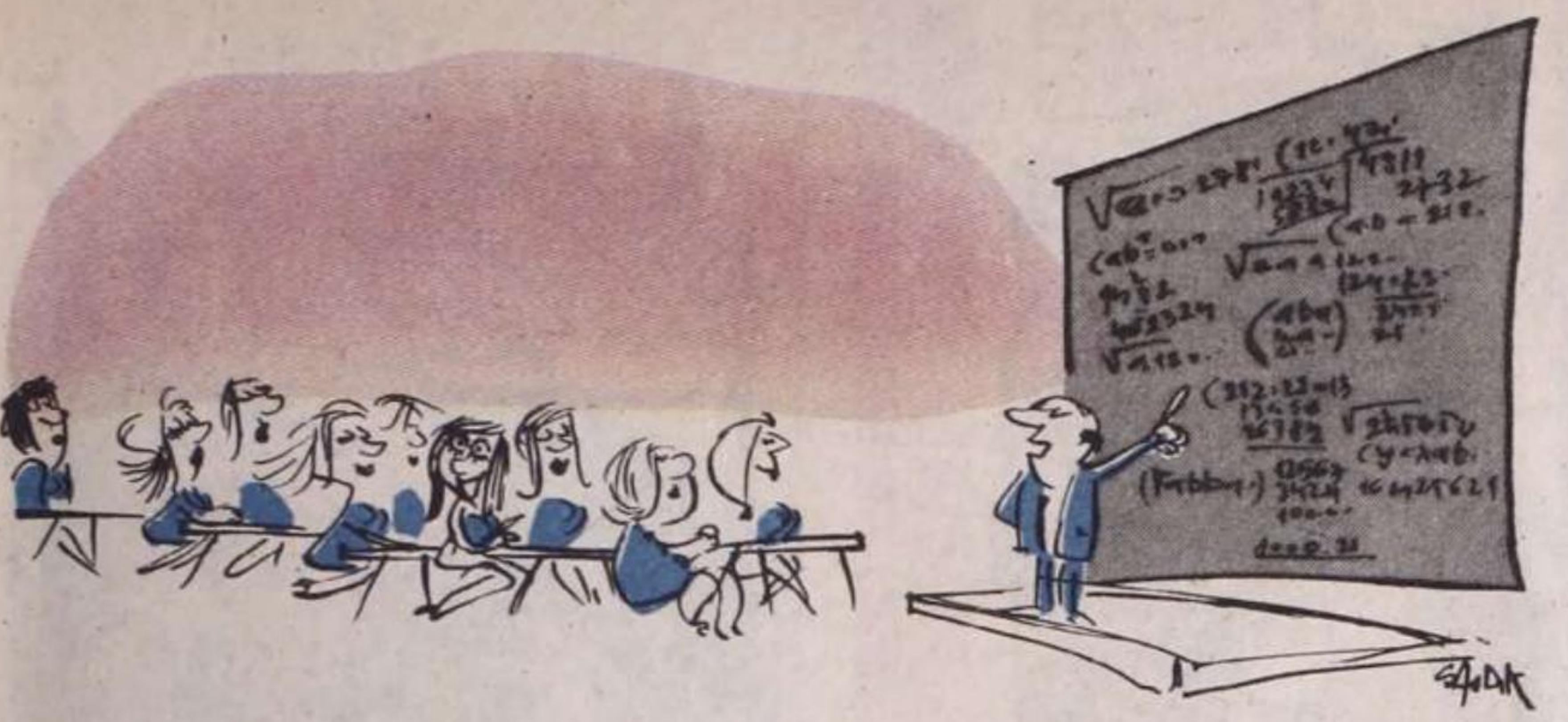

– Fogadjunk, hogy az öreg nem tudja megkülönböztetni a Kovács Katit a Koncz Zsuzsától!

HA SZERENCSÉJE LETT VOLNA...

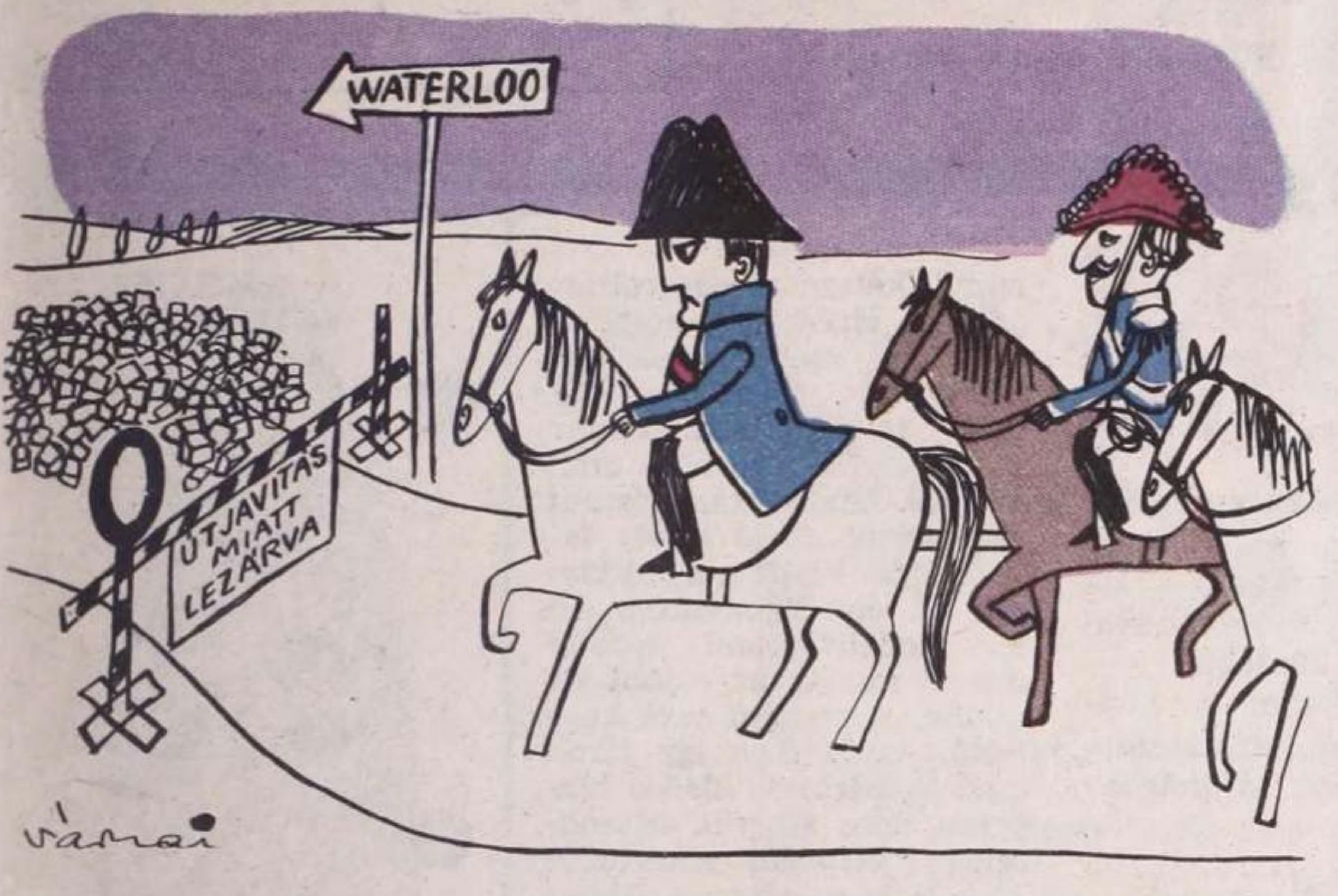

REMÉNYTELEN ESET

Balázs-Piri Balázs rajza

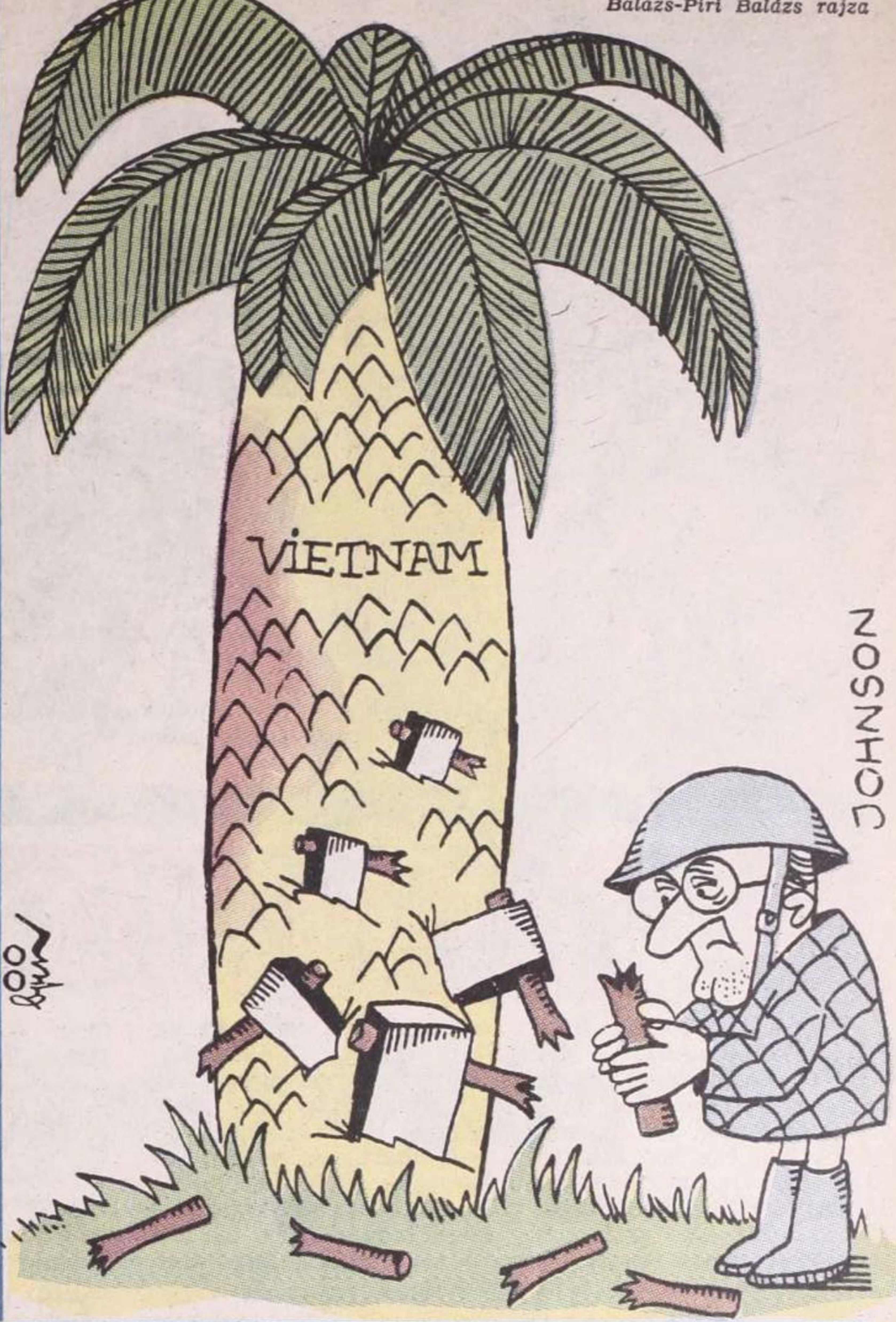

Egy és más

①

SZALMIÁK SZESZ

Az ember félti az egészségét. Kiváltképpen félti az, akinek van mitől féltenie. Itt van például a nikotin. Milliók átka. Én is küzdök ellene.

Egy újfajta csodaszipka ajánlkozik küzdőtársnak. Azt hirdeti önmagáról, hogy az ártalmas anyagok 85 százalékát kiszűri a cigarettából. Remek! Így aztán örökké fogok élni. Megyek is a trafikba, kérem a csodaszipkát.

A trafik vezetője, egy nyájas hölgy bemutatja. Szétszedi, elmagyarázza, hogyan működik. Működési elvét nem értem, tehát imponál. „Kérek egy szipkát" — mondom —, „mibe kerül?"

Harminc forint. Nem olcsó mulatság éppen. Dehát a tüdőmről van szó. Le akarom szurkolni a harmincat, amikor kiderül hogy a szipka csak párosával kapható. Hatvanért. Az ördögbe is... Még jó, hogy nem kötik csokorba, mint a hónapos retket, hatosával.

A mellékelt prospektus elárulja, mért kell két szipkát venni egyszerre. Mert 10 cigaretta után a csodaszipkát pucoválni kell. Lehetőleg szalmiákszeszben. Erre nincs mindig mód, legyen hát egy tiszta szipka kéznél. Igen ám, de aki harmincat szív naponta, annak három szipkát kell vennie. Három azonban nem kapható, csak négy. Százhúszért. És esténként tisztogatni kell a szipkákat szalmiákszeszben.

Hát nem. Inkább leszokom a dohányzásról.

②

HOLNAP 16h KOR ZÁRUNK!

Van a Bartók Béla út végén egy papírüzlet. Van ennek a papírüzletnek egy kirakata. Ebben a kirakatban valamelyik nap egy táblát láttam ezzel a felirattal:

„Holnap 16 órakor zárunk, értekezlet miatt."

Fontos értekezlet lehetett, amiért az üzletet korábban kellett zárni. Nyilván azt vitatták meg, hogyan lehetne növelni az üzlet forgalmát.

③

Barátom szenvedélyes műgyűjtő, a bizományi áruházak megrögzött búvára. Ő meséli:

— Csodás vázára tettem szert a héten. 1835-ből való habán remekmű, gyűjteményem dísze lesz. Nem volt olcsó, 4000 forintot fizettem érte. Amikor a vázámat nagy műgonddal becsomagolták, és a boldogságtól mámorosan vettem karjaimba, hogy hazavigyem, hallom, hogy az áruház egyik eladója (ifjú hölgy) azt mondja a kollégájának: „Mit szól ehhez a gügyéhez? Van szíve négy darab ezrest fizetni egy repedt vacakért..."

④

Részlet egy színikritikából:

„Törőcsik Mari színpadi pályafutásának eddig legkiemelkedőbb csúcsára ért s helye immár vitathatatlanul a kevés legjobb magyar színésznő között van."

Hát ami igaz, az igaz. Legjobb magyar színésznő kevés van. Sőt. Nagyon kevés legjobb magyar színésznő van. Ha gondosan utána számolunk, akkor legjobb magyar színésznő egyetlenegy van. E között van Törőcsik Mari is, a kritikus szerint.

⑤

NEM DOHÁNYZÓ

Olvasom a Magyar Nemzet hirdetései között, hogy középkorú, csinos és szép jövedelmű elvált asszony hozzáillő — lehetőleg diplomás férjet keres. Jelige: *„Nem dohányzunk!"*

Kecsegtető program. A — lehetőleg diplomás — vőlegényjelölt lehunyt szemmel ábrándozik: hitvesével kettesben üldögél a kandalló mellett, odakinn hull a hó s ők ketten a meghitt családi fészekben nem dohányzanak.

— Milyen jó veled nem dohányozni... — mondja a fiatal férj.

Az asszony szeretettel mosolyog. És továbbra sem dohányzanak.

(t.)

OPTIMIZMUS

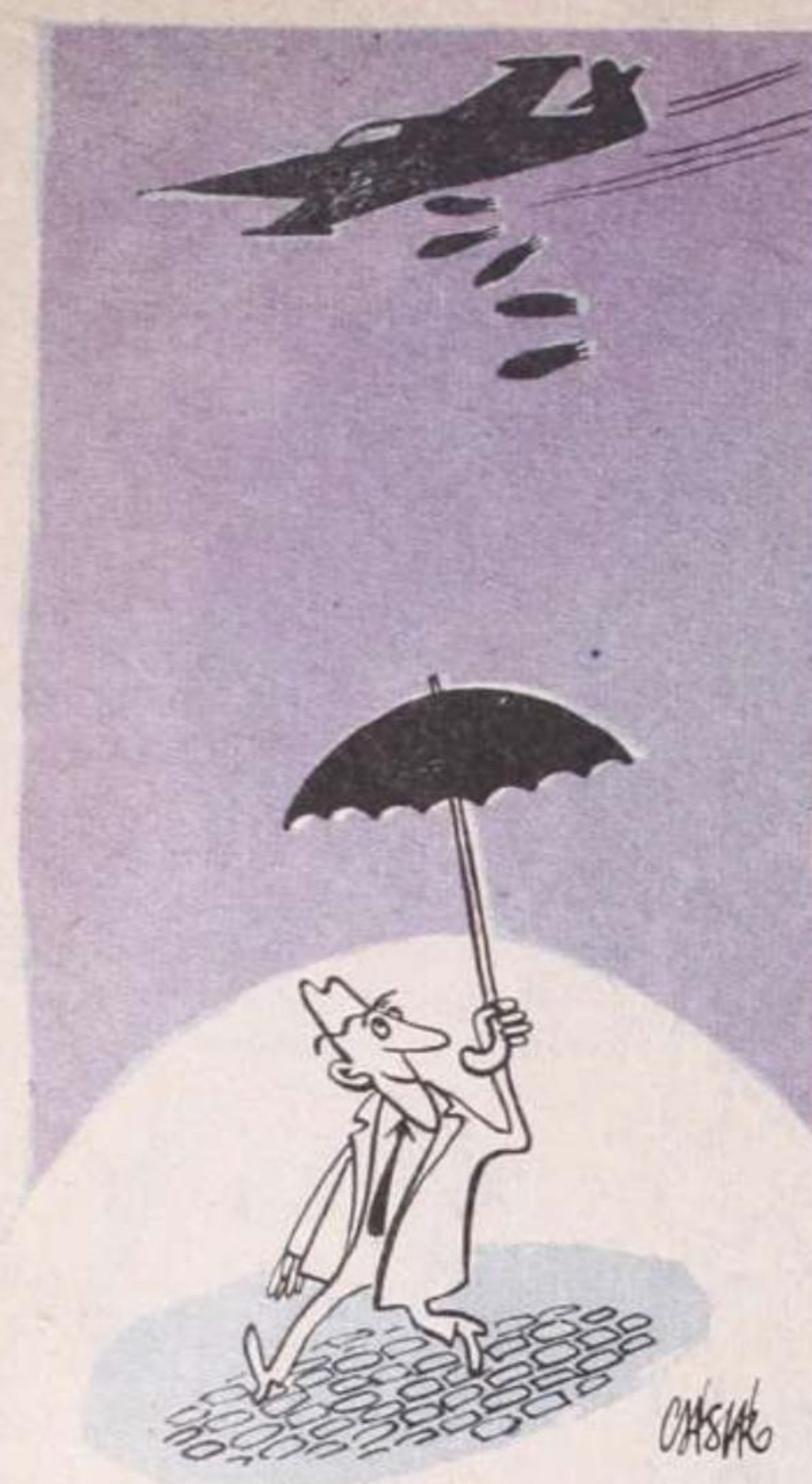

ELŐRELÁTÓ GYEREKEK

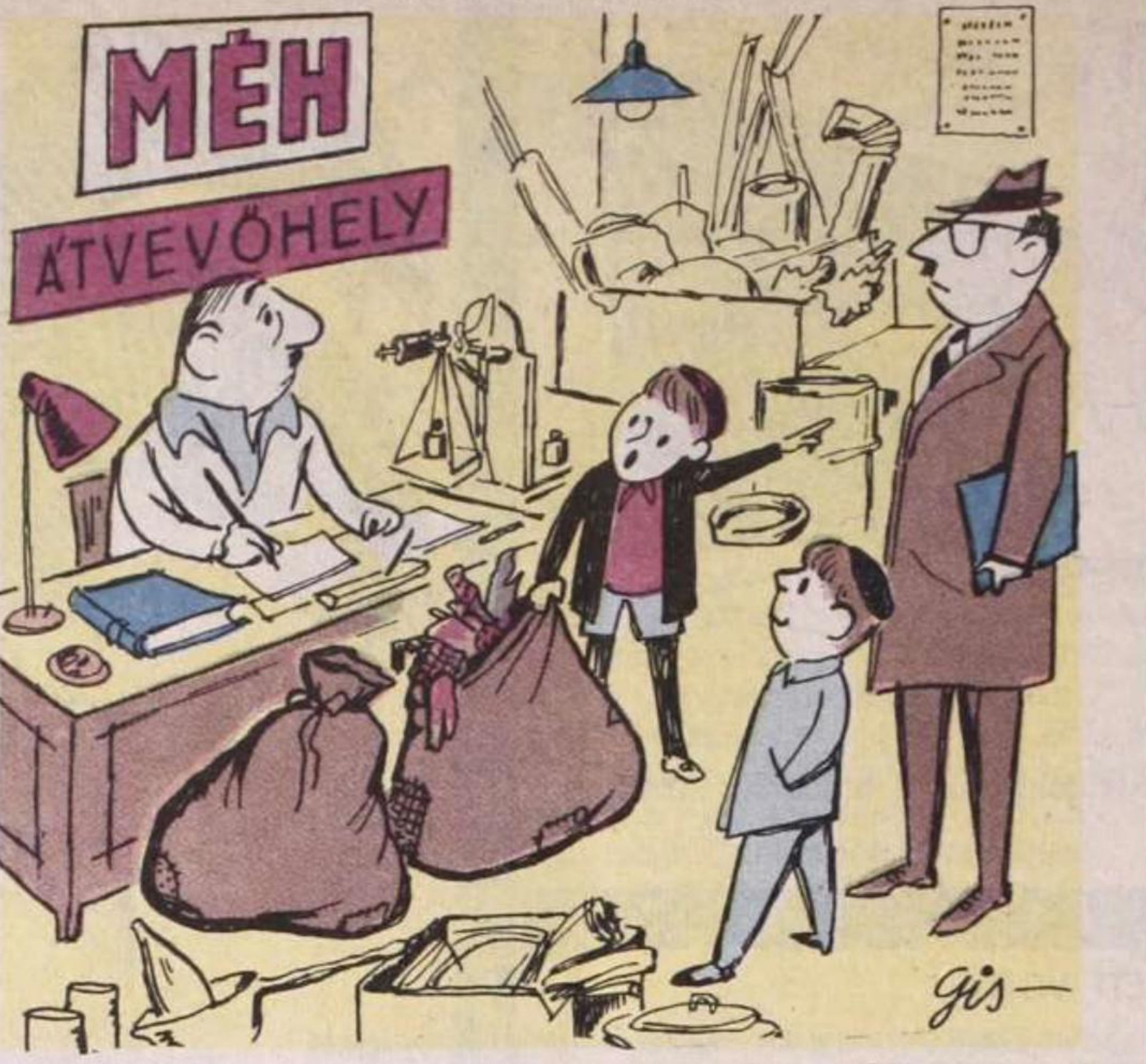

– Elhoztuk a tanító bácsit is. Ő ellenőrzi majd a mérést és az elszámolást!

ÁGYRAJÁRÓ

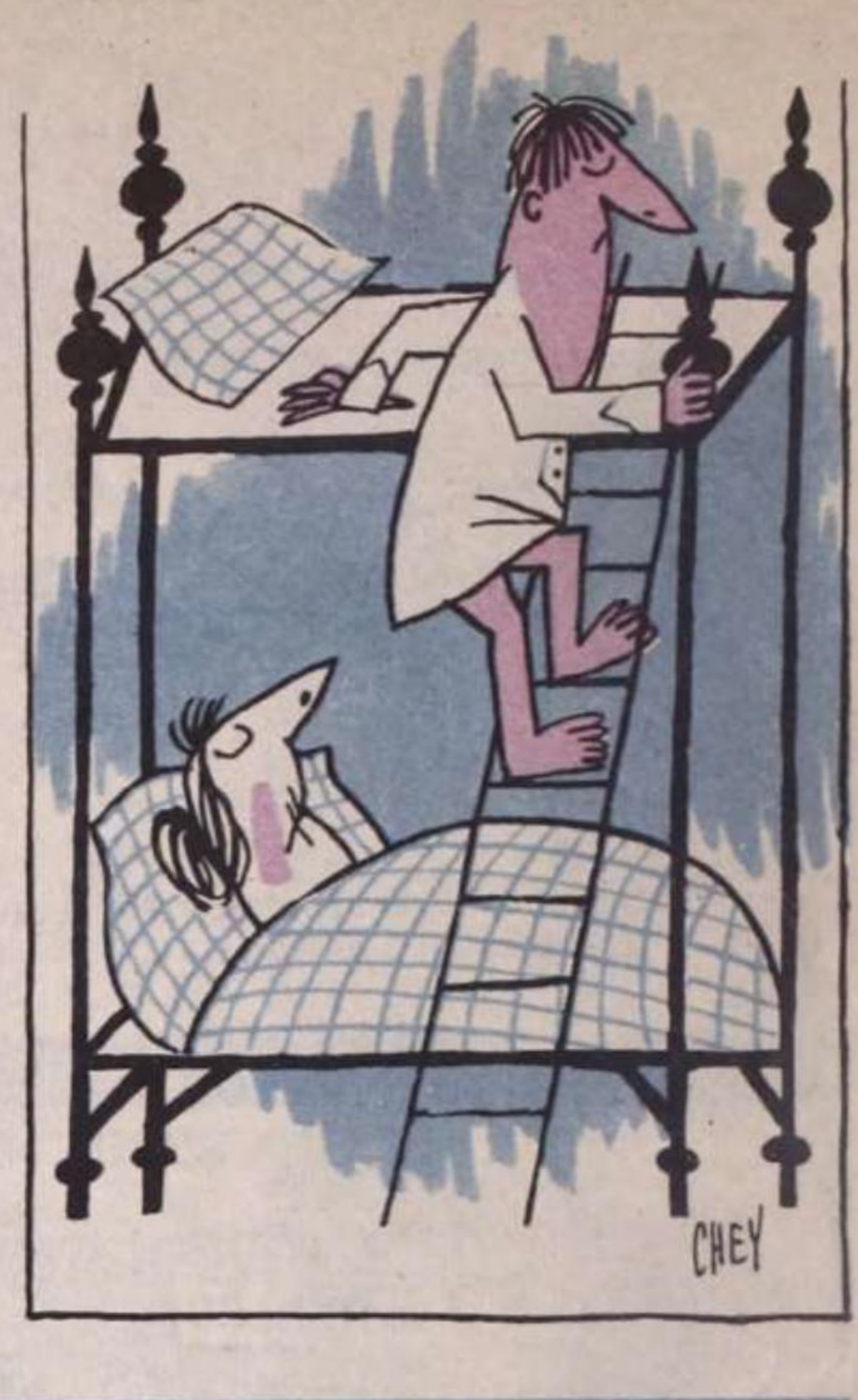

Ügynöki hálózat

Olvasom, hogy a Belkereskedelmi Minisztérium létrehozza a kiskereskedelmi ügynöki hálózatot. Az ügynök a jövőben egyrészt árjegyzék vagy áruminta alapján a fogyasztó lakásán (esetleg munkahelyén) megrendeléseket vesz fel, másrészt a magával vitt árut közvetlenül eladja.

Ez több, mint amit reméltem! Csuda jó dolgunk lesz nekünk, vásárlóknak! Máris lelki szemeim előtt lebeg a derék ügynök, amint bekopog vagy becsenget a vevő lakására. Üzletet szeretne kötni, nagyon udvarias. Azt mondja, hogy „kezicsókolom, szíveskedjék megtekinteni a kollekciómat”.

Erre a háziasszony félbehagyja a takarítást, mosást, vasalást, hellyel kínálja az ügynököt és örvendezik. „Csoda történt” — hebegi — „valóságos csoda, hogy felkeresett és pontosan azt az árut ajánlja, amelyre nekem annyira szükségem van! Az ég áldja meg a Belkereskedelmi Minisztériumot.” Az ügynök erre így szól: „Köszönöm, asszonyom, majd továbbítani fogom a jókívánságait a főnökséghez.” Ezek után az alábbi beszélgetés kezdődik az ügynök és a meglátogatott vevő között:

*

— Ha olyan sok áruja van a belkereskedelemnek, hogy ügynökölnek vele, akkor miért nem akarják azt a sok árut az üzletekben eladni?

— El akarják adni...

— Csudákat! Tegnap például a kirakatban megpillantottam egy szép, szürke-kockás gyapjúszövetet. Bementem az üzletbe és kértem három métert belőle. Az eladó röviden közölte, hogy elfogyott.

— Elképzelhető. Miért ne adott volna, ha lett volna?

— Ezen tűnődöm én azóta is. Láttam ugyanis, hogy váltás van és egy másik eladó került a pult mögé. Elég makacs vagyok. Hozzámentem és kértem, vegye be az anyagot a kirakatból. „Miért venném be?” — kérdezte. — „Mindjárt hozom a kedves vevőnek.” Sarkon fordult, felmászott a polchoz támasztott létrán és pillanatokon belül, elém tette a kért szövetet.

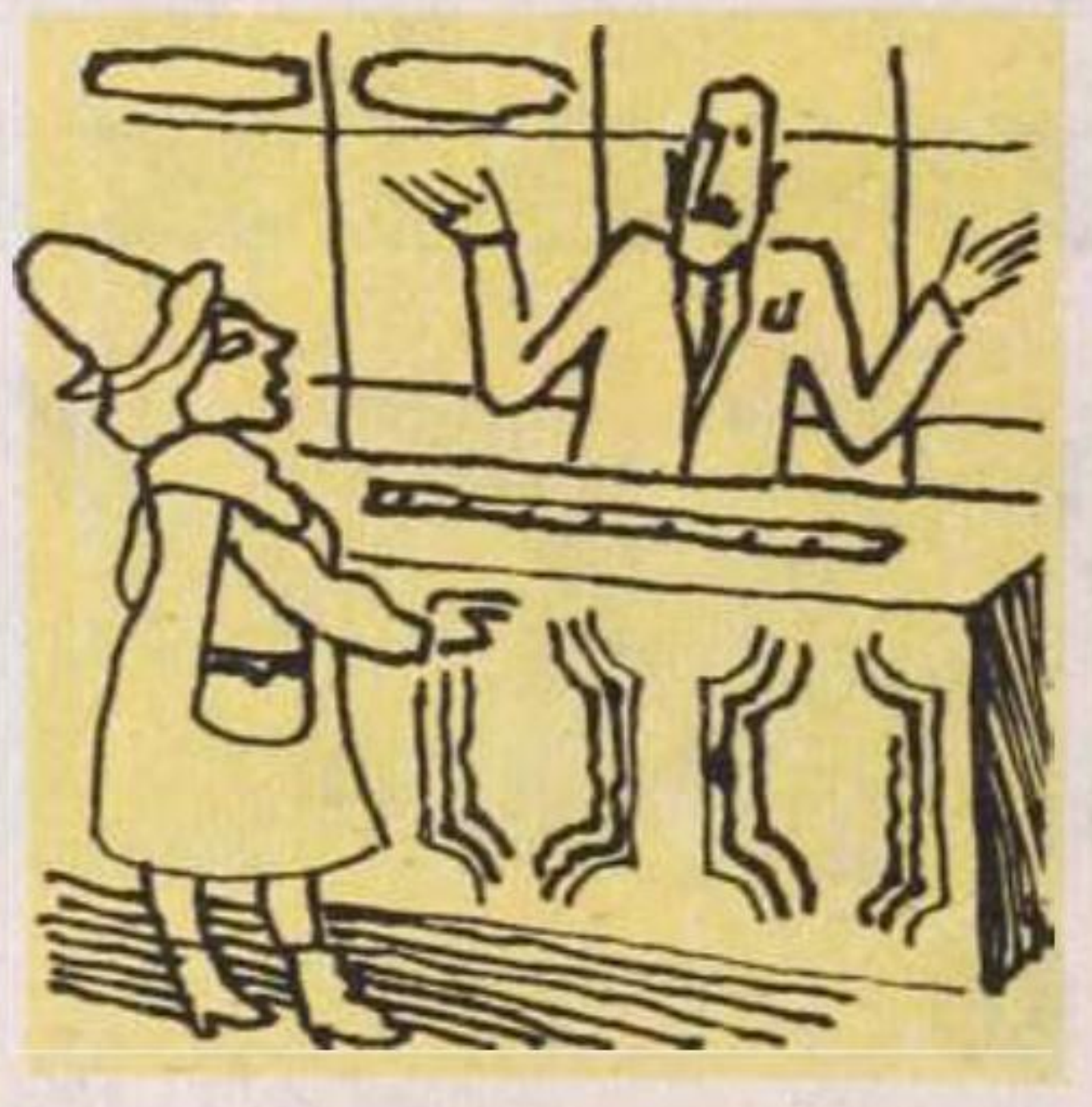

— Ritkán fordul elő ilyesmi...

— Ön a vevő, vagy én vagyok a vevő? Én vagyok jobban informálva. Gyakorlatból. Egymás után már kétszer vásároltam például cipőt úgy, hogy az eladó a szekrénynek támaszkodva azt mondta, hogy az én számomban nincs az a modell, amit kértem. Ebéd után viszont egy másik eladó kevés fáradsággal kihozta a raktárból az én számomban azt a modellt, ami másfél órával azelőtt az előbbi eladónál még nem volt kapható. Azóta csak így járok cipőt vásárolni. Elsőre biztosan nem sikerül. Másodszorra biztosan sikerül...

— Tetszik látni, rendben van minden.

— Nincs rendben! Éppen ezért örülök, hogy maga felkeresett, és házhoz hozta azt az árut, amire éppen szükségem van. De én mégsem a vevőkhöz küldeném az ügynököket, hanem az üzletekbe, hogy átadják a módszereiket az ott dolgozó elárusítóknak. Hogy azok is éppen olyan szívesen és udvariasan ajánlják az árut, mintha ügynökök lennének.

— De mi lenne akkor az ügynökökkel?

— Elmennének vevőknek.

Földes György

A TÖKÉLETES VADÁSZKUTYA

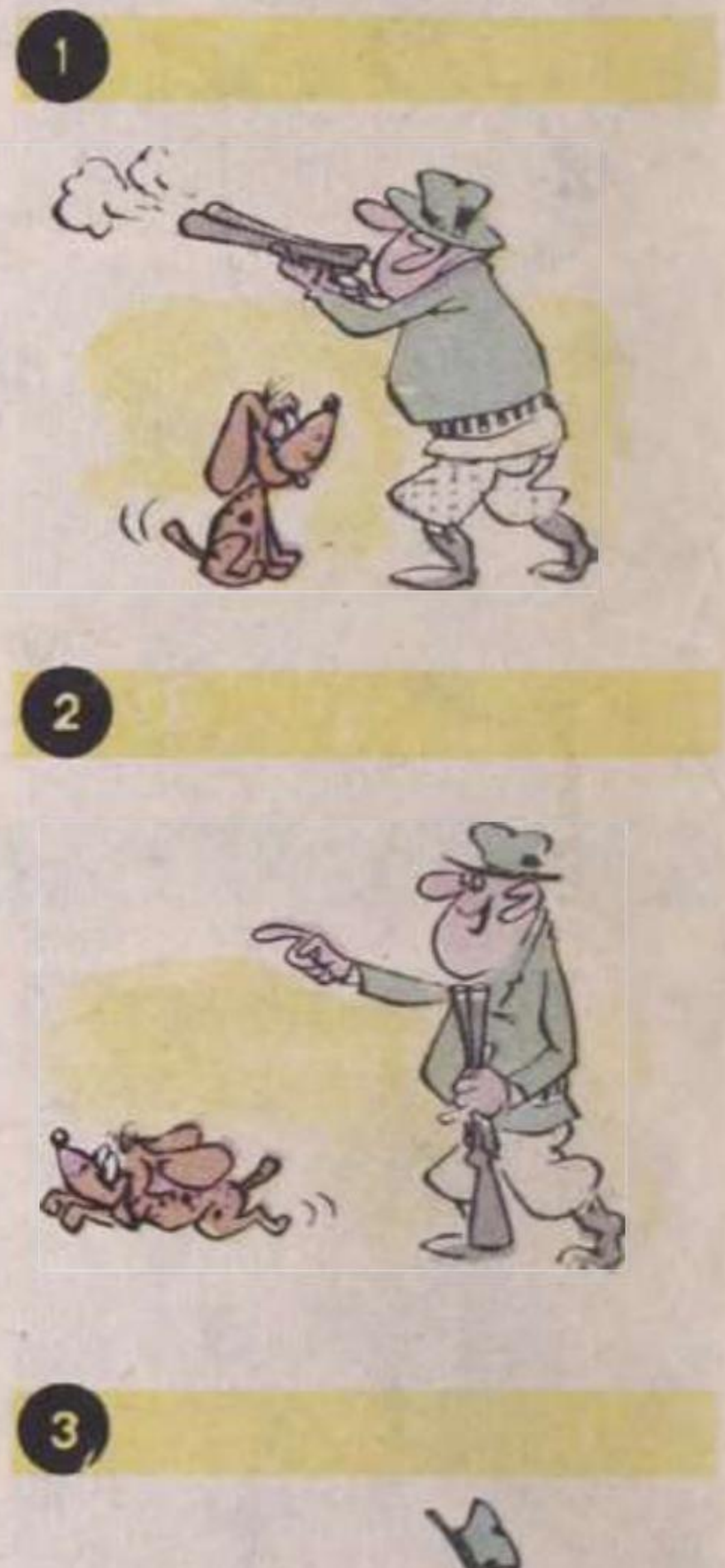

NŐI DOLGOK

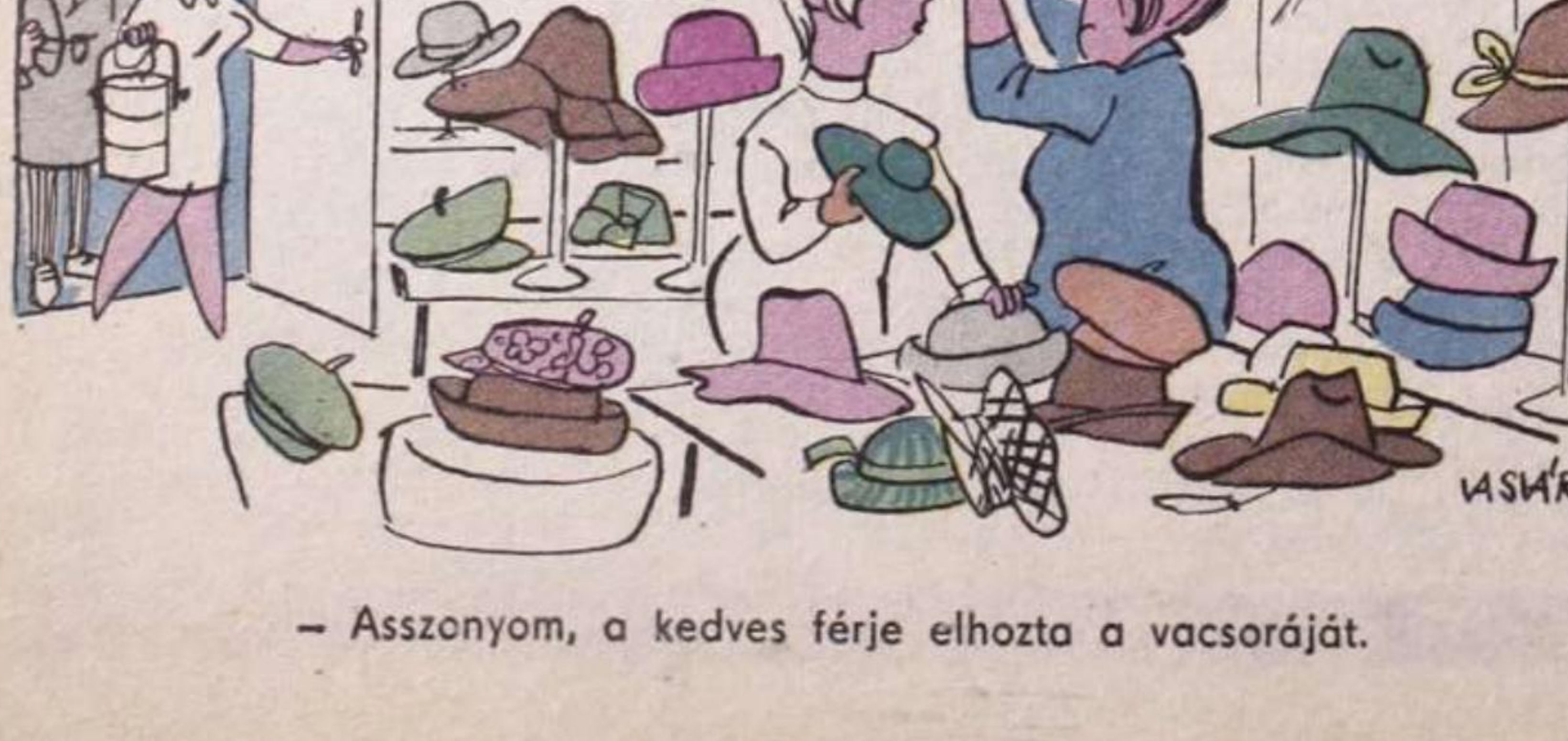

– Asszonyom, a kedves férje elhozta a vacsoráját.

ELLENTÉT

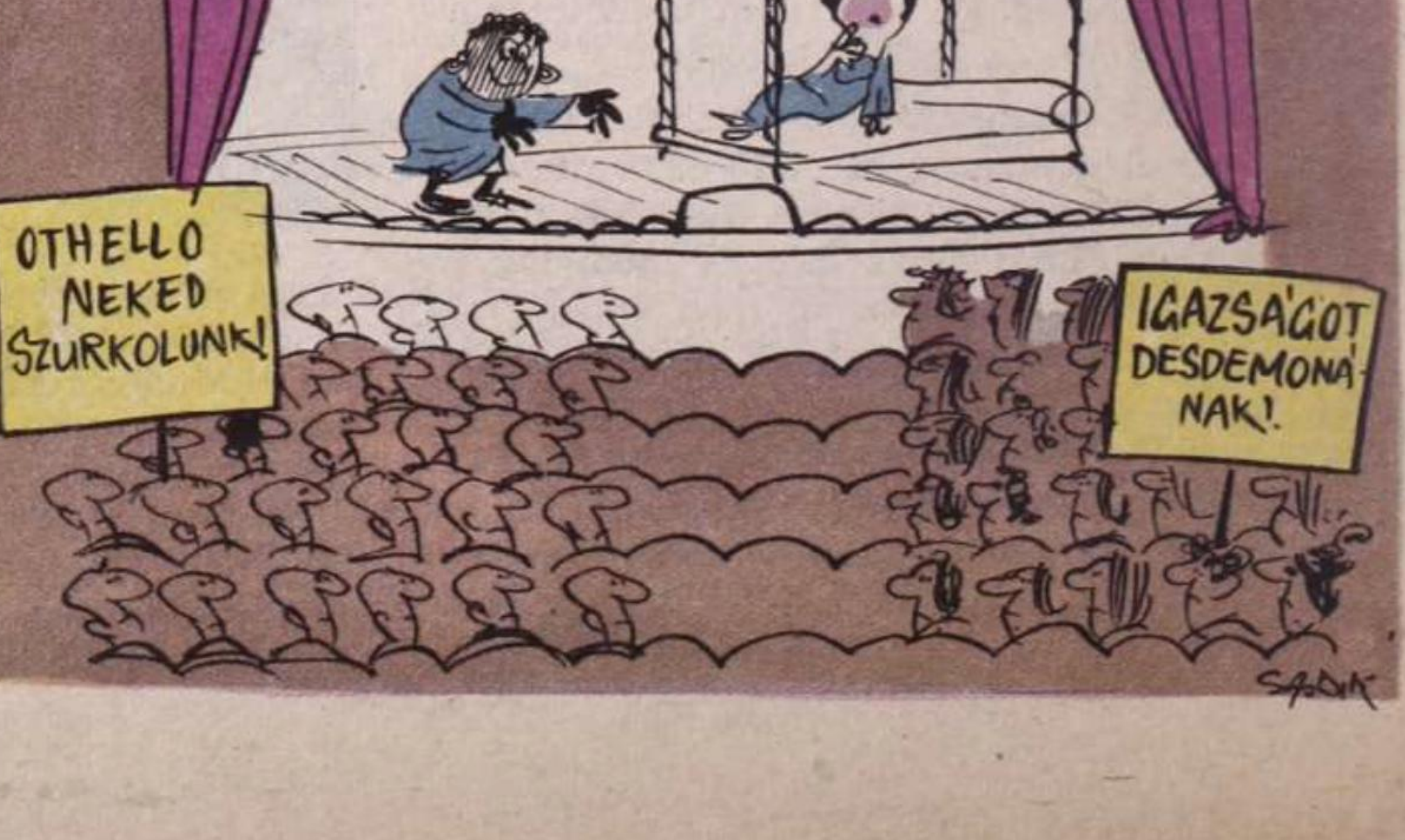
OTHELLO NEKED SZURKOLUNK!
IGAZSÁGOT DESDEMONÁNAK!
SAJDIK

ROSSZ ELŐÉRZET

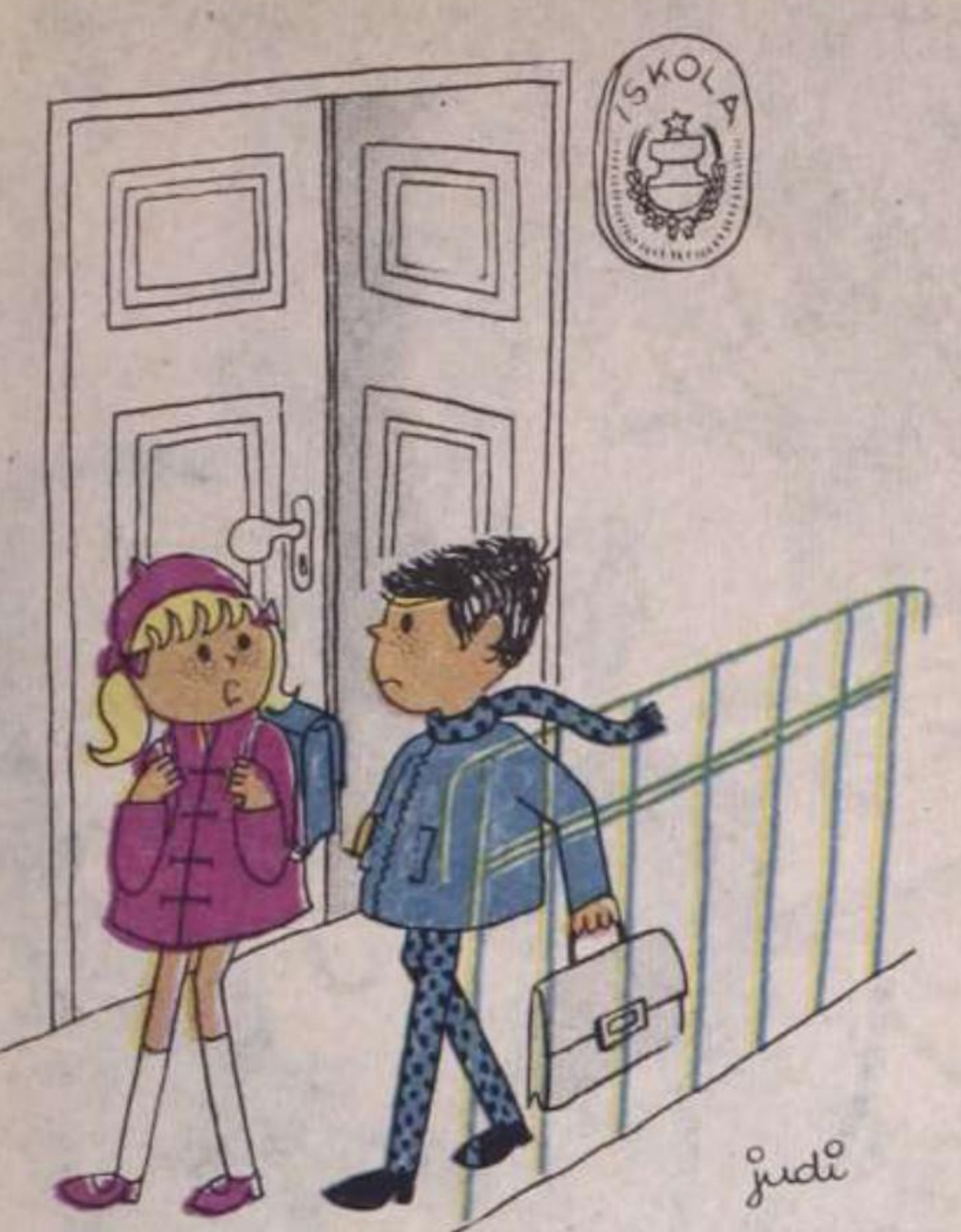

– Mi lesz később, ha már ma sem viszed a táskámat?!

HOMO SAPIENS

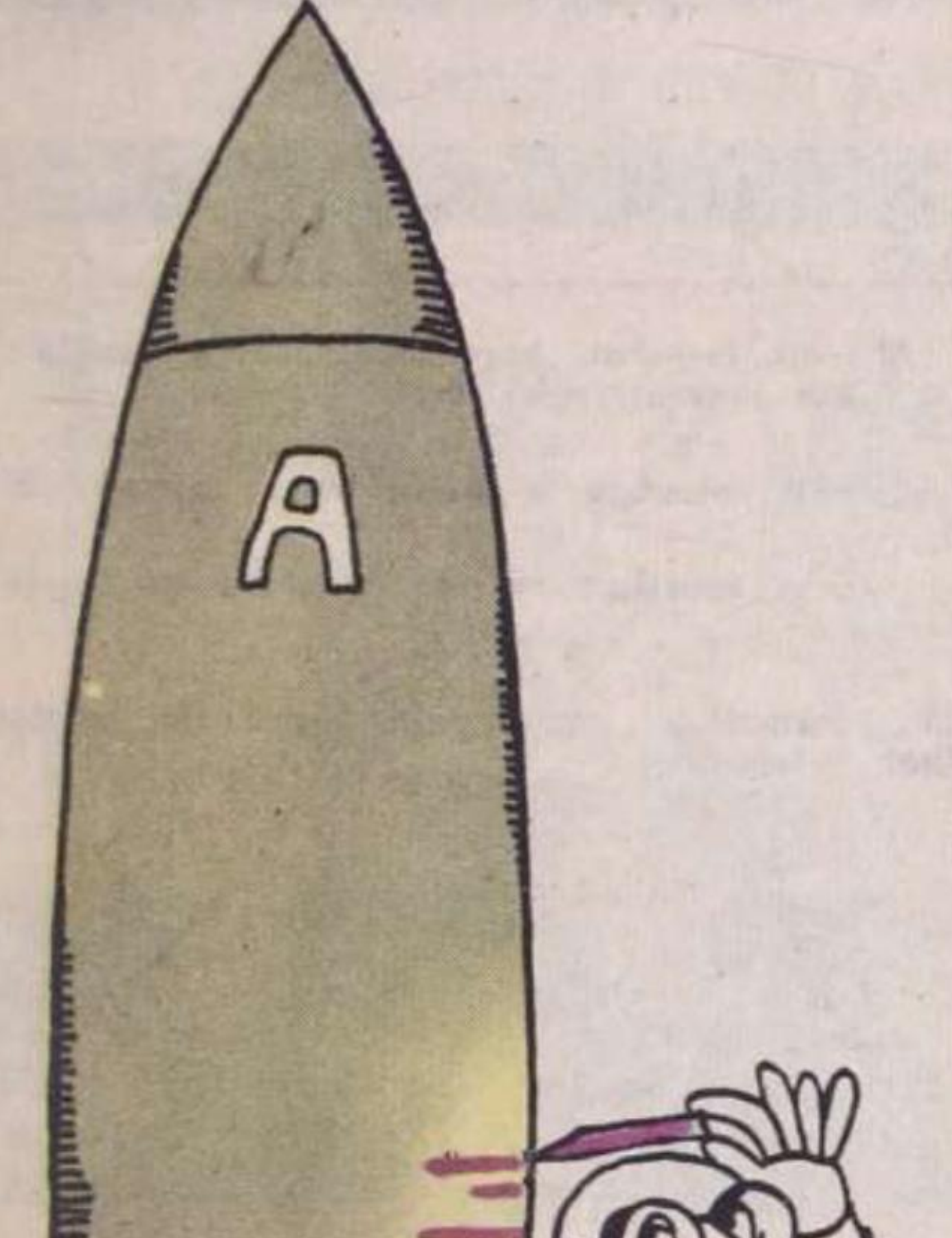

BÜNTETIK A MASZEK KONTÁROKAT

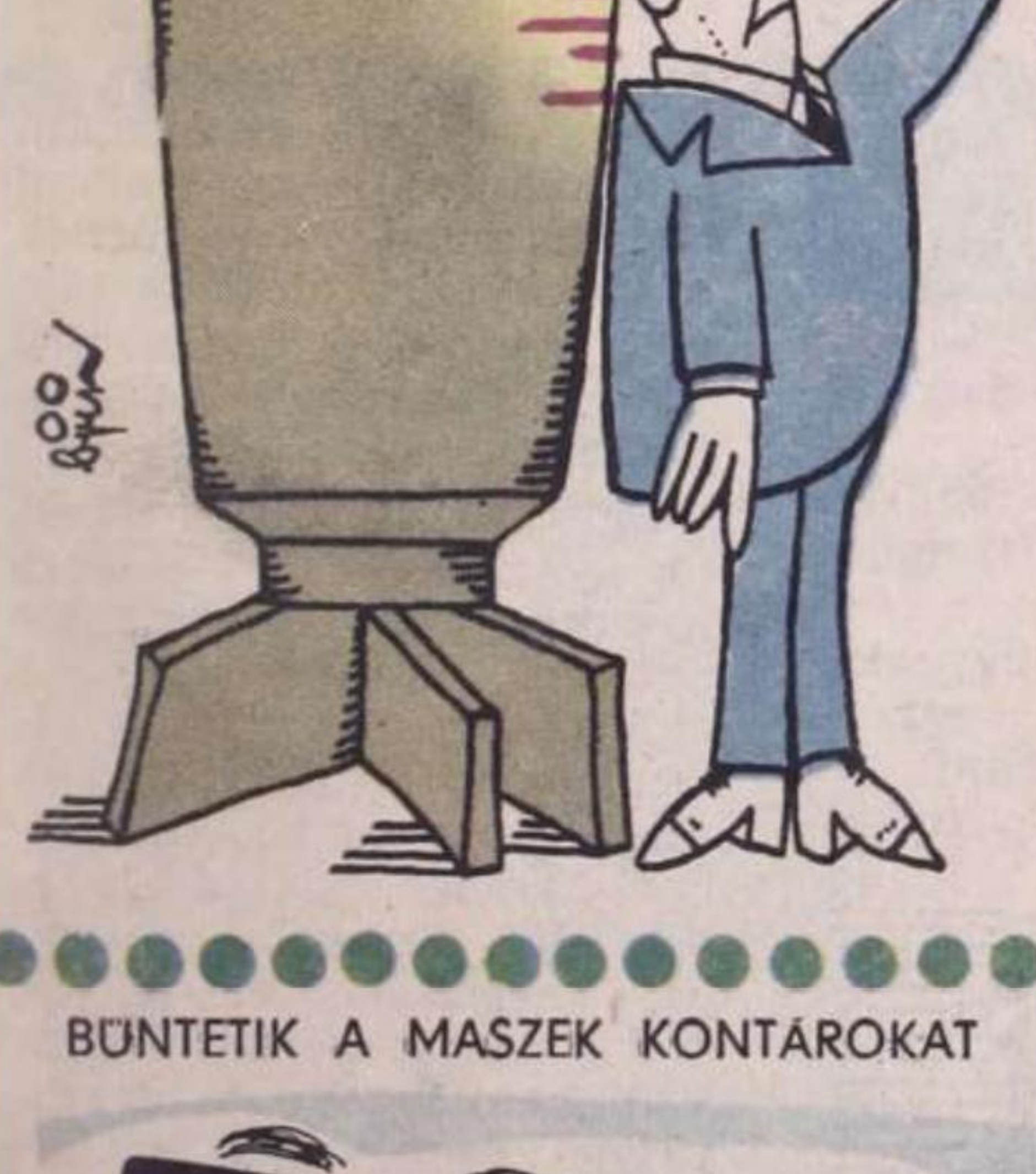

– Nem lehetne az államiakat is?

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Povács nősülési terveket forgat a fejében.

— Lilike — mondja menyasszonyának —, én halálosan szerelmes vagyok beléd és szeretném, ha a feleségem lennél. A fizetésem kétezer forint havonta. Mit gondolsz, elég lesz?

— Nekem igen — feleli a lány. — De miből fogsz megélni te?

*

Kerekes találkozik egy régi pajtásával, akit már évek óta nem látott.

— Jegygyűrűt látok rajtad — mondja a régi barát. — Ezek szerint nős vagy!

— Hát mit gondolsz — vágja rá Kerekes — élvezetből hordom?

ESKÜVŐI KÉP

Hegedűs István rajza

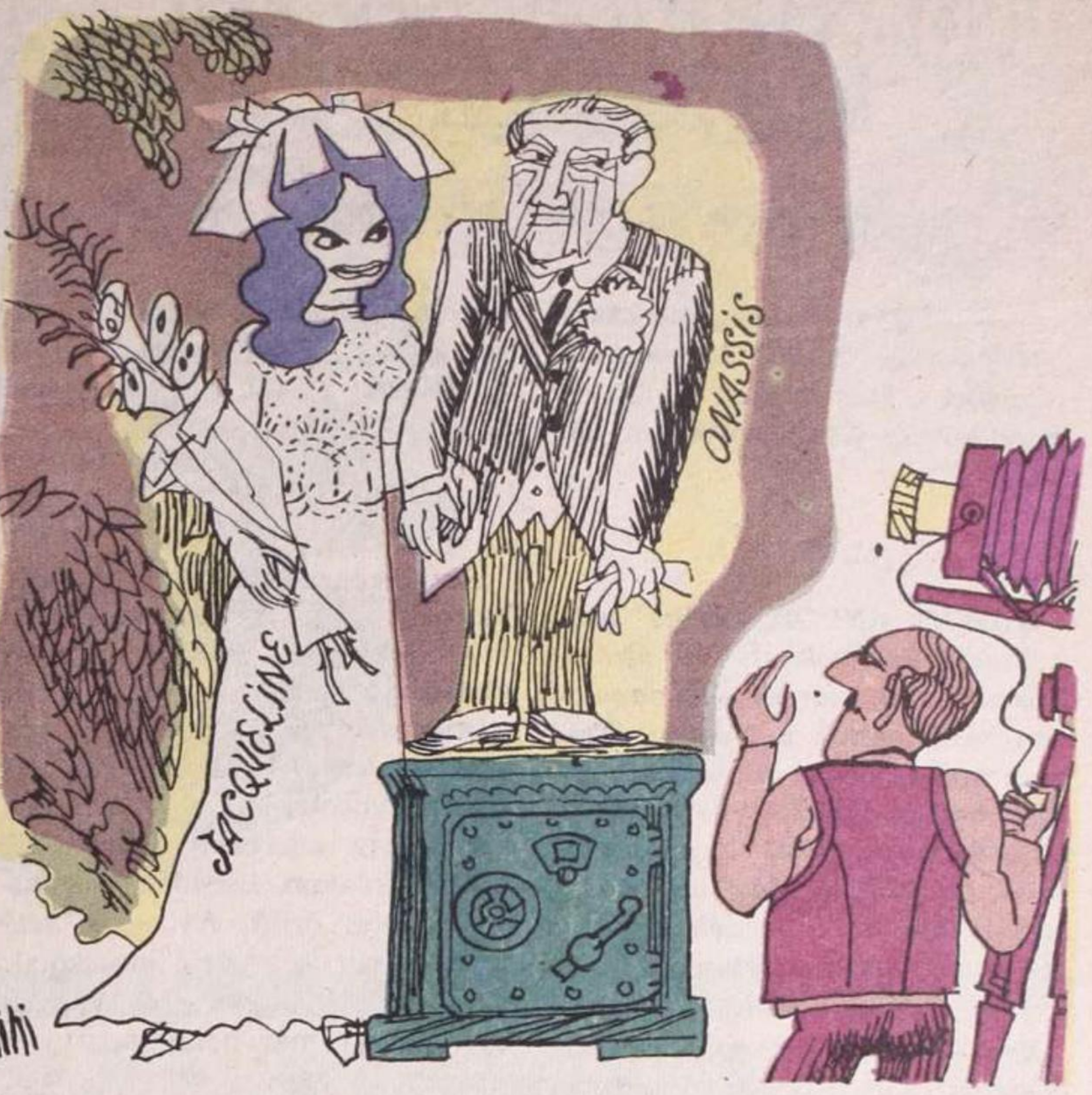

SZ. KOMISSZARENKO

Nehéz eset

Nem nagy intézet a mienk, a munka kényelmes, a fizetések meg elég tisztességesek.

Egy szép napon határozat született, hogy az egyik osztályon csökkentsék a létszámot. Minthogy a múlt kísérletei semminemű eredményre nem vezettek, elhatározták, hogy ezúttal a tudományt hívják segítségül: az elektronikus számológép döntse el, hogy ki a felesleges ember a szóban forgó osztályon.

A számológép programozóját utasították, hogy a kiválasztásnál mindenekelőtt a termelés érdekeit tartsa szem előtt. Egy heti határidőt adtak, a programozó nagy sietve munkához is látott. Déltájban benézett hozzá az egyik munkatárs, bizonyos Tucskin.

— Figyelmedbe ajánlom, hogy engem nem lehet elbocsátani. Nekem hosszú szolgálati időm van! És ez alatt az idő alatt a főnökség engem többször is továbbképző tanfolyamra küldött!

Később a programozót Nagolkin hívta fel telefonon:

— Remélem, tudod, hogy én tagja vagyok a szakszervezeti bizottságnak?

Bedülöngélt hozzá az intézet technikusa is.

— Csak próbáljatok engem racizni!... Kilenc elismerő oklevelem van, úgy bizony! Ünnepélyes alkalmakkor kaptam. És kétszer jutalmat is adtak, úgy bizony! Szintén ünnepélyes alkalmakkor. Igaz, néha berúgok. De csak ünnepélyes alkalmakkor!

Aztán jött Litkina és titokzatosan közölte:

— Ha engem elbocsátanak, a bíróság azonnal visszaállítja a munkaviszonyomat, a kisujjamban vannak az összes idevonatkozó rendeletek!

Nagilkin jelentkezett ismét:

— Ugye nem felejtetted el, hogy én tagja vagyok a szakszervezeti bizottságnak?

Nitikov, egy másik kolléga, munkaidő után egész hazáig kísérte a programozót és közben elsárgult papirosokkal hadonászott az orra előtt:

— Itt van, tessék, magad is meggyőződhetsz róla, hogy ennek az intézetnek én raktam le az első köveit! Ha csak egy csepp emberi érzés van abban a gépben, engem nem küldhet el!

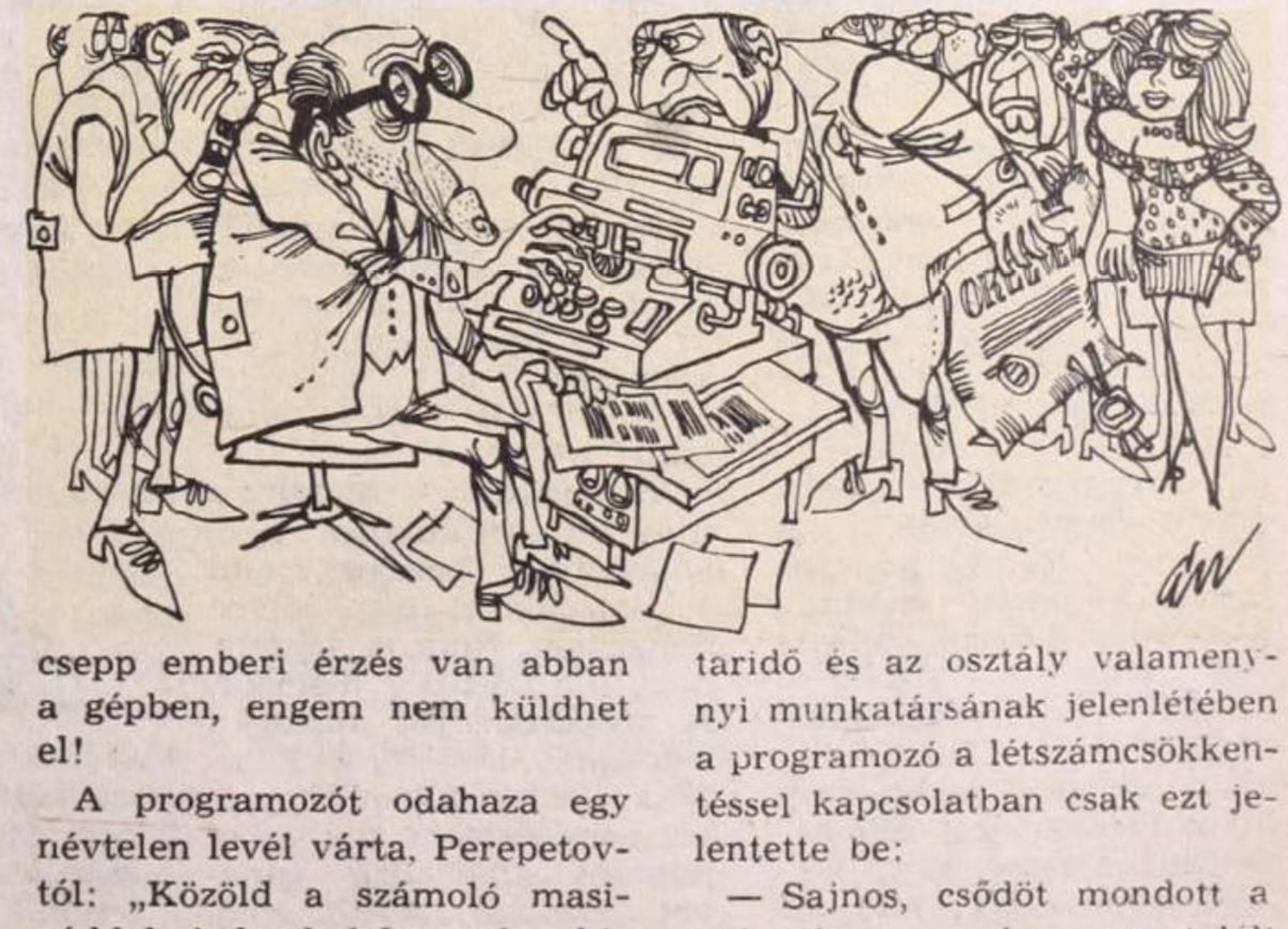

A programozót odahaza egy névtelen levél várta, Perepetovtól: „Közöld a számoló masináddal: bolond dolog volna kikezdeni az intézet főintrikusával..."

Nagolkin újfent jelentkezett telefonon:

— Nehogy kimenjen a fejedből, én a szakszervezeti bizottság tagja vagyok!

Másnap reggel különböző hivatalos ajánlás, orvosi bizonylat, jellemzés, önéletrajz és két lakóbizottsági igazolás is érkezett a programozóhoz, a számológép nevére.

Utoljára az osztály vezetője is magához hívatta a programozót.

— Helyesnek tartanám, ha megértetnéd a géppel, hogy vezető állásúakat nem szabad elbocsátani. A vezető olyan, mint a kötelességtudó kapitány: utoljára hagyja el a hajót!

Eltelt az egy hét, lejárt a határidő és az osztály valamennyi munkatársának jelenlétében a programozó a létszámcsökkentéssel kapcsolatban csak ezt jelentette be:

— Sajnos, csődöt mondott a tudomány, a gép nem talált megoldást...

Mit tehettek, elbocsátották a programozót

(Oroszból fordította: K. A.)

ROMLOTT LISZT KERESTETIK...

SZEMELVENYEK AZ ÖTVEN ÉV ELŐTTI LAPOKBÓL

... Magyarország megrázta *homlokát* és fejéről *lehullott* és összetört a Habsburgok *trónja* — mindörökre. (1918. november 15. „Az Est")

◆

GÁBOR ANDOR egyike volt azoknak az íróknak és újságíróknak, akik már az első napokban részt vettek a Nemzeti Tanács munkájában, az Astoriában. Éjjel-nappal ügyeletet tartottak a nagyteremben, ahol az „őszirózsás" forradalom alatt az ország sorsát intézték. Itt székeltek az ideiglenes minisztériumok, itt volt a sajtóközpont is.

Egy éjjel, pár magyar katona összefogdosott egy tucat osztrák tisztet és kísérte az Astoria hotelbe, a Nemzeti Tanács elé.

Az ülésteremben Gábor Andor mellett csak pár újságíró lézengett, halálos fáradtan a napok óta tartó virrasztástól... Ott ültek egy sarokban összetörve, megroppanva... Az osztrák tisztek, mindegyikénél hatalmas kard, szolgálati revolver. A jól kipihent, erőtől duzzadó, marcona hadfiak (voltak vagy tizennégyen) lassan közeledtek a három újságíró felé... A lélegzet elakadt. A legrosszabbtól lehetett tartani. És akkor megszólalt az egyik tiszt, rossz magyarsággal:

— Uraim! Csak az erőszaknak engedünk!

◆

Szenespince előtt hosszú sorban állnak az asszonyok, gyerekek. Cekkerrel, zsákkal, amiben elviszik a szenet, fát. Végre jön a szenesember és reggel hatkor kinyitja az ajtót. Nagy tolongás a szűk pincelejárat előtt... a sor végén egy gyereket benyomnak a pinceablakon. Beesik a szénkupacra, bőg, ordít. Az egyik asszony a sor kézepéről megszólal: — Mit üvöltesz, nyavalyás! Örülj, hogy már benn vagy!

◆

Hadigazdag villát vesz, fényűzően berendezi. Nagy házavatás — a barátnők pukkasztására. A háziasszony az egybegyűlt meghívottak előtt így nyilatkozik:

— Még nem vagyunk egészen rendben. Mindent az eredeti helyről hozatunk! Szmirnából a szőnyeget várjuk, a porcelánok Karlsbadból még nem érkeztek meg, és a Lotz-képeket... a drága festményeket... a jövő héten küldik Lodz-ból!

Csendes beszélgetés

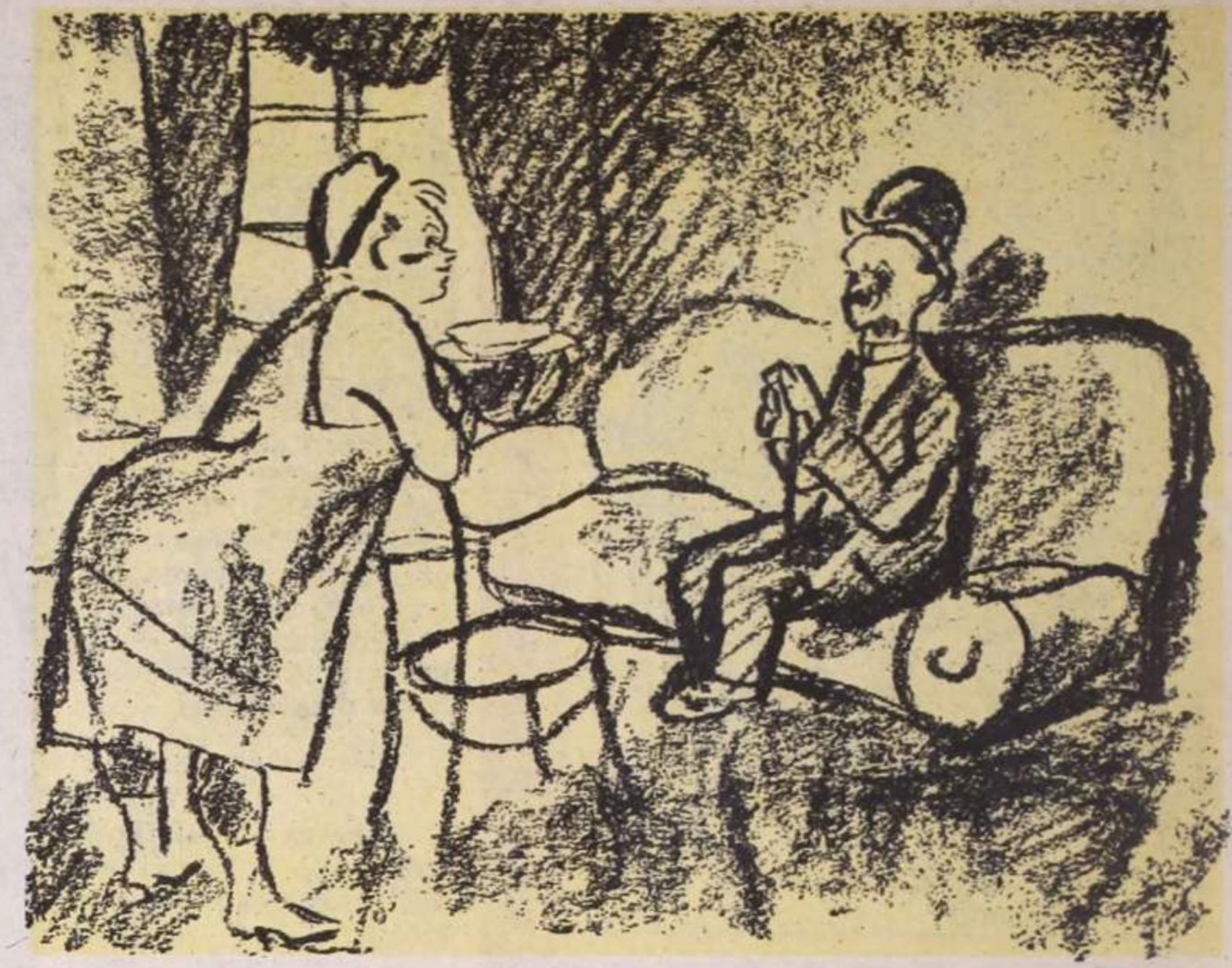

— Nem furcsa, édes uram? Minden drágább lett az utóbbi évek folyamán, csak én lettem olcsóbb...

(Vértes Marcell rajza a „Szamár" című lapból)

HIRDETÉSEK

Romlott lisztet keresünk

Ha öt kilót küld bérmentve, azért mi öt pompás új regényt küldünk fűzve — ingyen és bérmentve! Kívánatra készpénzért is átvesszük kilogrammonként 50 fillérért. A küldemény a Tolnai Világlapja kiadóhivatalához küldendő, Budapest VII., Dohány utca 12. szám.

Törött fogakat, koronákat, királyi palástokat legmagasabb áron veszek!

Kijáró felesége — bejárónőnek ajánlkozik.

Mária Terézia-rendemet becserélném tajtékpipára!

Munkanélküli munkapárti képviselők hordárnak felvétetnek.

SAJTÓHIBA a kulturális rovatból:

Beregi Oszkár f. hó 10-én délelőtt tartja a Zeneakadémián egyetlen előadóestjét!

MINDENFÉLE ÚRI NYAKKENDŐ

PESTI SZERELMI TÖRTÉNET – ÍRTA: SZÍNI GYULA

Nem mondom, hogy most történt. Azért nem mondom, mert nem akarok vele senkit sem kompromittálni. De azért pesti szerelem volt ez is.

Ő igazi, pesti asszony volt. Aranybronzhajú vagy ilyesmi. Fehér bőrű, a tejnek és az elefántcsontnak valami keveréke. Szemének iriszében arany petytyek voltak.

A férje szemében nem volt semmi. Semmitmondó szeme volt Kencének. Csak azért nevezem Kencének, mert ilyen név valószínű nincs a budapesti címjegyzékben. Kence a saját orráig nem látott.

Hogy látott volna el a Gyöngymadár utcáig, amely Budán volt... és ahol én titkos hónapos szobát béreltem, kulccsal. A szobaasszonyom vallásos lélek volt, a vízivárosi templomba járt imádkozni, azt hiszem értem; hogy az a jó isten tartsa meg azt a jó szobaurat, aki hetenként egyszer, vagy kétszer mutatkozik csak, no meg elsején, amikor pontosan hozza a szoba árát.

Eme jó tulajdonságaiért elnézte, hogy sohasem jöttem egyedül. Mindig nővel jöttem és ő nem kérte tőlem a házasságlevelet. Paradicsomi fészek volt az ott a Gyöngymadár utcában és senkinek esze ágában nem volt azt tőlem elrekvirálni, mert akkor még nem volt Lakáshivatal.

De hát hogyan is találkoztam én Kencével? Levelet nem volt szabad neki írni, telefonálni is veszedelmes lett volna... Valami újat kellett kitalálni...

Az asszony szerelmes üzenetét senki más nem közvetítette hozzám, mint a férj, akivel egy helyen dolgoztam. Nem is sejtette, hogy ő a postillon d'amour. A nyakkendőjén hozta a szerelmes levelet... Kitaláltam a nyakkendő nyelvet. Beosztottam a hét hét napjára különböző színeket. Például: hétfő zöld, kedd kék, szerda szürke és így tovább. Ha tehát Kence barátomon kék nyakkendő volt, akkor tudtam, hogy kedden a Gyöngymadár utcában valaki nagyon boldog lesz és az én leszek.

De a rendszer így még nem volt tökéletes. Az órát is tudnom kellett, amikor az asszony jön. Ezt is kitaláltam. Háromféle nyakkendőt hordunk: hosszú kötőst, máslit és a már készen vásárolt széles esarpot... Ezzel már háromféle időpontot lehetett jelezni. Azonkívül tűt is hordanak a nyakkendőben... ez újabb órajelzésre adott módot. Úgy, hogyha Kencén zöld esarp volt, tűvel, pontosan tudtam, hogy Kencéné hétfőn délután hatkor lesz a Gyöngymadár utcában.

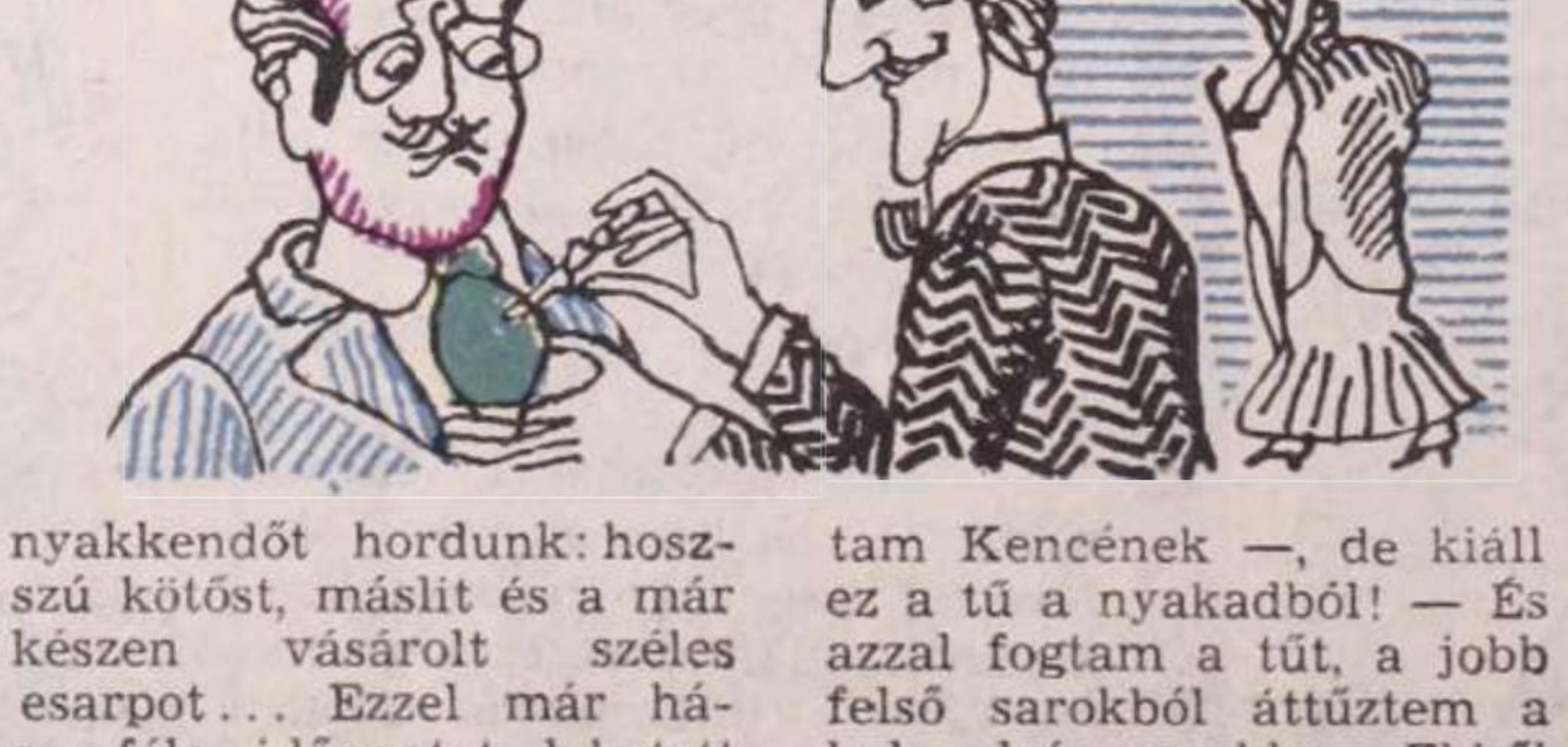

Ha előfordult, hogy akadályozva voltam, ezt is meg tudtam üzenni: — Drága barátom — mondtam Kencének —, de kiáll ez a tű a nyakadból! — És azzal fogtam a tűt, a jobb felső sarokból áttűztem a bal alsó sarokba. Ebből Kencéné megtudta, hogy akadályozva vagyok.

Tessék elgondolni mit éreztem, mikor Kence bizalmasan elmondta, hogy az aranyos kis felesége minden héten meglepi őt más más színű és formájú nyakkendővel vagy valami pompás tűvel. Kence úrnak annyi nyakravalója és tűje volt, mint a legendás hírű VII. Edwardnak, walesi herceg korában.

Egyszer Kence egy kettős színű: fekete-sárga nyakkendővel toppant be hozzám. Rámeredtem a nyakkendőjére, nem értettem, ez a kettős szín nem szerepelt a mi nyakkendőnyelvünkben. Majd beleőrültem. Szerencsére volt egy megállapodott jelünk, mely azt jelentette: „zavar van, nem értem, magyarázatot kérek." Ezt a férj magával vitte a nyakkendőjén. Engem pedig gyötört a féltékenység, hogy az asszony talán másvalakivel is folytatja ezt a nyakkendő-nyelvet, más színekkel és Kence, amilyen elmés ember volt, tévedésből nekem hozta az üzenetet.

Másnap maga az asszony sietett hozzám:

— Hát nem érted kis szamaram — magyarázta —, elutazott a férjem... most két napig szabad vagyok... csütörtökön és pénteken, azaz feketén és sárgán!

MÁR AKKOR ELKEZDTÉK

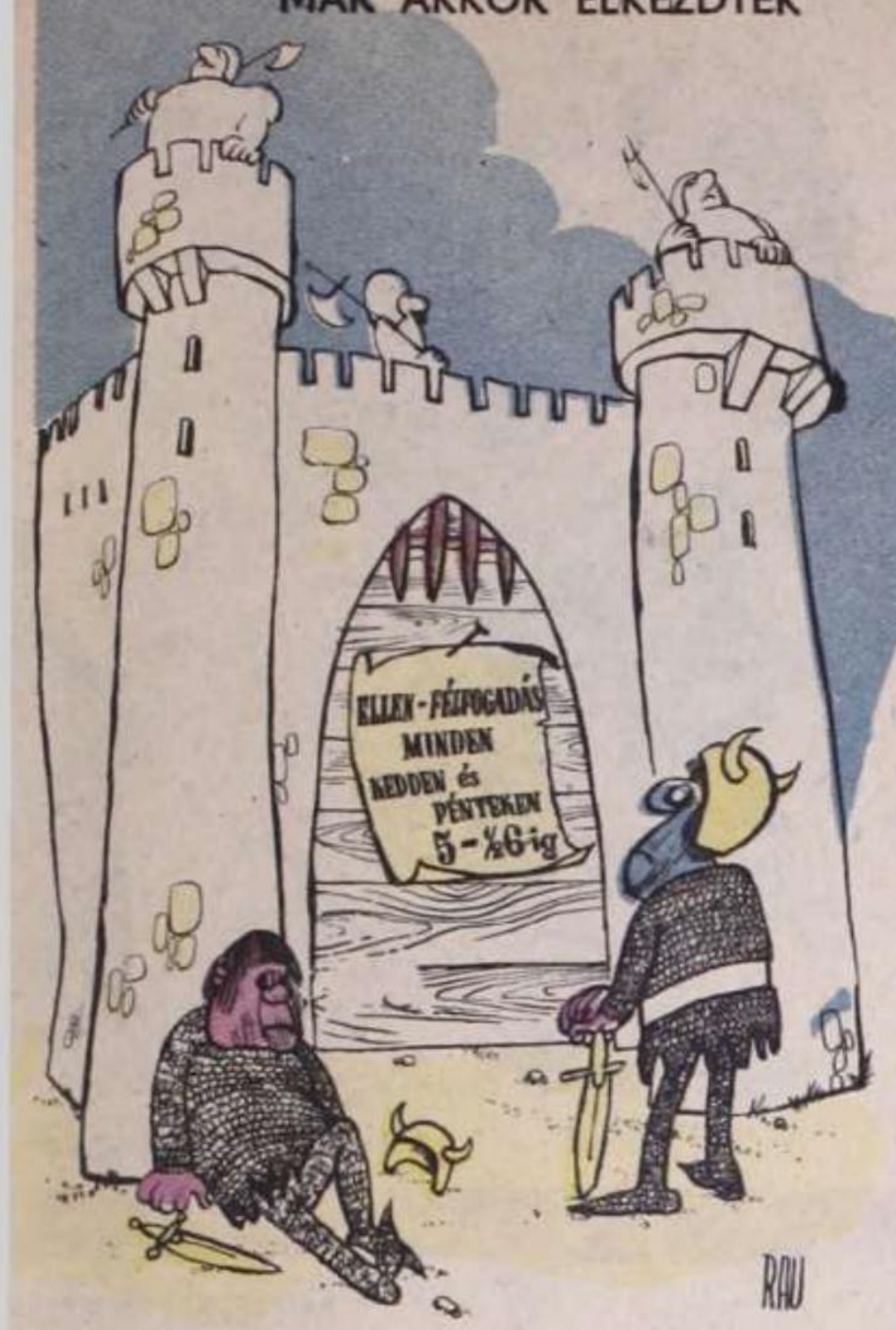
ELLEN-FÉLFOGADÁS MINDEN KEDDEN és PÉNTEKEN 5-½6-ig
RAU

KELLENE MÁR EGY MÁSIK BOLYGÓ

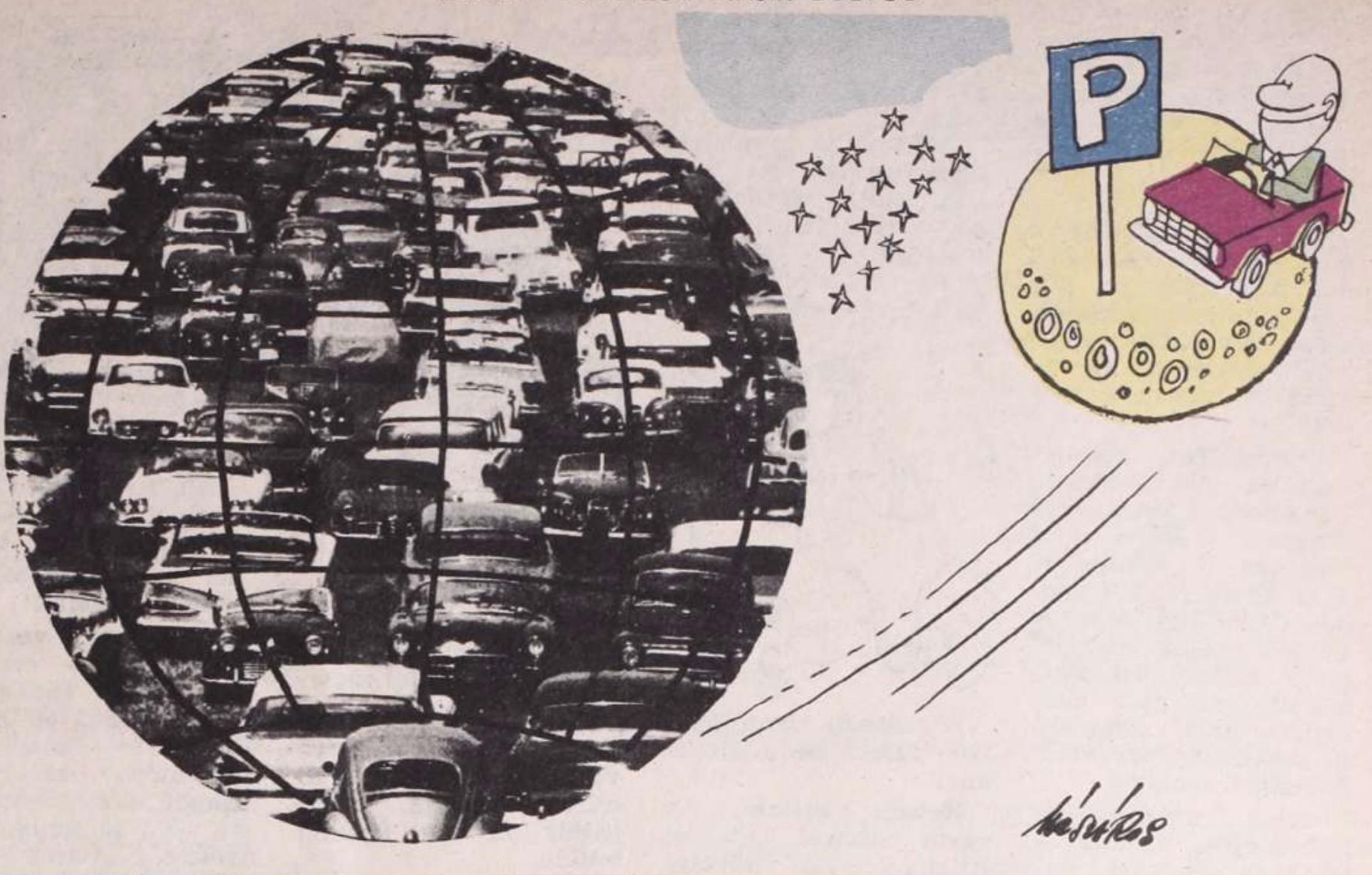

CSODÁK HÁZA A VIDÁM PARKBAN

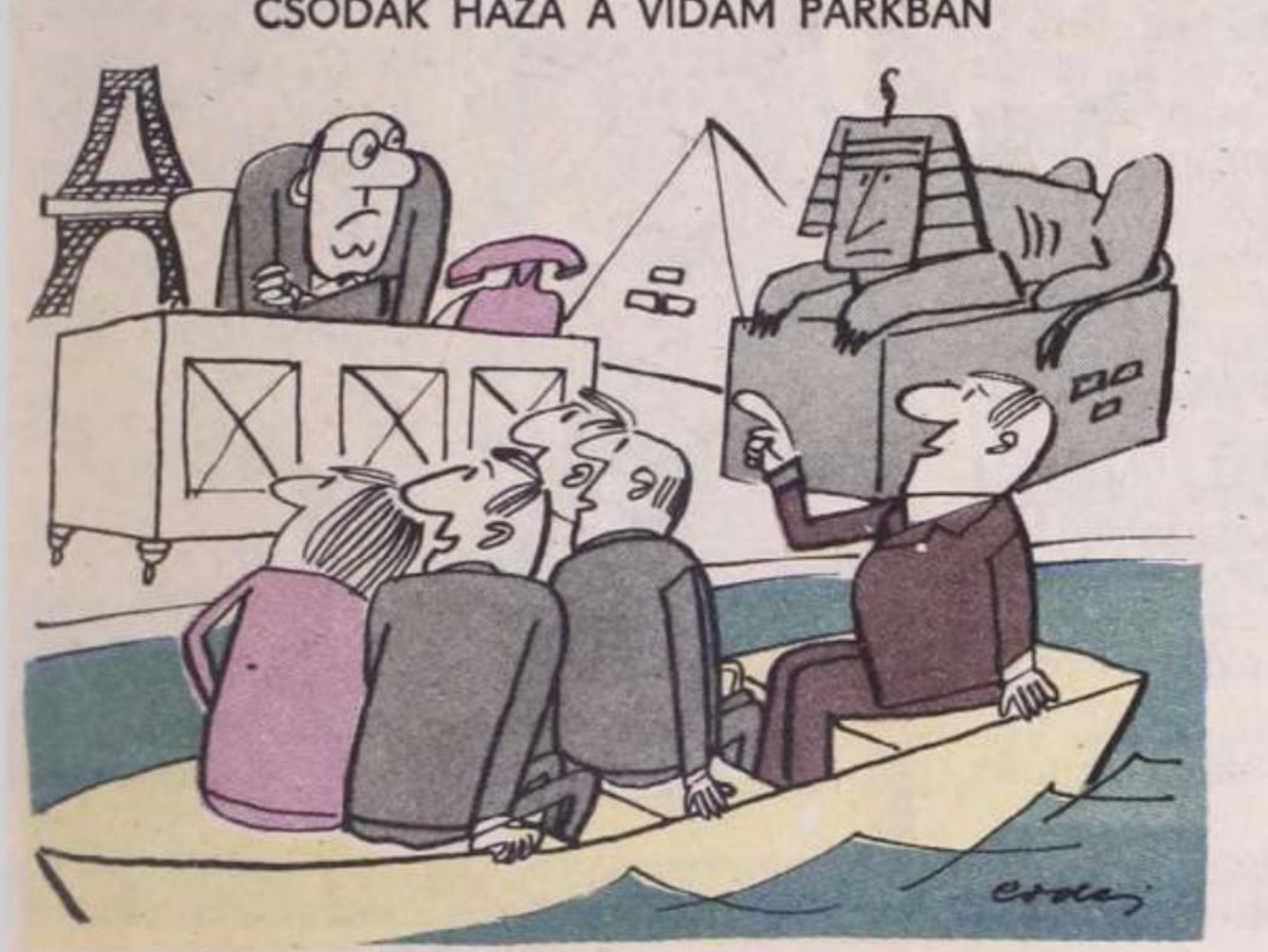

– Itt látható az az igazgató, aki örömmel fogadja a kritikát.

CSALÓDÁS

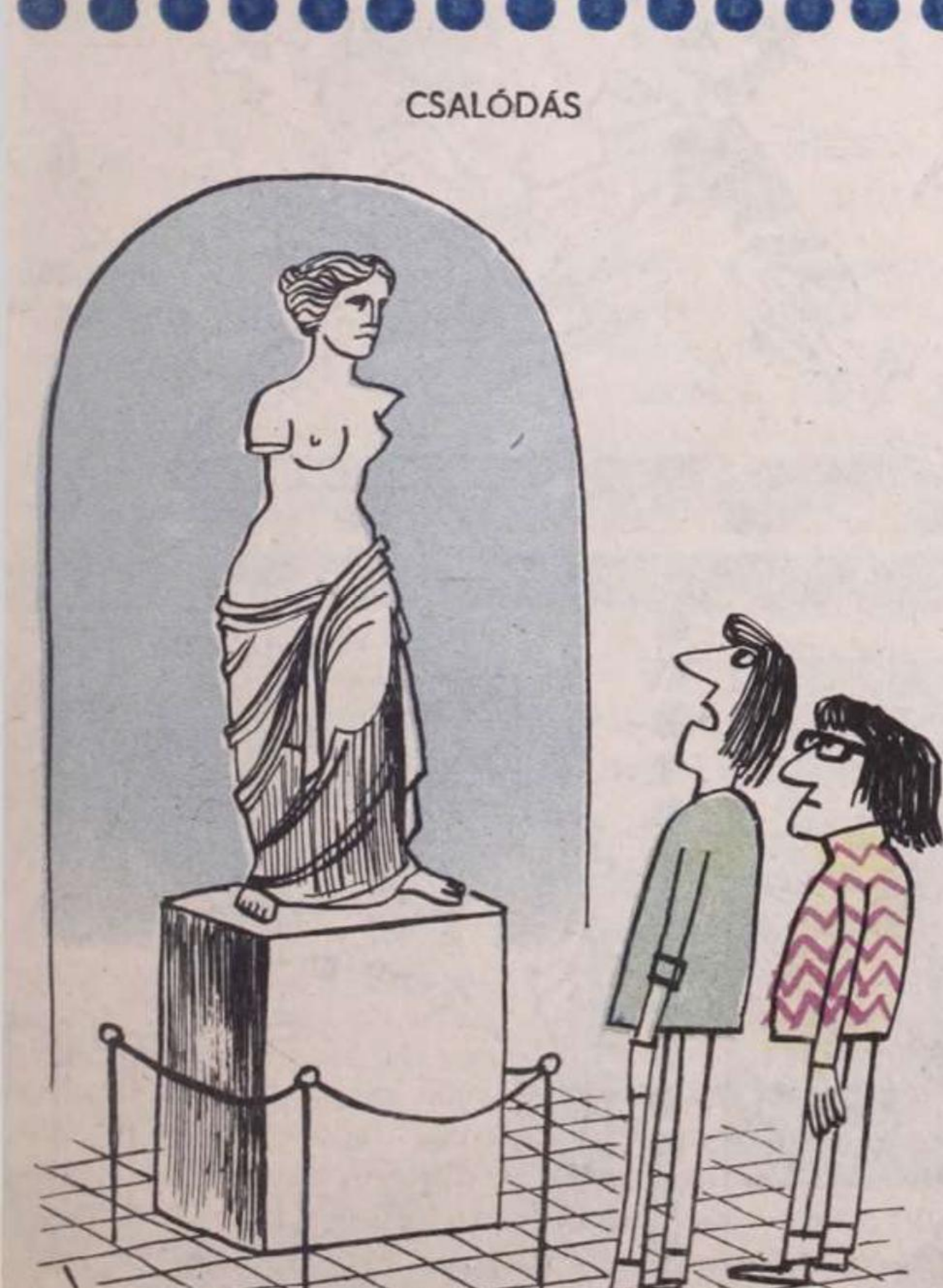

– Nem is olyan haláli csaj...

LILA TOMP

(ÖLTÖZKÖDÉSEM TÖRTÉNETÉBŐL)

Este hat óra van és nincsen vacsoránk. Valakinek le kell menni a közértbe, ami nem nagy dolog, mert a közért a házunkban van, mégis hosszas alkudozás előzi meg minden esetben, hogy ki legyen, aki lemegy a közértbe, mely a házunkban van, tehát nem nagy dolog lemenni oda egy szatyorral. És ez így megy mindaddig, amíg én le nem megyek a közértbe, nem nagy dolog az egész, mégis bosszant, hogy mindig én megyek le, miközben a lányaim a kezembe adják a szatyrot, sapkát nyomnak a fejembe, és cirógatva kihajítanak az ajtón.

Nem nagy dolog lemenni, de este hat órakor mégsem jó dolog a közértben vásárolni, mert sokadalom van ebben az időben, és még az is ideges, aki délután ötig egészen jól bírta, de fél hatra már ő is ideges lett. Megyek hát az önkiszolgáló kosarammal a boltban, de ma mintha könnyebben menne a vásárlás. Még a felvágottas pultnál is, ahol pedig észre sem szoktak venni, mert élhetetlenül viselkedem, ma feltűnően hamar kiszolgálnak, még aggodalmat is vélek felfedezni a pultos felszolgáló tekintetéből, hogy nem elégedetlenkedem-e az áruval, amit adott, hogyan fogadom a mortadellát. Ma nagyon jó napon van, állapítom meg magamban, még az is az eszembe villan, hogy nem tévesztenek-e össze valakivel, de bizonyosan nem, hiszen házbeliek vagyunk több éve már, a közért és én. De még a boltvezető is, milyen figyelmes ma, egyenesen zavarba ejt a barátságával; tessékel, alázatosan kérdi, nem keresek-e valamit a polcokon, egészen a kasszáig elkísér a tekintetével, úgy távozom a vásárlásból, ki a közértből, mint egy jelentős, megbecsült, személy.

Csupa jó érzéssel állok be a liftbe, lépek be a lakásom ajtaján. Lányaim az előszobában lesik jöttömet, s belépésemre leírhatatlan viselkedésbe törnek ki: beesnek a szobába, összegörnyedve fetrengenek a röhögéstől, kékre vált arccal, levegő után kapkodva, fuldokolva esnek a bútoroknak, görcsökben vonaglanak a szőnyegen.

Bejön a feleségem, végignéz rajtam és megvetően csak annyit mond:

— Te így voltál lent a közértben? Ez volt a fejeden?

A tükörbe nézek: *a fejemen egy lila tompot viselek.* Egy féltojás-héj formára kiképzett, lila posztó-lemezt, erre építik rá aztán a női kalap-költeményeket. Ezt a lila tompot leányaim az alkudozás során, hogy ki megy a közértbe, játékból a fejemre húzták, s mielőtt feleszmélhettek volna, hogy a fejemen maradt, már le is mentem vele a közértbe.

Nem volt félreérthető többé, miért fogadtak olyan feltűnő tiszteletteljes szorongással lent a boltban. Arra gondolhattak, csak, hogy megőrültem, és jobb mielőbb kint látni a boltból.

Azóta a lila tompot az aktatáskámban hordom. S ha olyan üzletben akad dolgom, ahol rossz tapasztalataim vannak, lassú volt a kiszolgálás, vagy félvállról vették a vevőt, mielőtt belépnék, a tompot a fejembe csapom.

Lehet, hogy bolondnak néznek, de sok időt nyerek vele.

Somogyi Pál

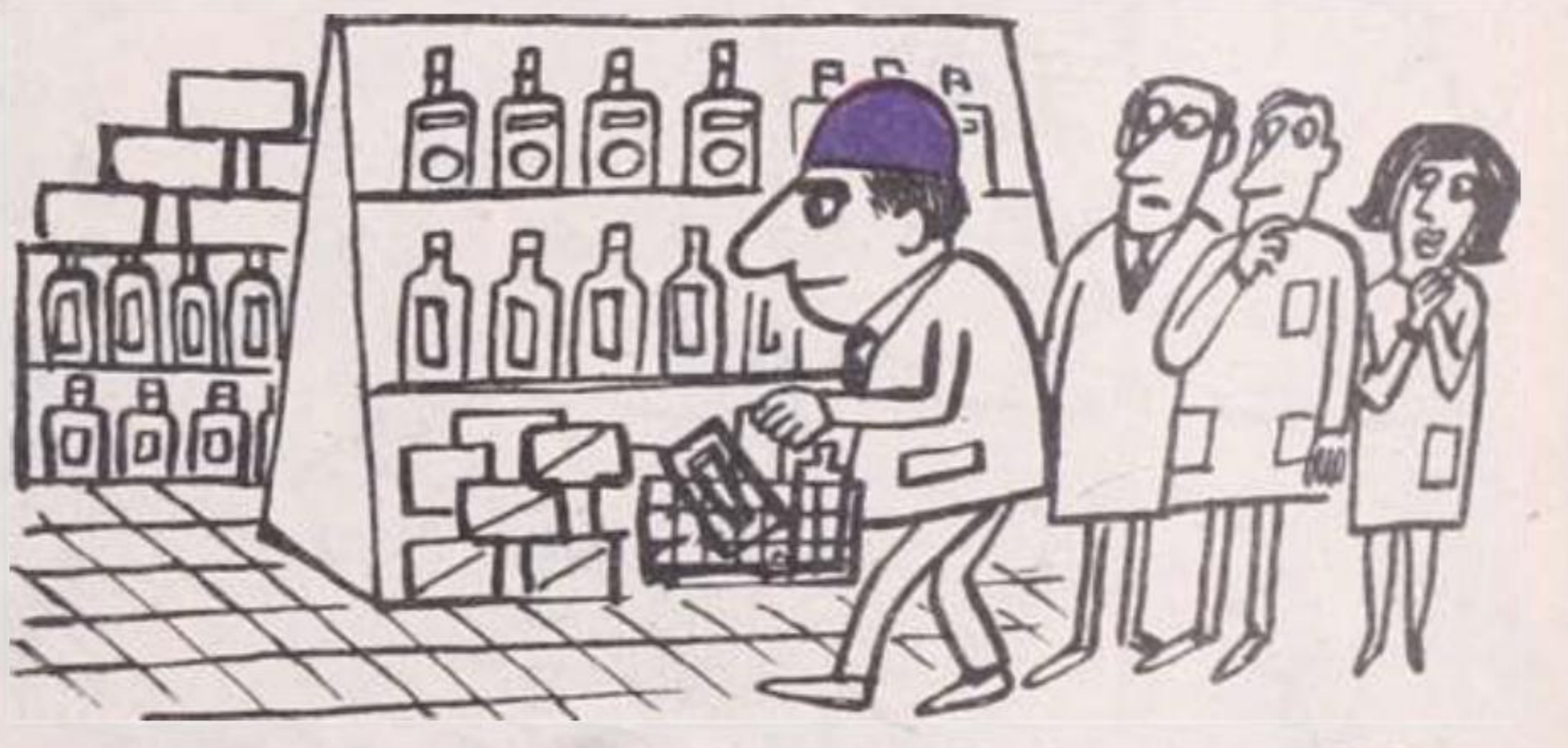

FELTŰNÉS NÉLKÜL

Amint ballagott a gyárudvaron át, valami kényelmetlen érzés kerítette hatalmába. Bizsergett, viszketett a tarkója, mintha erősen figyelnék hátulról.

Megfordult.

Úgy tűnt neki, hogy a végszerelde sarkánál egy micisapkás fej húzódott vissza hirtelen. Csak képzelődött volna? Vagy tényleg les rá valaki? De kicsoda és miért?

Gondolatban felsorakoztatta munkatársait, ismerőseit. Nyolc éve dolgozik ebben az üzemben, itt tanulta ki a szakmát, itt lett marós, de ez alatt a nyolc év alatt soha senkivel össze nem veszett, kárt szándékosan nem okozott, senkit tudatosan meg nem bántott, nincs haragban senkivel.

Hülye fantáziálás tehát az egész, valami baj lehet az idegeivel, miért leselkednének utána, ki akarná őt bántani? Méghozzá fényes nappal?

Átért az udvaron, megnyugodva lökte be a lengőajtót, elindult a néptelen, félhomályos, zegzugos folyosón, amely a szerszámraktárhoz vezetett.

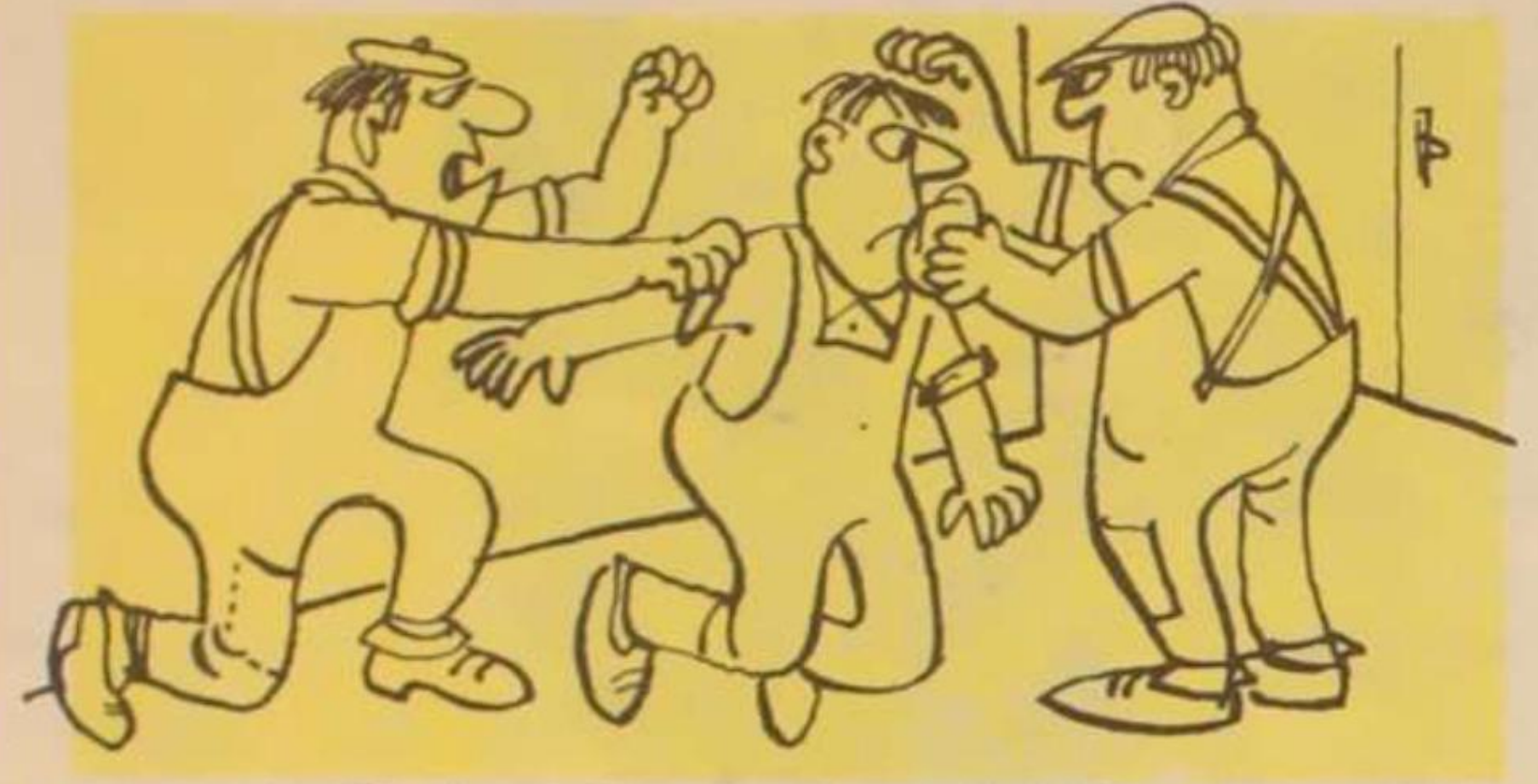

A második fordulónál következett be a támadás!

Ketten voltak. Az egyik hátulról fogta le. Alighanem ez követte az udvaron. A másik a sarokból ugrott elő, kendőt nyomott a szájába, hogy ne ordíthasson. Ő ösztönösen hátra rúgott, el is találta az egyik támadó sípcsontját, a fickó dühösen felszisszent, de a szorítása nem gyengült. Fél percbe sem tellett, a karjait hátra csavarták, a szemét is átkötötték valami sállal és már húzták, vonták, taszigálták is egy lépcsőn felfelé.

Ajtó nyílott, belökték egy szobába, lenyomták egy székre, szájából kivették a kendőt, érezte, hogy a két támadóján kívül még mások is tartózkodnak a helyiségben. A szíve a torkában dobogott, úristen, mi lesz vele?

— Ha jót akar — szólalt meg ekkor egy hang, amelyet az adott körülmények között éppen barátságos tónusa tett félelmetessé —, ha jót akar, fiatal barátom, esküdjön meg, hogy senkinek egyetlen szó említést sem tesz arról, ami itt történni fog!

— E... e... esküszöm!

A következő pillanatban lekerült a kendő a szeméről és ő pislogva nézett körül.

Leesett az álla a megdöbbenéstől!

Vele szemben, virággal díszített hosszú asztal mögött ott ült a gyár igazgatója, mellette jobbról és balról a szakszervezeti elnök és a párttitkár, a főmérnök és a főkönyvelő, az üzemi nőtanács vezetője és a személyzetis.

Oldalt fordult, megnézte azokat is, akik ide hozták.

A csoportvezetője és a műhelybizalmi!

— Az üzem vezetősége nevében — emelkedett ekkor szólásra a szakszervezeti bizottság elnöke — szeretettel köszöntöm körünkben Balogh József szaktársat, akit jó munkájáért nyolcszáz forint jutalomban részesítünk. Gratulálok!

Az asztalnál ülők tapsoltak, Balogh felállt, és néhány tétova lépést tett előre, hogy átvegye a feléje nyújtott borítékot.

— Köszönöm — hebegte. — Én a jövőben is... dehát miért kellett így, titokban csinálni?

— Azért — magyarázta az igazgató —, hogy nehogy megbántsuk az érzékenységét azoknak, akik rosszul dolgoznak.

Kürti András

IMASZŐNYEG

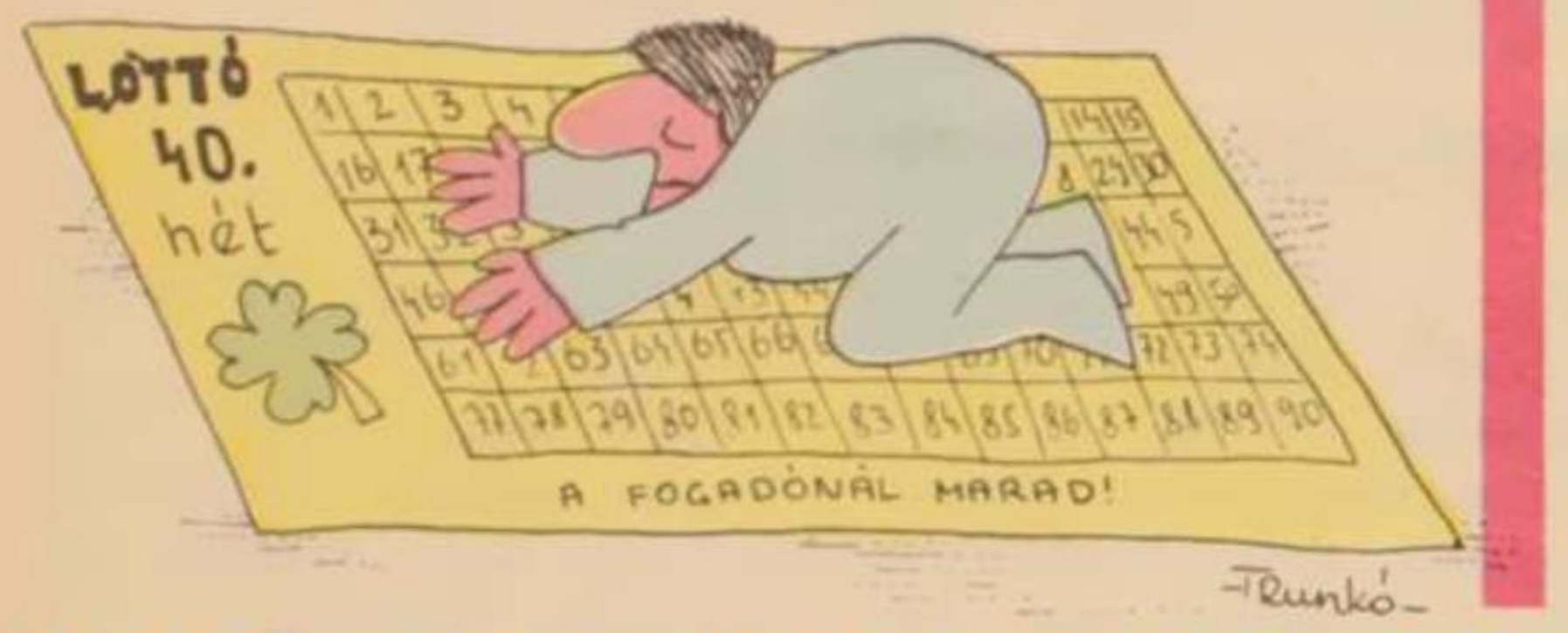

INGÁZÓK

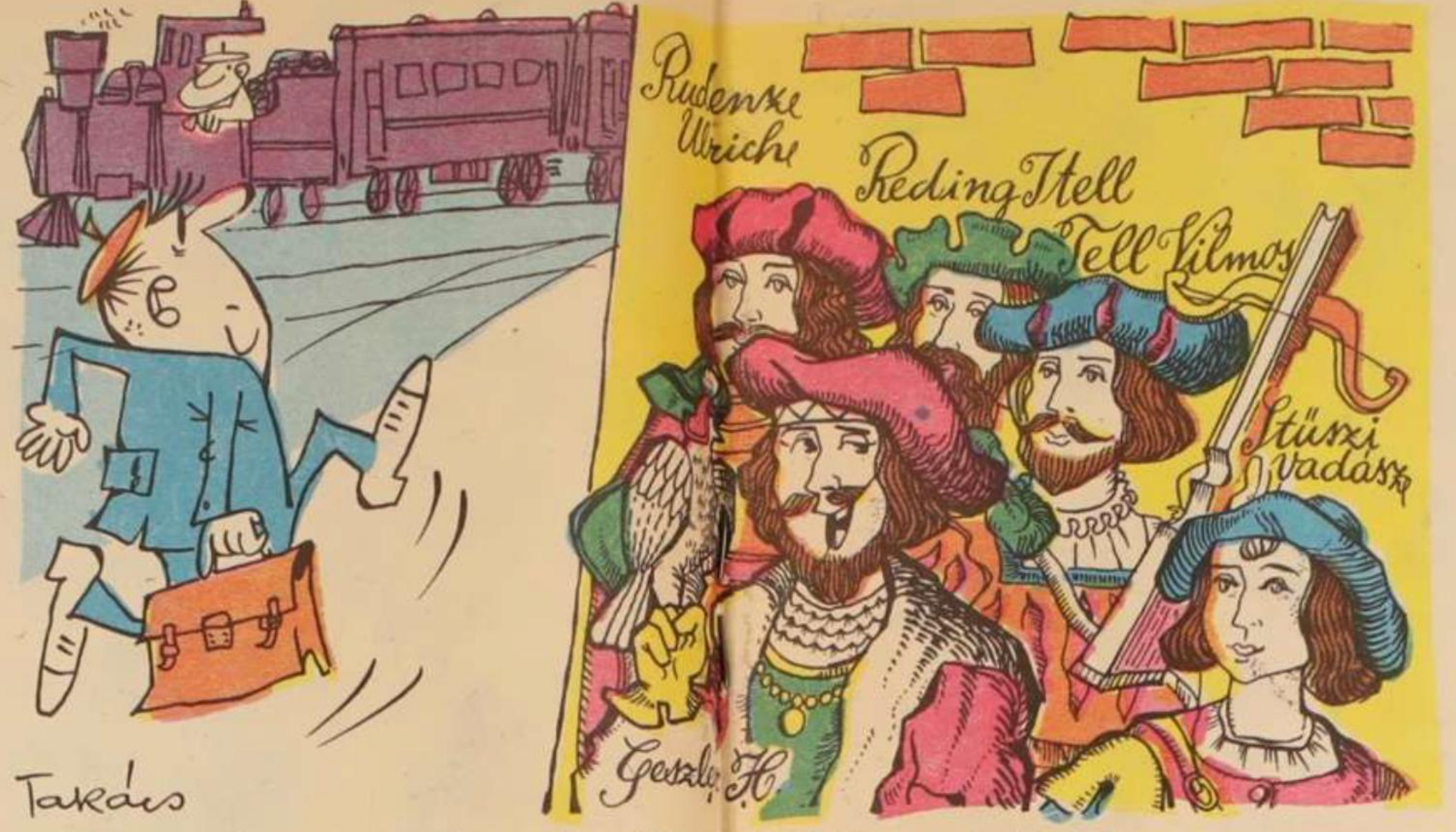

– Nyugalom, fiúk, nélkülünk úgysem indul el!

VÉGE A SZÉP NAPOKNAK

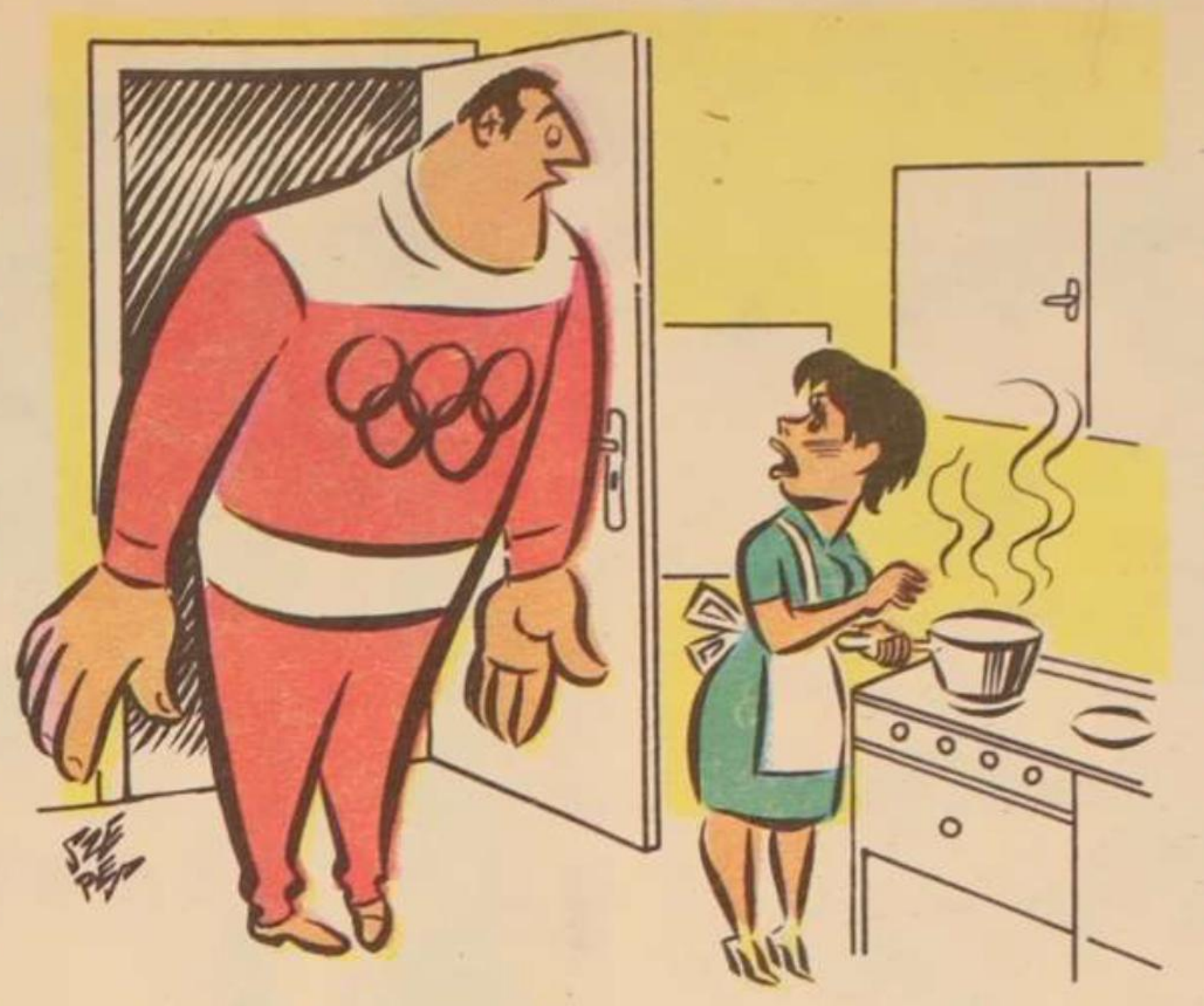

– Hozzál fel két kosár fát a pincéből!

AZ ELSŐ PUSZI UTÁN

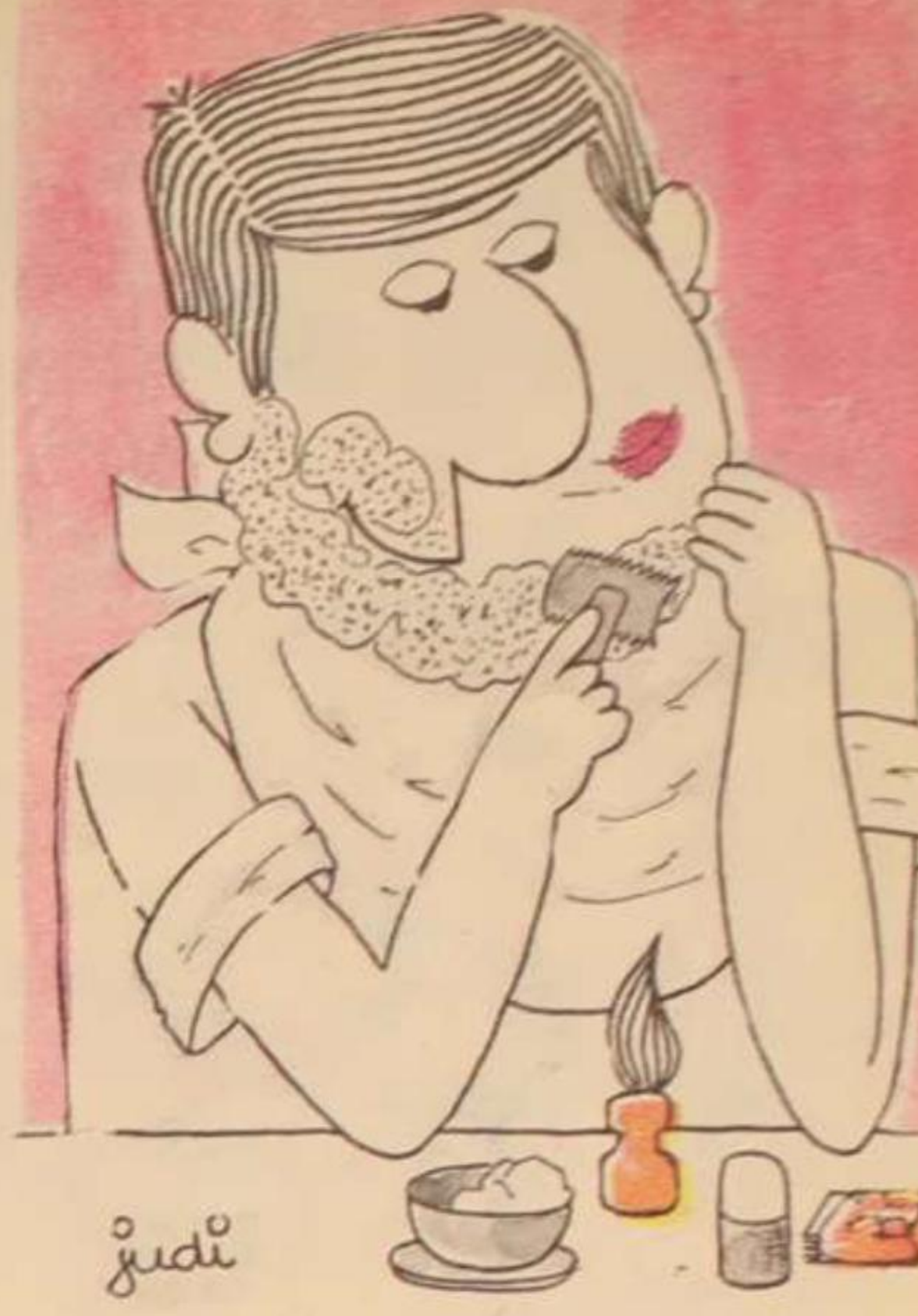

MINDEN KEZDET NEHÉZ

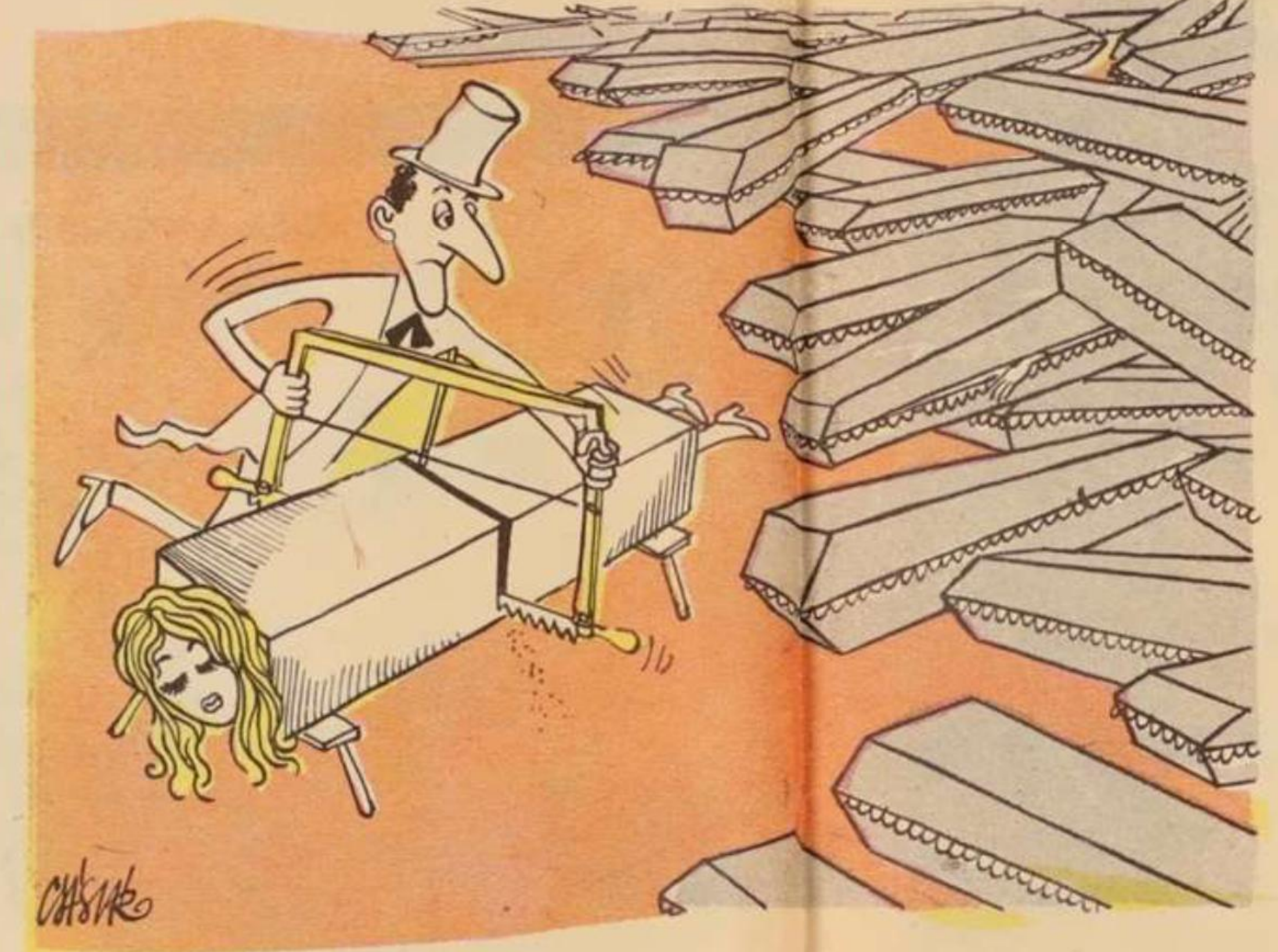

TÉVES KAPCSOLÁS

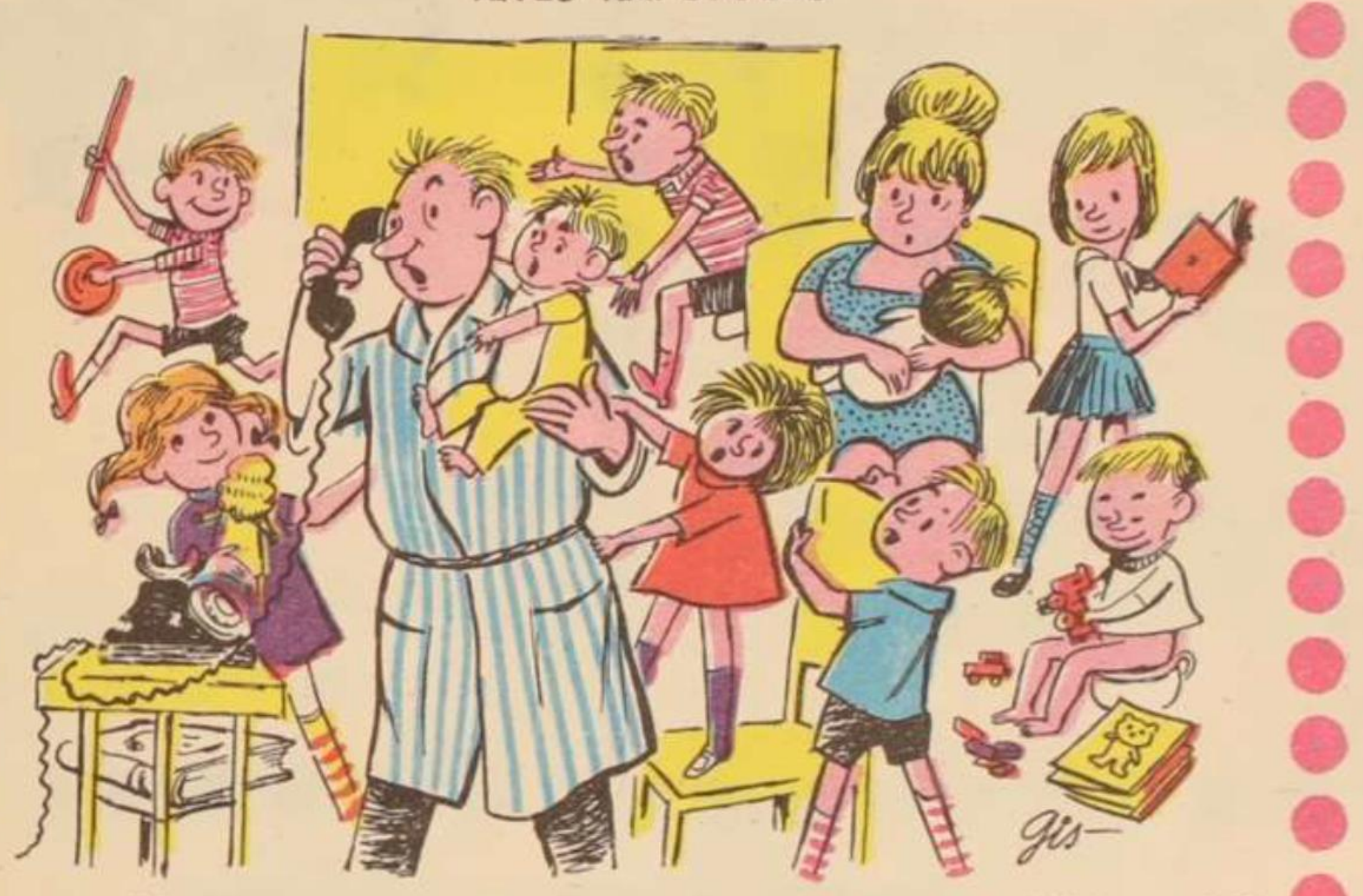

– Nem, ez nem a gyermekklinika... De azért felelni tudok minden kérdésére.

HASZONTALAN GAZDÁLKODÁS

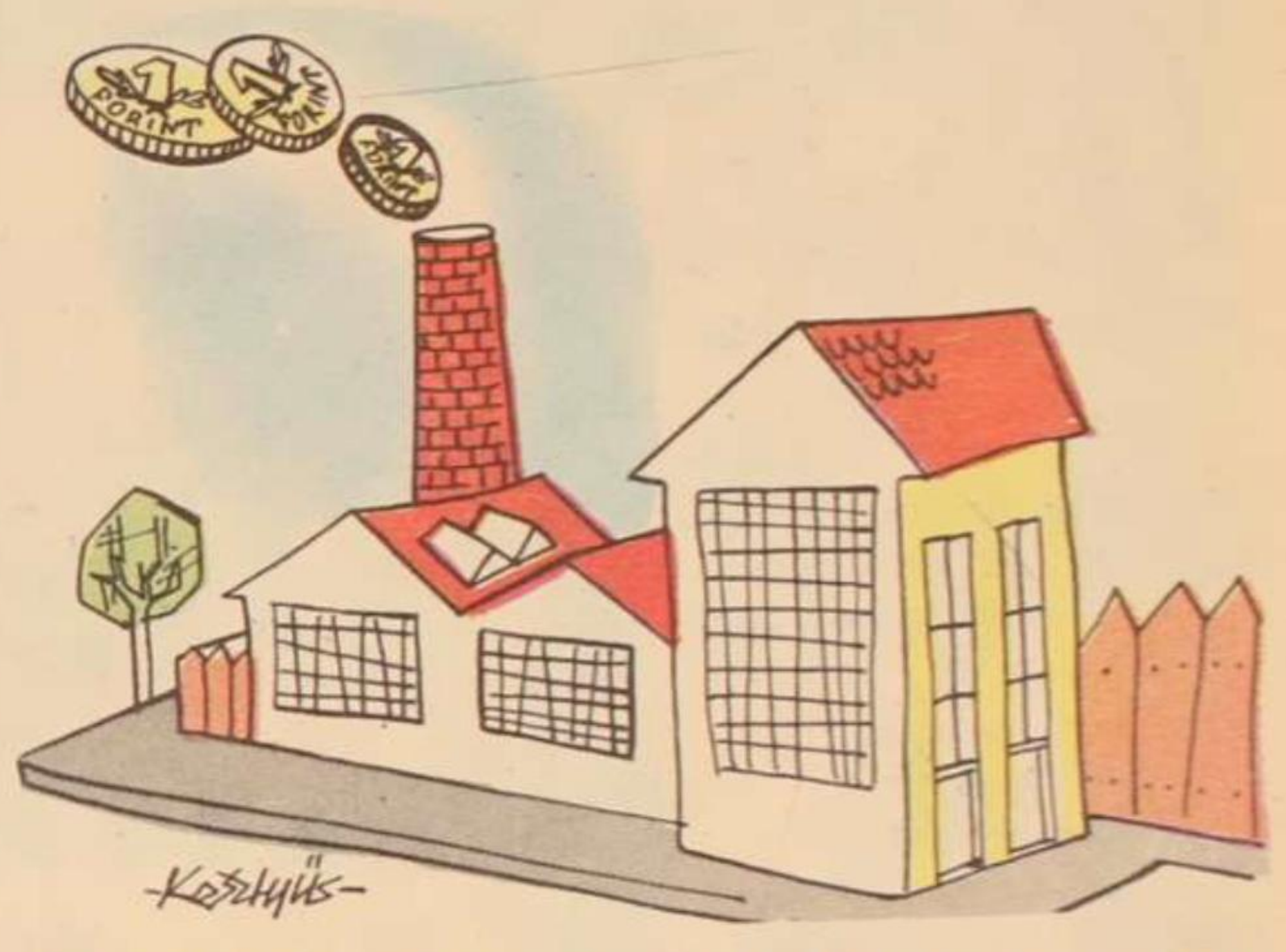

PIACKUTATÁS

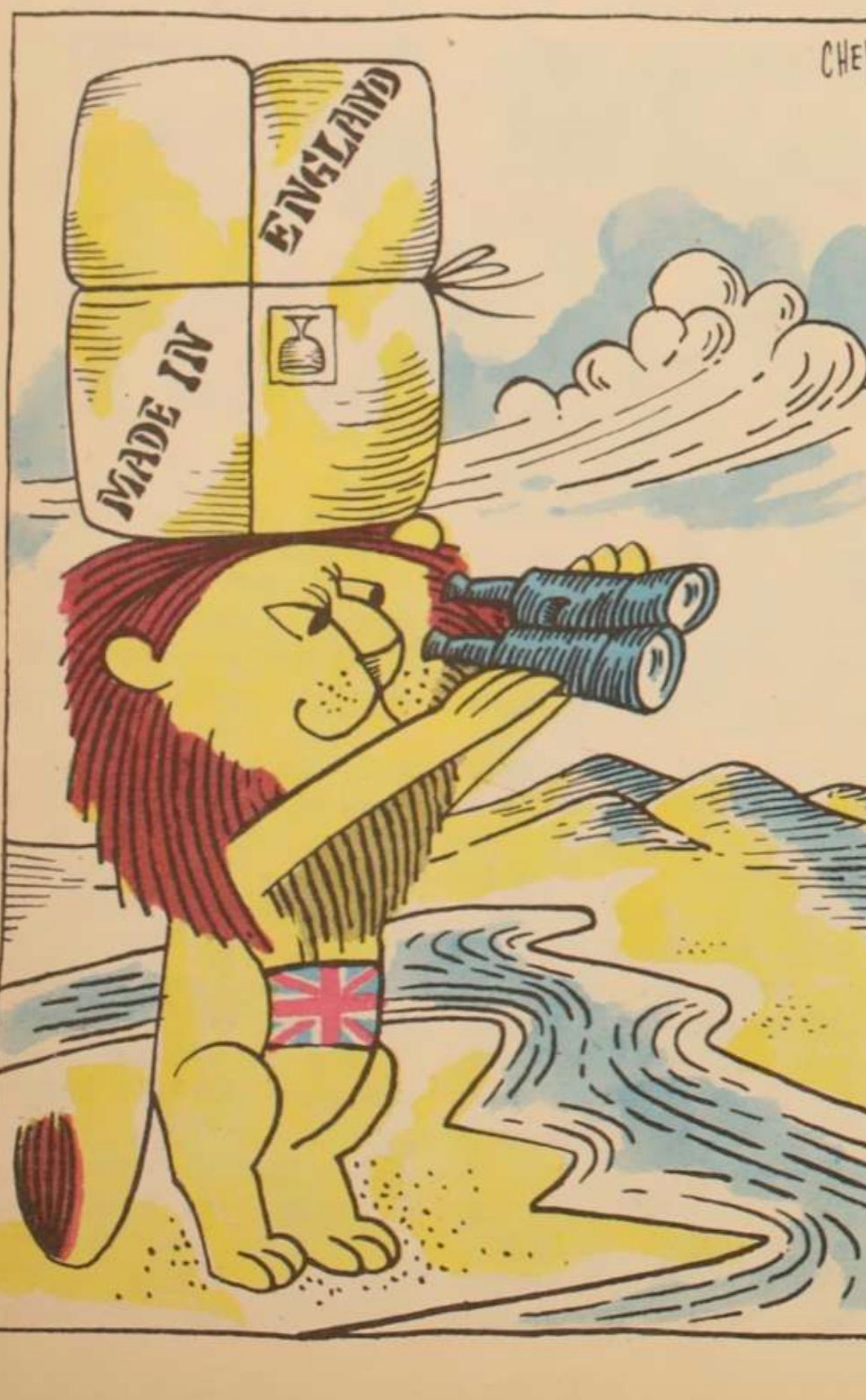

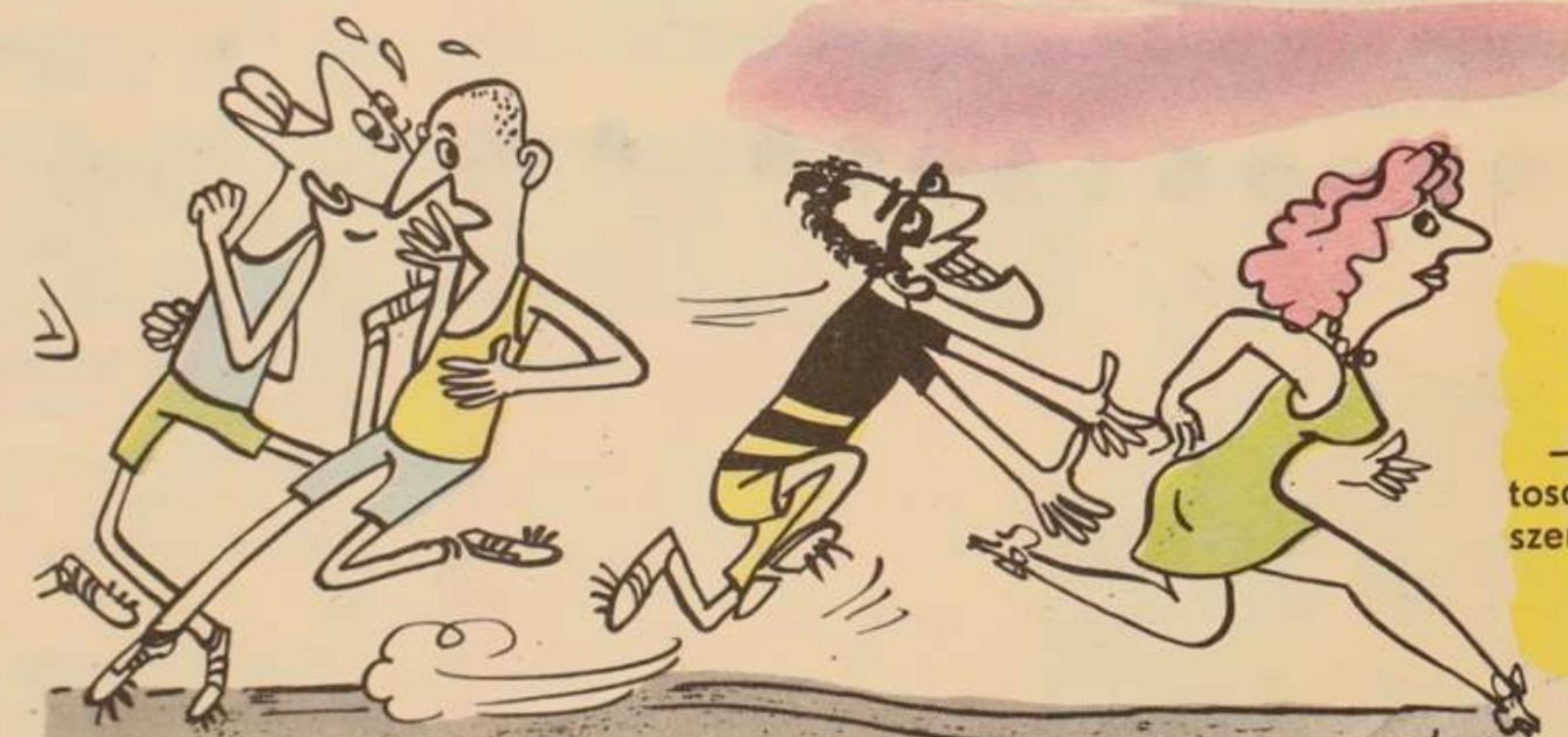

GYANÚS

– Te, ez biztosan doppingszert szedett!

IRIGYSÉG

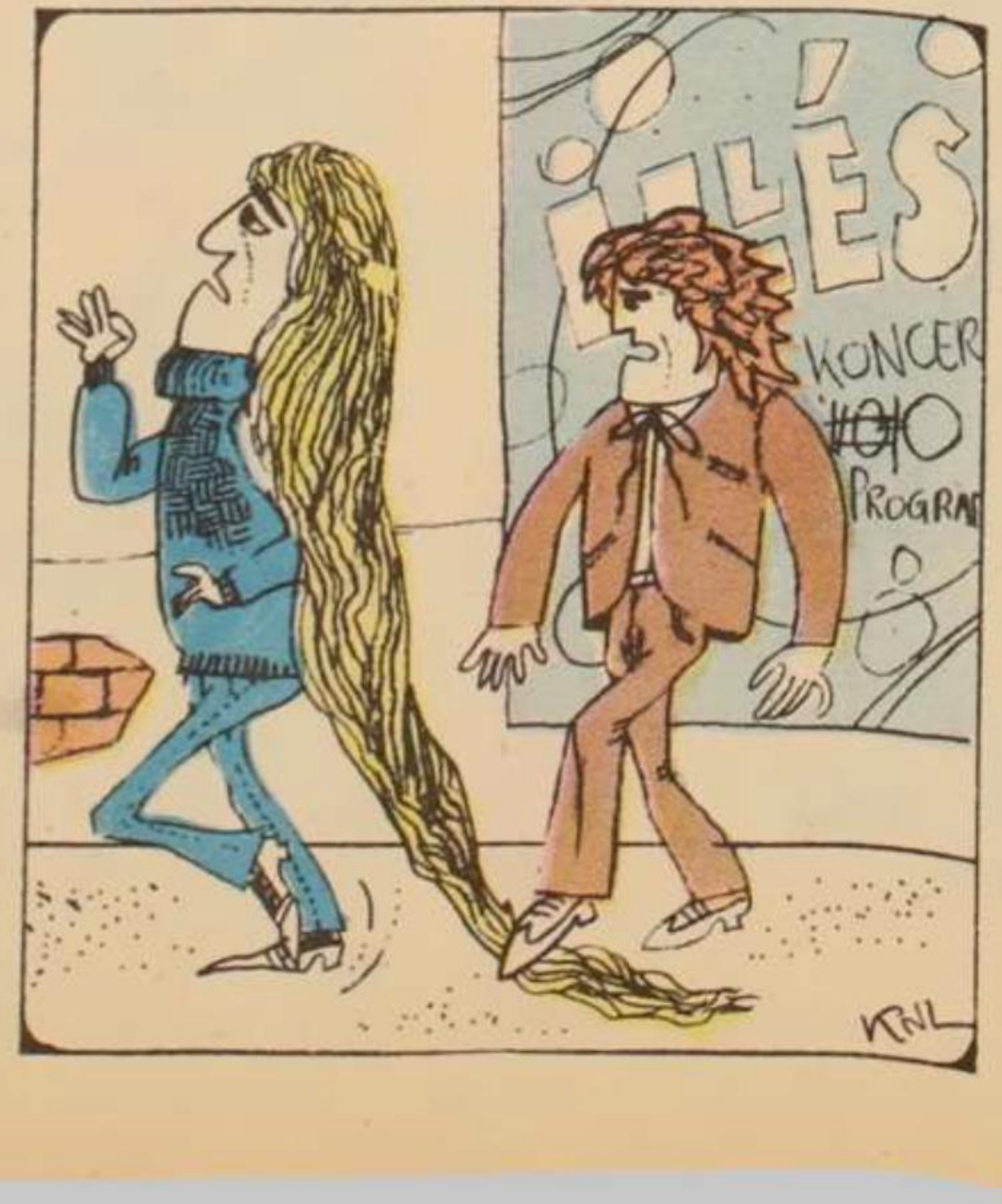

AGGODALOM

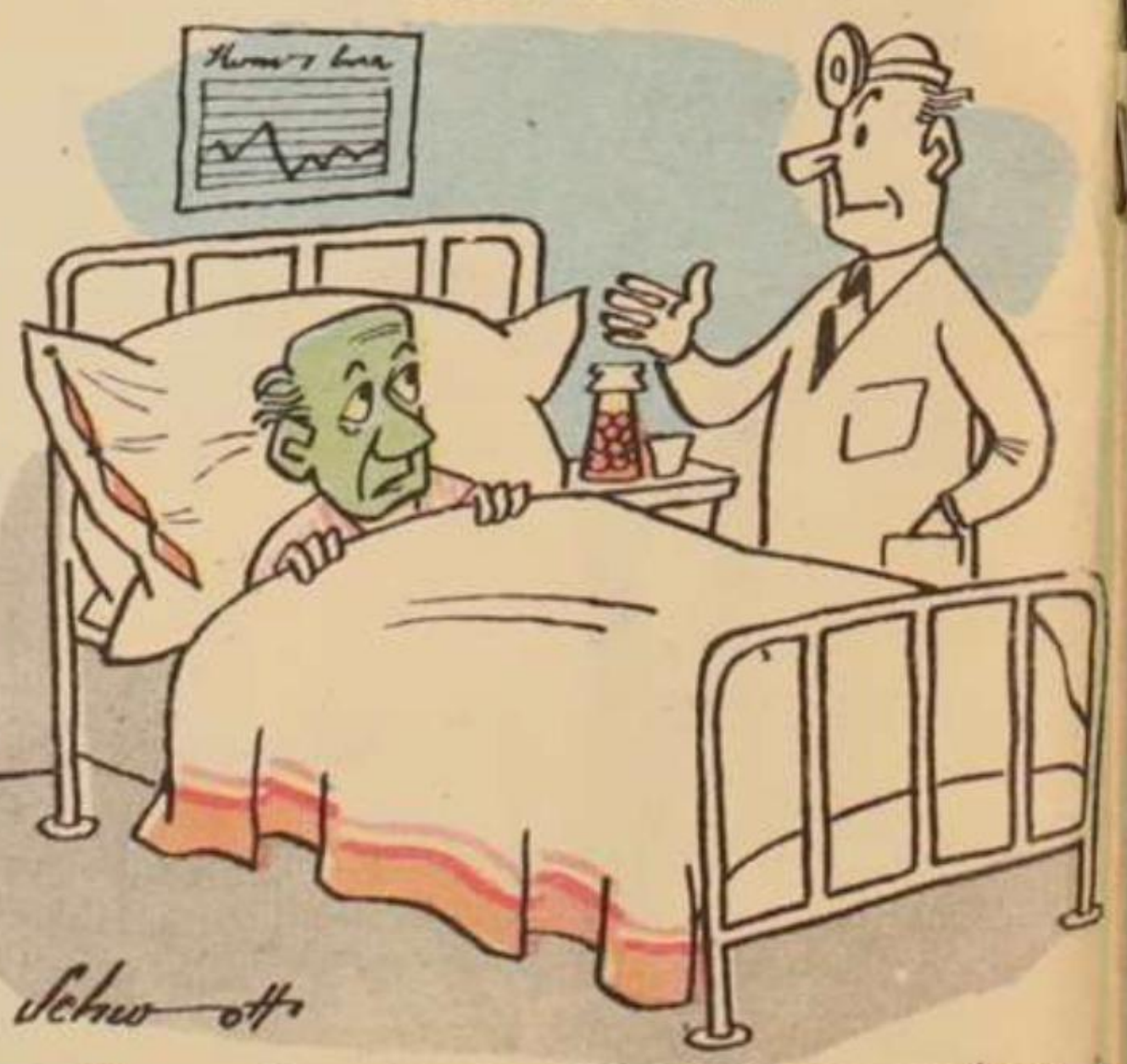

– Nyugodjon meg, nem súlyos, nekem is ugyanez a betegségem volt.
– De nem ugyanaz az orvosa!...

Úgy kezdődött...

hogy néhány hónappal ezelőtt belebotlottam egy versikébe, de talán nem is ez volt. Így hangzott:

Feketéje nem lesz gyönge:
OMNIA a kávék gyöngye!

Mindjárt vettem egy csomag OMNIÁ-t, mert szeretem a kávét, csakugyan jó volt, el is határoztam, hogy ezután ebből a fajtából vásárolok. Hanem alig valamivel később, látok egy újabb költeményt, nem biztos, hogy jól idézem, de így szólt valahogy:

Ilyen kávé még nem vót:
Vásároljon AMIGO-t!

Mindjárt vettem egy dobozzal, főztem egy jó kávét belőle, ez is jó volt, el sem tudtam dönteni, hogy melyikből ittam jobbat. Szerencsémre másnap a reggeli újság eligazított, mert egy kis hirdetést találtam benne, egy néger liftboy tartott a kezében egy csomag kávét és azt mondta:

Addig jár jól, amíg a
Kávéja az OMNIA!

Örültem, hogy segítségemre sietett a hirdetés, mert bevallom, nem tudtam volna dönteni. Ám a délutáni újságot olvasgatva, egy hirdetést találtam benne. A hirdetésen három szexszbomba röhögte körül a néger liftboyt, s az aláírás meg is magyarázta, hogy miért:

OMNIÁ-t vett, amíg ó
Kapható az AMIGO!

Nehezen vártam a másnap reggeli újságra, mert otthon éppen elfogytak a kávéim, s nem akartam elhamarkodottan vásárolni, se egyiket, se másikat. A reggeli újságban csakugyan rátaláltam a keresett hirdetésre. A három gyönyörű nő rabszolgaként hevert egy izmos ültetvényes lába előtt, arcukról lefagyott a vidámság. Az ültetvényes egyik kezében korbács, a másikban egy csomag kávé volt, az aláírásból könnyen eltalálhatják, milyen kávé:

Korán nevetsz, ha ha ha!
Győz azért is OMNIA!

Ekkor már huszonnégy órája nem volt kávém, elhatároztam, nem késlekedem tovább, az első közértben, bekötött szemmel rábökök a kávékra, s amelyikre ujjam rámutat, abból veszek egy csomaggal. Ügyetlenségemben azonban ujjammal átböktem egy OMNIA csomagon, s ijedtemben levertem egy AMIGO-t is, mindkettő széthullott, ezért egy nagy zacskóba összeöntöttem a kettőt, s írtam az új keverékhez egy reklámszöveget is magamnak:

Nem leszel leverve:
Legjobb az OMNIA
s az AMIGO
Keverve!

S. P.

JÓVÁTÉTEL

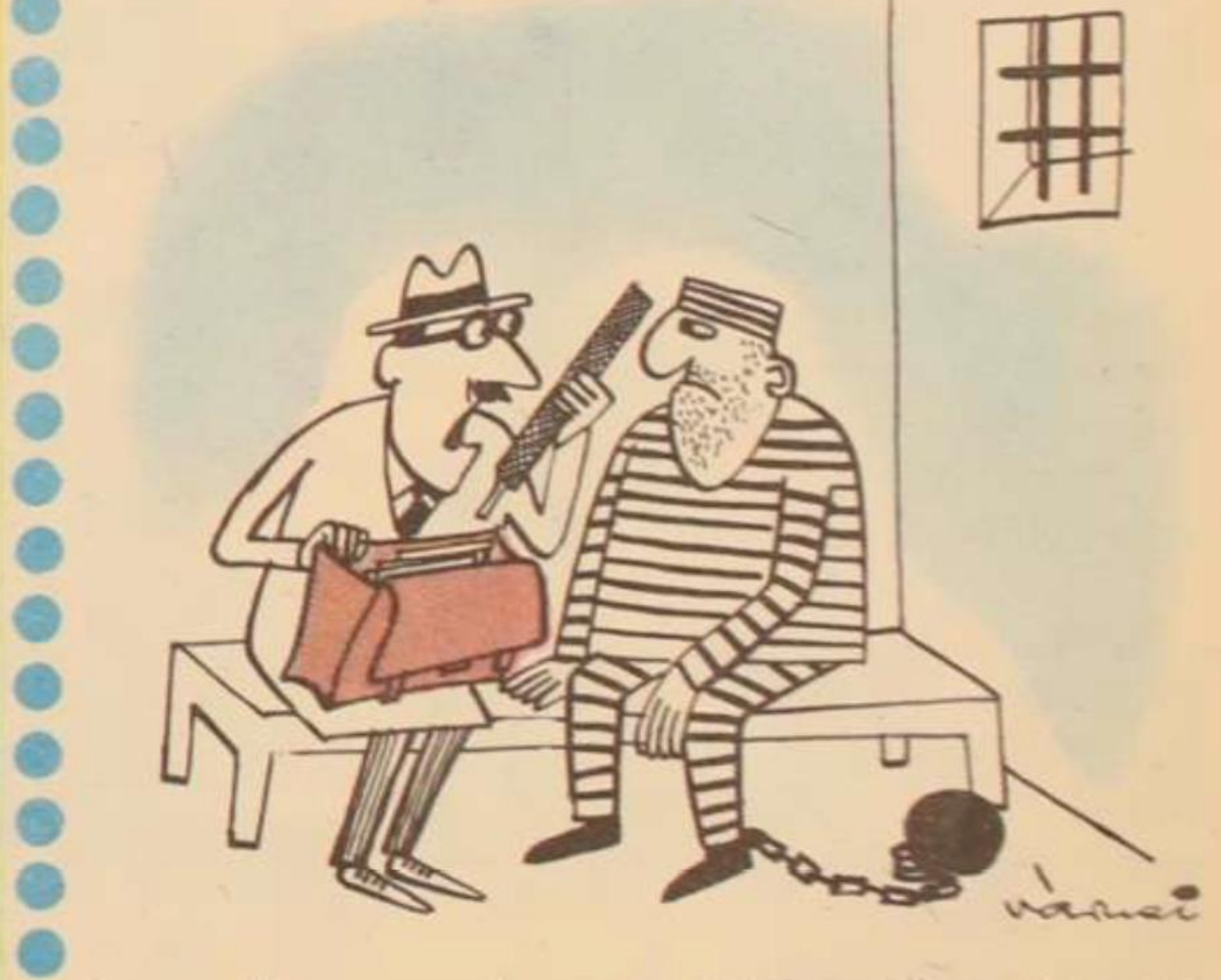

– Elismerem, hogy a védőbeszédem nem nagyon sikerült, de most hoztam magának egy remek reszelőt...

MÁJ-ÁTÜLTETÉS

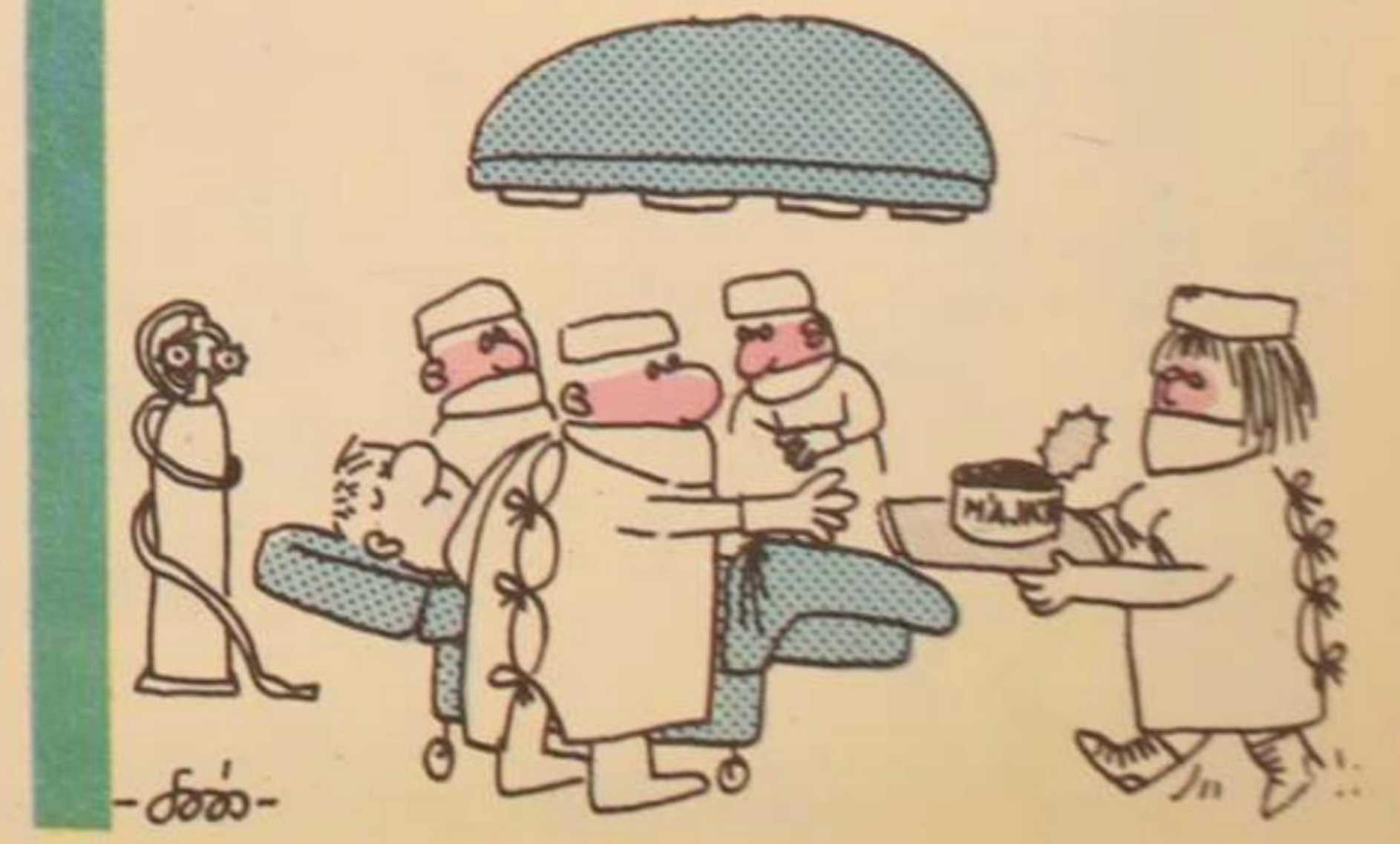

ARCÁTLAN LAKÁSÜZÉR

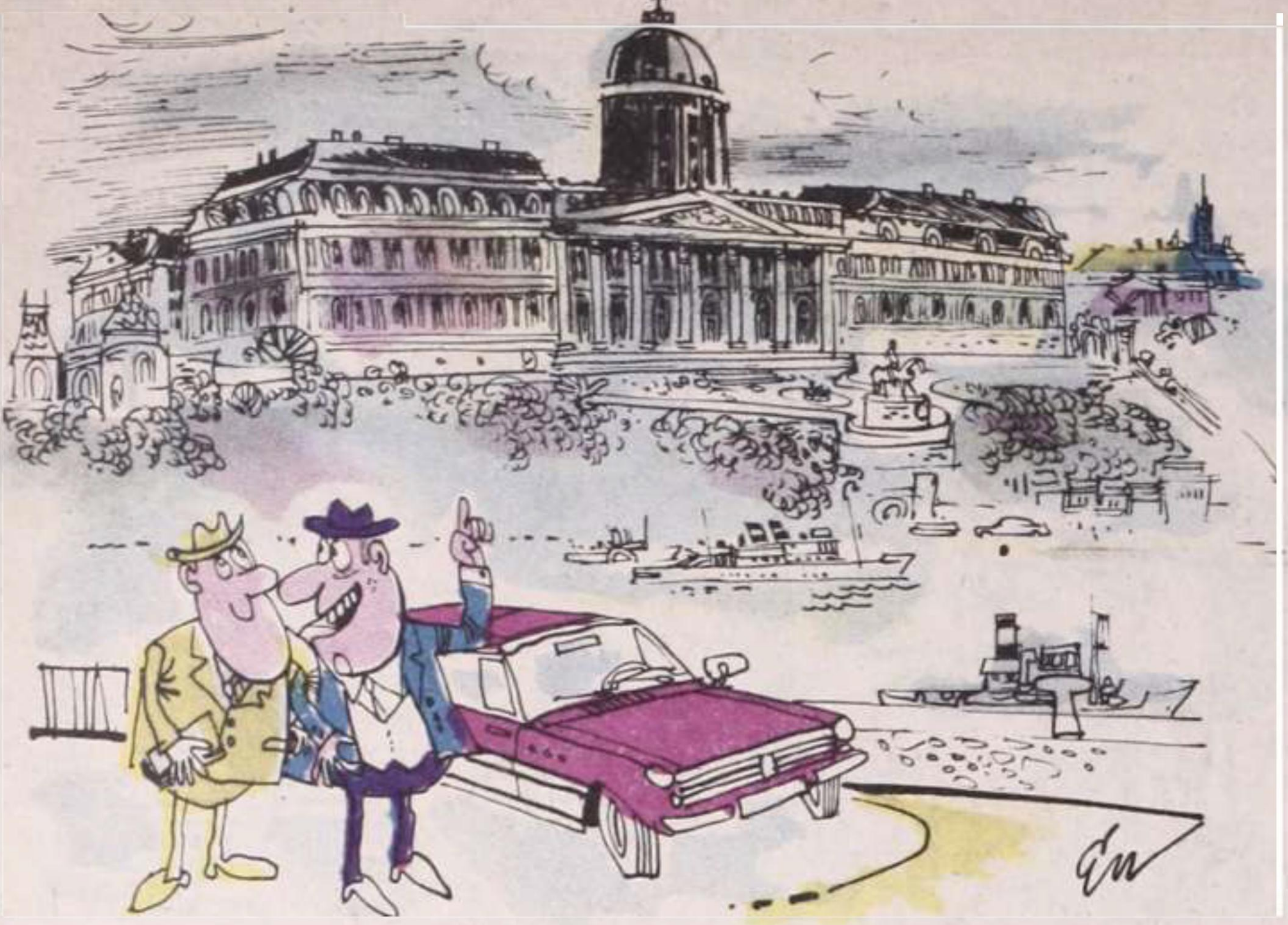

– Abban a házban tudnék egy szép, Dunára néző lakást százezerért.

HÉTVÉGE

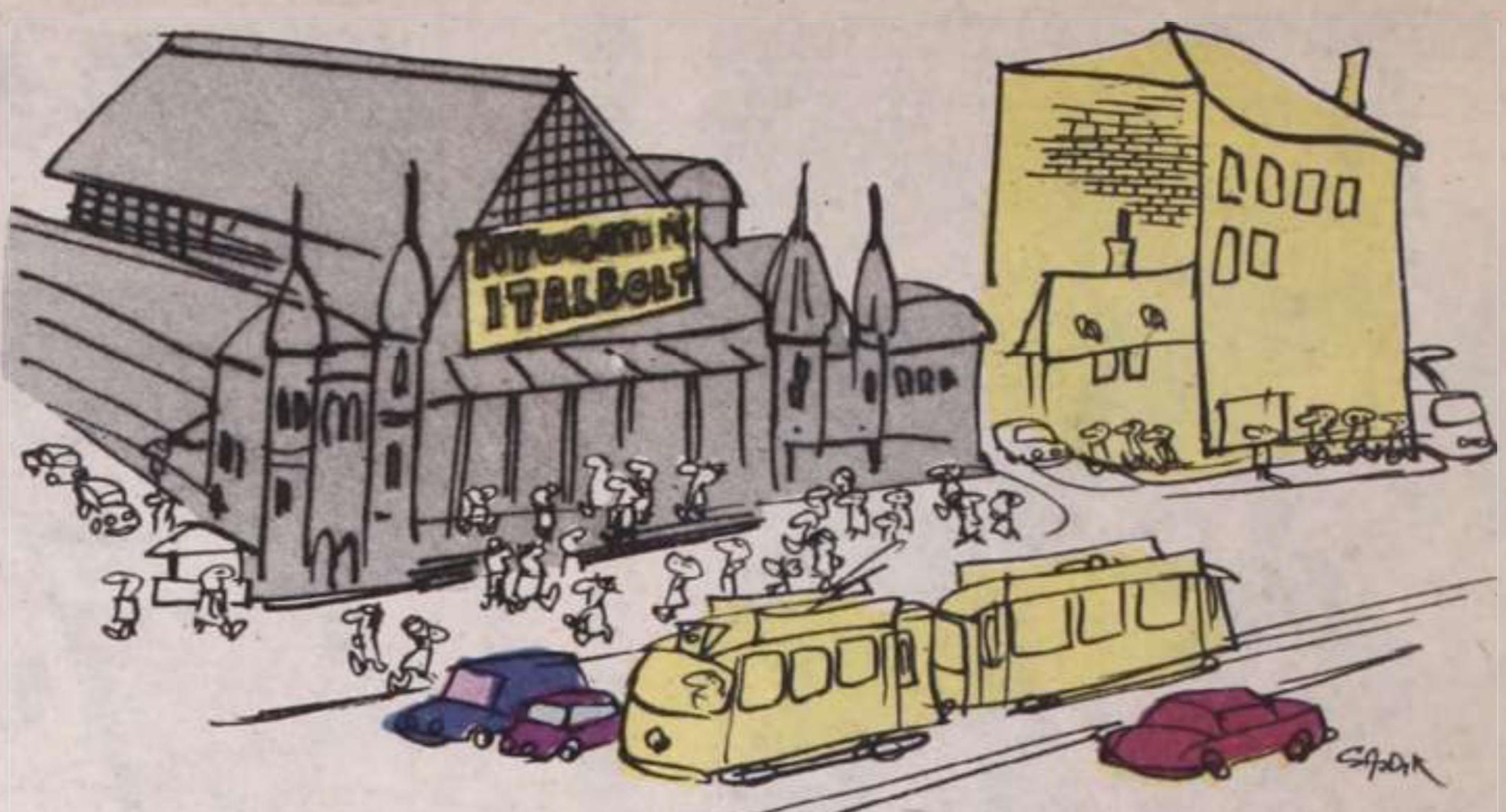

FAKÍR

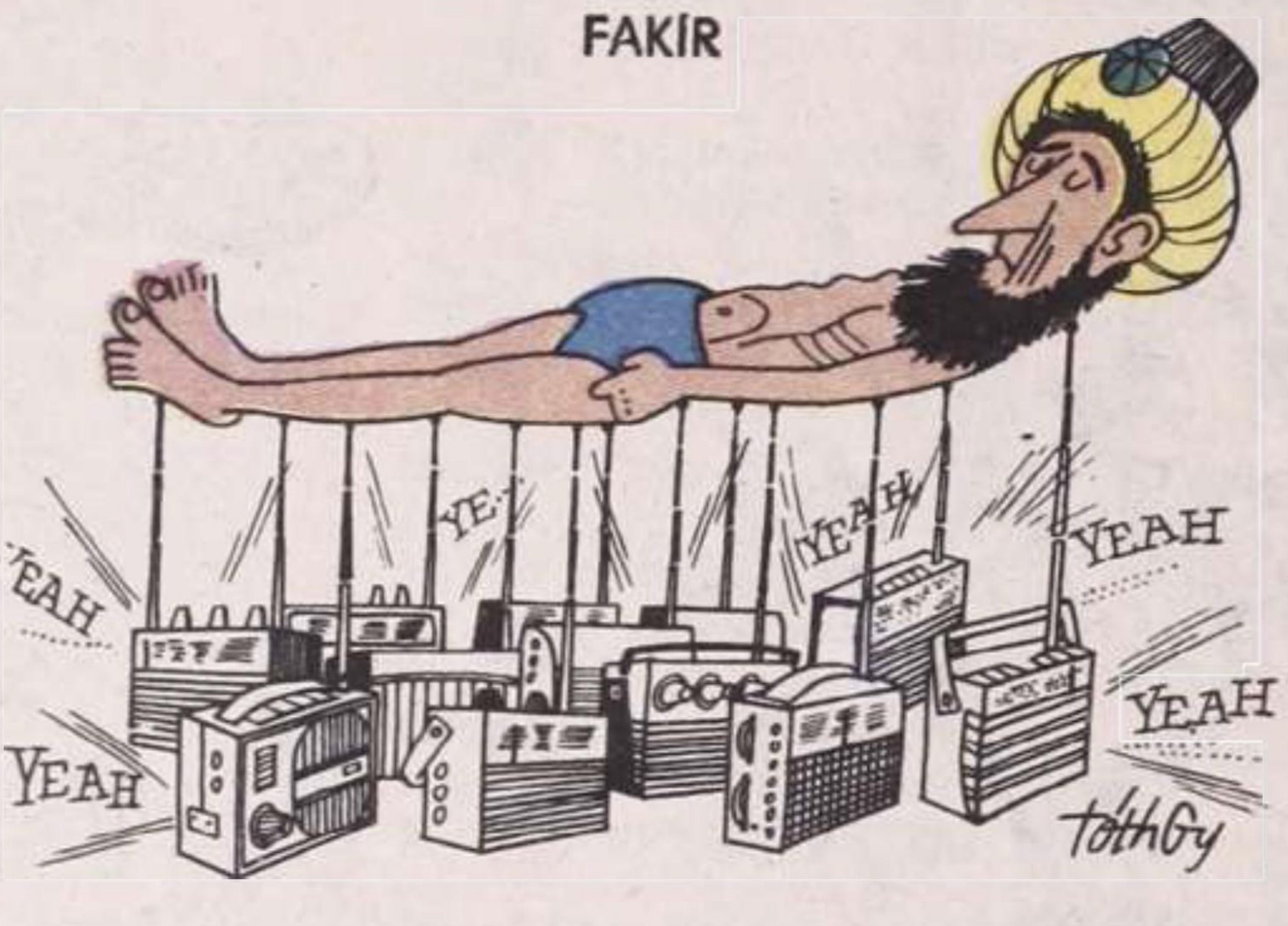

SZIGORÚ ÍTÉLET

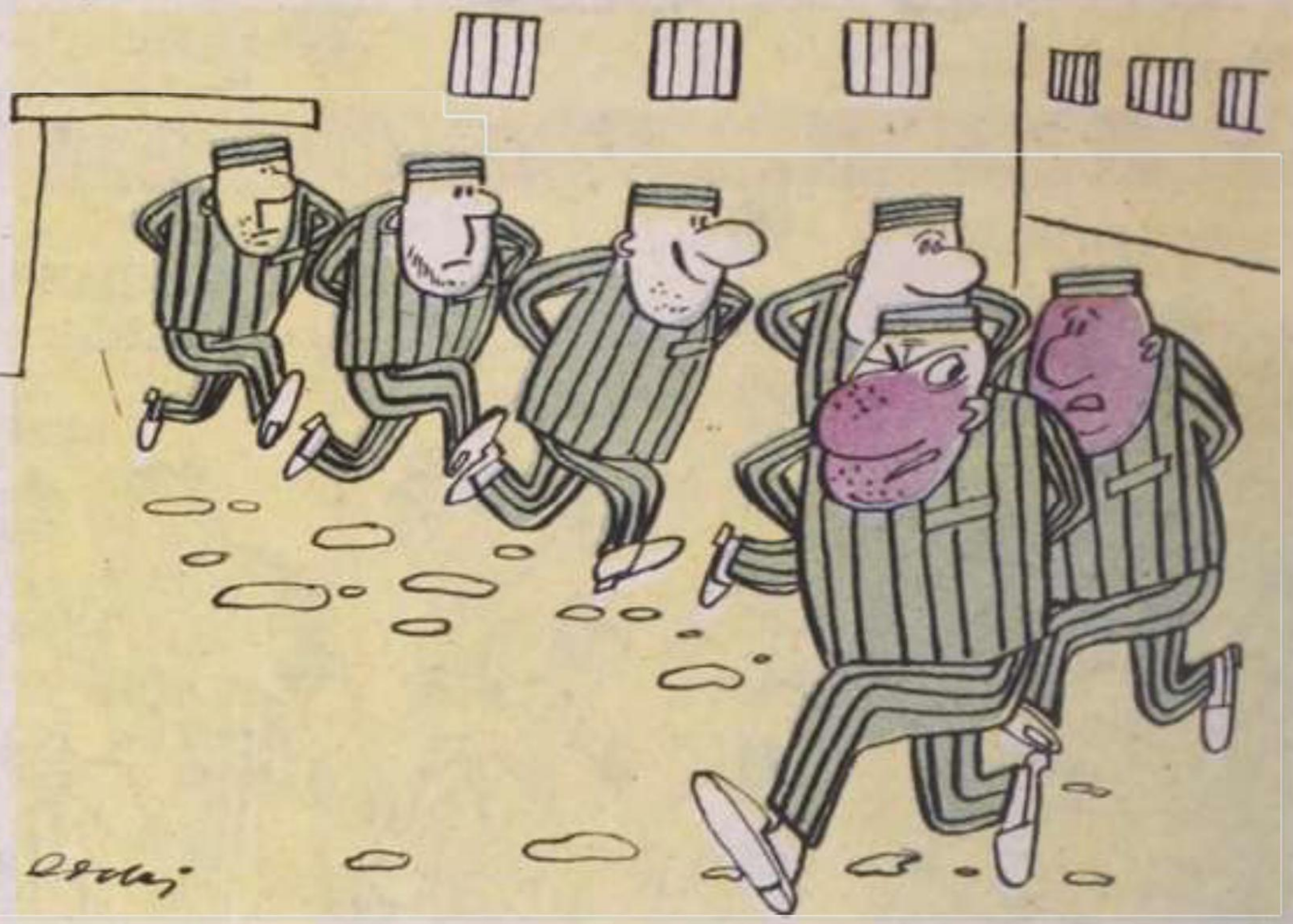

– Maga miért van itt?
– Emberölésért. És maga?
– Felszálltam egy kalauz nélküli villamosra.

BALATON-FEJLESZTÉS

Csigafejek összefutnak,
Füstölnek és füstölögnek
Nagykoponyát összedugnak.

„Hőforrást, meleget
Fúrunk mi eleget,
A ravasz mély hiteget
Nem ád csak hideget.
Fektetünk majd csöveket,
– Elébb a szöveget –
Aztán lássunk meleget.
Fontolgatjuk folyvást:
Szomszédban a forrás.
Nem lehet ezt másként
Hűbelebalázsként,
Hévíz lesz helyben
Kétezeregyben.
Hányjuk és vessük,
Rágjuk és nyessük,
A problemát „szeressük"
El ne siessük.
Fondorkodó elem is lássa
Világfürdő lesz Bigeháza!
Csigavér! Csigavér!
Nem futunk az aranyért!"

„Étel-italkombinát,
Kacsalábon palotát
Építünk idővel . . .
Addig érjük be maszek
pecsenyesütővel.
Halat, kiki lángost
Talpon, padra fekve
Szálkát gyöpre köpve
Kaphat, ezt szeresse.
Bódé hátán bódét,
(A BIB fogja száját!)
Lesz itt világszínvonal,
Lesz a kutyafáját!
Ha már beterveztük,
Kimódoljuk, keretét keressük.
A problemát „szeressük"
Nem kell, elsiessük."
Így szóltak csigafejek:
„Nem szökkenünk egyszeribe
Űrhajón a holdba mi se!"

Nem is lenne gondunk csepp se:
Késlekedjék a halál is!
Bízzuk rá a
bigeházi Fejesekre!

Hunyadi István

SZILÁNKOK

ALIBI

Vége az előadásnak. A körúti mozi közönségével hömpölygök kifelé. Az utcán egy férfi lép mellém. Megragadja a zakómat. Könyörgő szemekkel néz rám, miközben bácsalmási rizling illatát leheli felém:

— Uram, mesélje el a film tartalmát! A feleségem számon kéri, hol voltam délután . . .

— Nagyon szívesen. Ez a film arról szól, hogy . . .

Töprengek, kombinálok, aztán rádöbbenek, hogy hiába erőlködöm. Modern művész-filmet láttam, tele szimbólumokkal, filozofikus mélységekkel.

— Sajnos, képtelen vagyok elmesélni a film tartalmát — mondom a férfinak. — És elnézést kérek . . .

A férfi megtörten tovább ballag.

INTERURBÁN

A múlt héten bekopogott a szomszédom és megkért, hadd telefonálhasson tőlem Rio de Janeiróba. A kilenc percig tartó interurbán beszélgetés után még egy darabig tereferéltünk a szobámban. Aztán a szomszéd elindult kifelé. Nem szóltam egy szót sem, de jelentőségteljesen krákogtam. Ekkor az ajtóban megállt és visszafordult:

— Pardon! Elnézést. Majd elfelejtettem. Volt egy telefonom.

És letett elém egy tantuszt.

KONCERT

Kitűnő zongoraművész barátomtól hallottam:

— Egy kis mezővárosban adtam koncertet. A hangverseny után hozzám lépett egy bajúszos bácsi és így szólt: „Nagyon szépen zongorázott az úr. De tessék mondani. Amúgy miből él? Mivel keresi a kenyerét?"

FURCSA ESET

Brahovácz meséli:

— Tegnap vásároltam tíz deka liptai túrót. A pénztárnál egy százassal fizettem. A visszaadott pénzt megszámoltam. Kiderült, hogy tíz forinttal többet kaptam vissza. Udvariasan átnyújtottam a tízest a kasszában ülő kartársnőnek, mondván, hogy tévedett. A hölgy gőgösen kihúzta magát, és rámrivallt:

— Jegyezze meg, kedves uram, hogy nem szoktam tévedni! Különben is olvassa el a feliratot: PÉNZTÁRTÓL VALÓ TÁVOZÁS UTÁN NEM FOGADUNK EL REKLAMÁCIÓT!"

BETEGLÁTOGATÁS

A napokban kutyakórházba kellett mennem beteglátogatóba. Komoly problémát okozott, mit vigyek a gyengélkedő ebnek. Virágot, könyvet, befőttet? Végül is vettem egy kis mócsingos marhahúst. A beteg nagy örömmel fogadta a figyelmességet, de a fele marhahúst odaadta a szomszédjának, egy látogató nélkül szomorkodó kutyának. Ezúton hívom fel a Floki névre hallgató, foxterrier hozzátartozóit: ne feledkezzenek meg a családtagjukról!

VÍZIÓ

Lompos öltözetű, batyut cipelő asszonyság kopogtat az ajtómon:

— Rongyszőnyeget adok Kant, Diderot és Voltaire filozófiai munkájáért!

Galambos Szilveszter

Találmányok

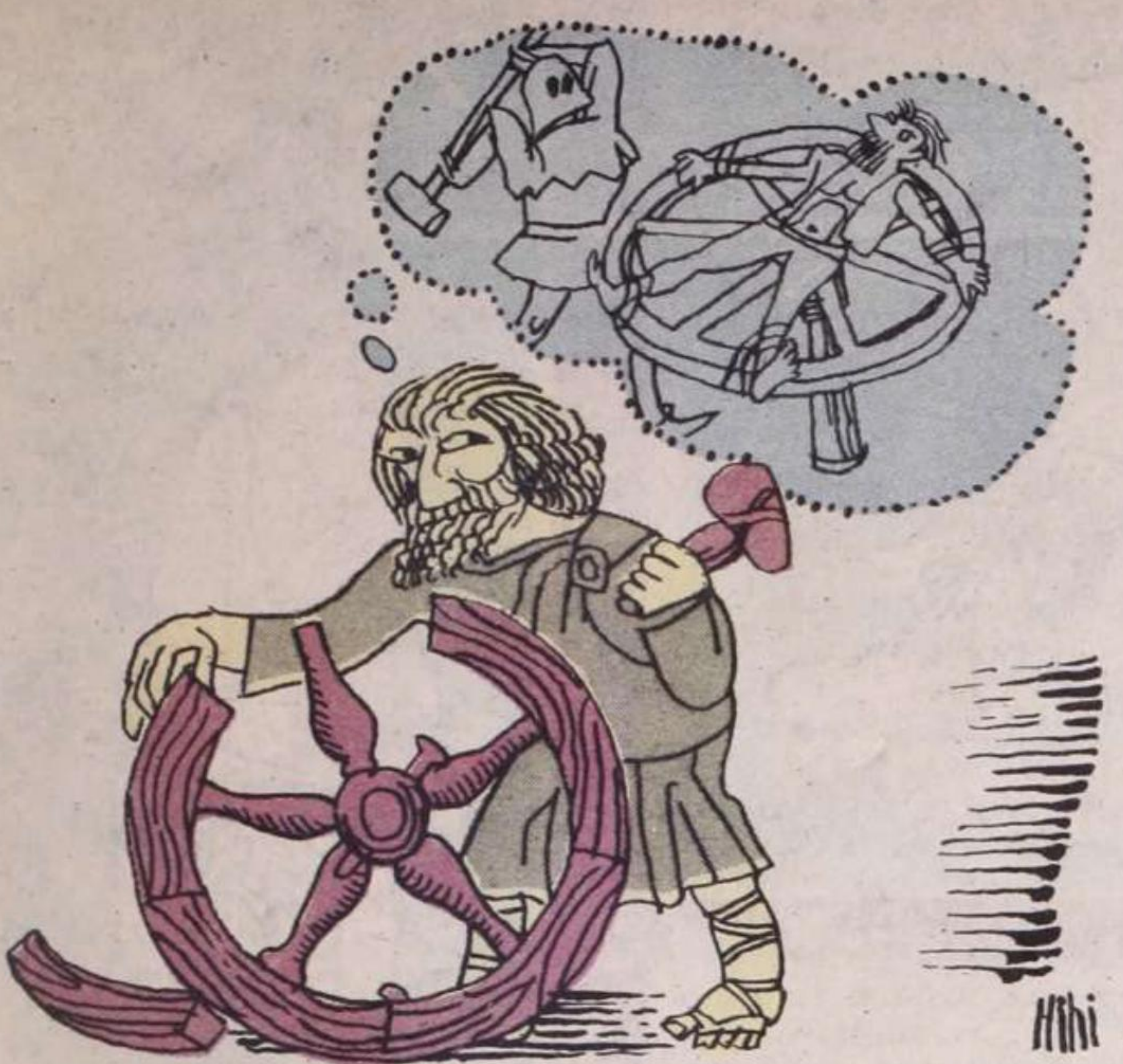

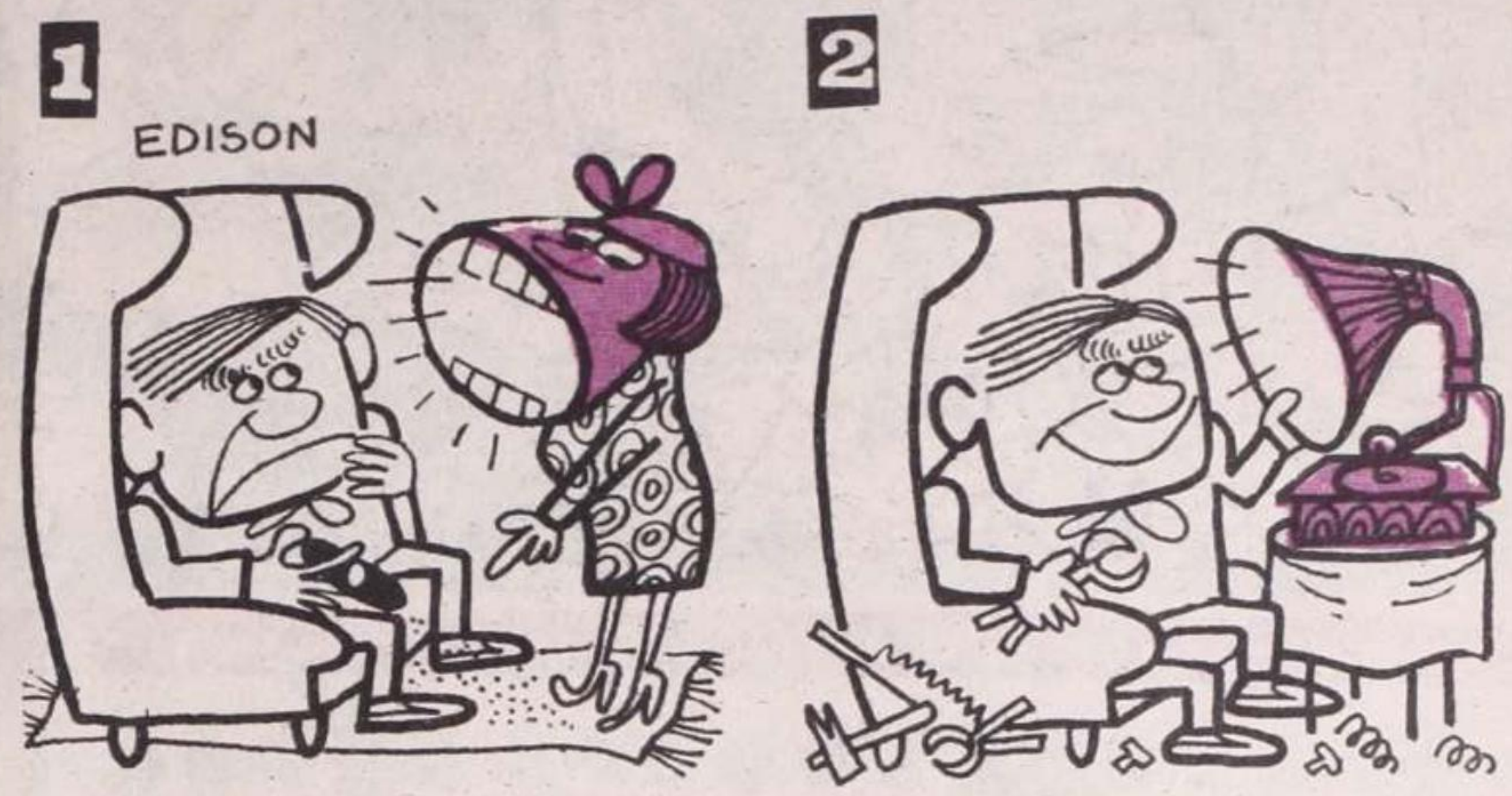

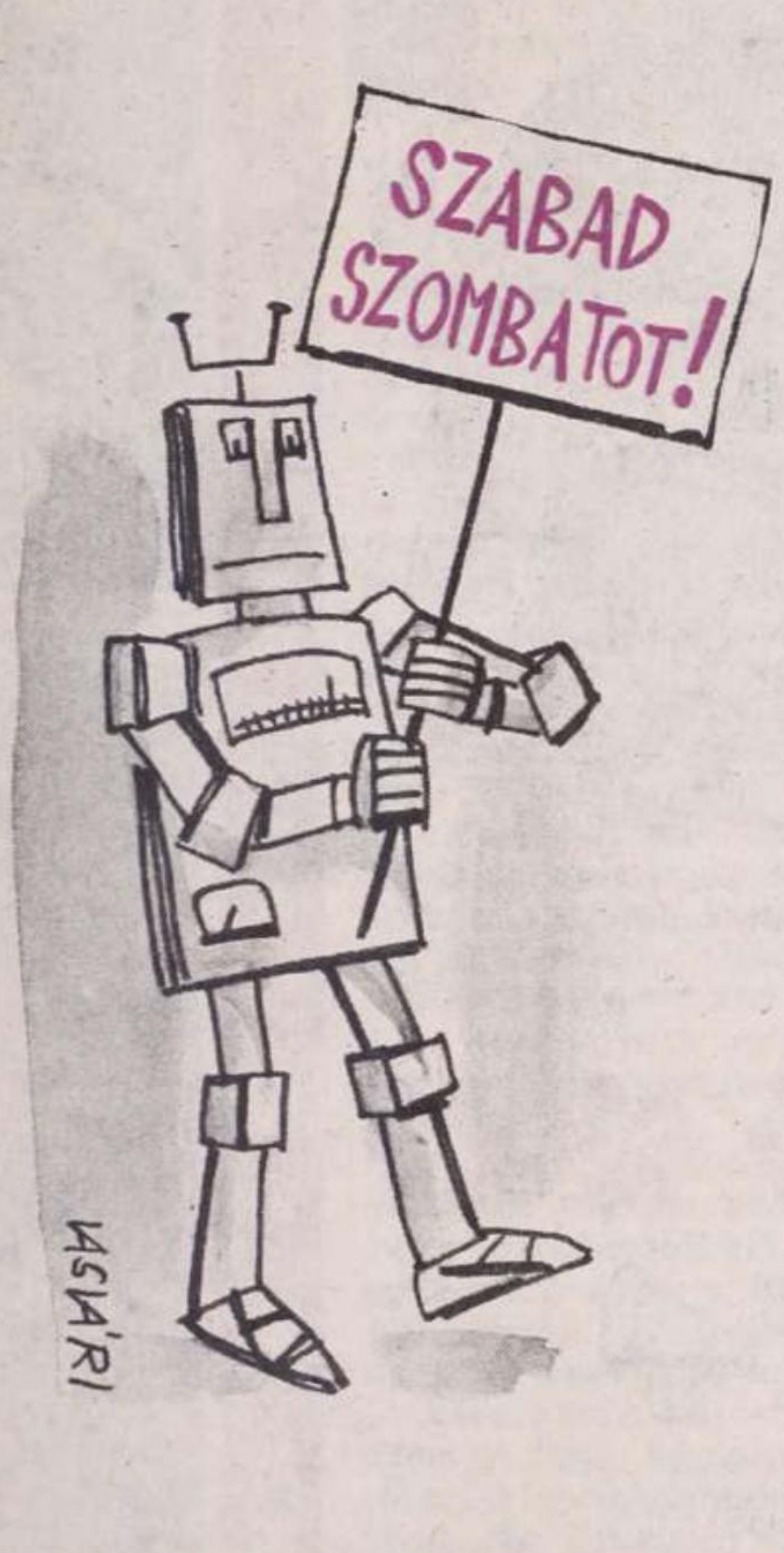
SZABAD SZOMBATOT!
VASVÁRI

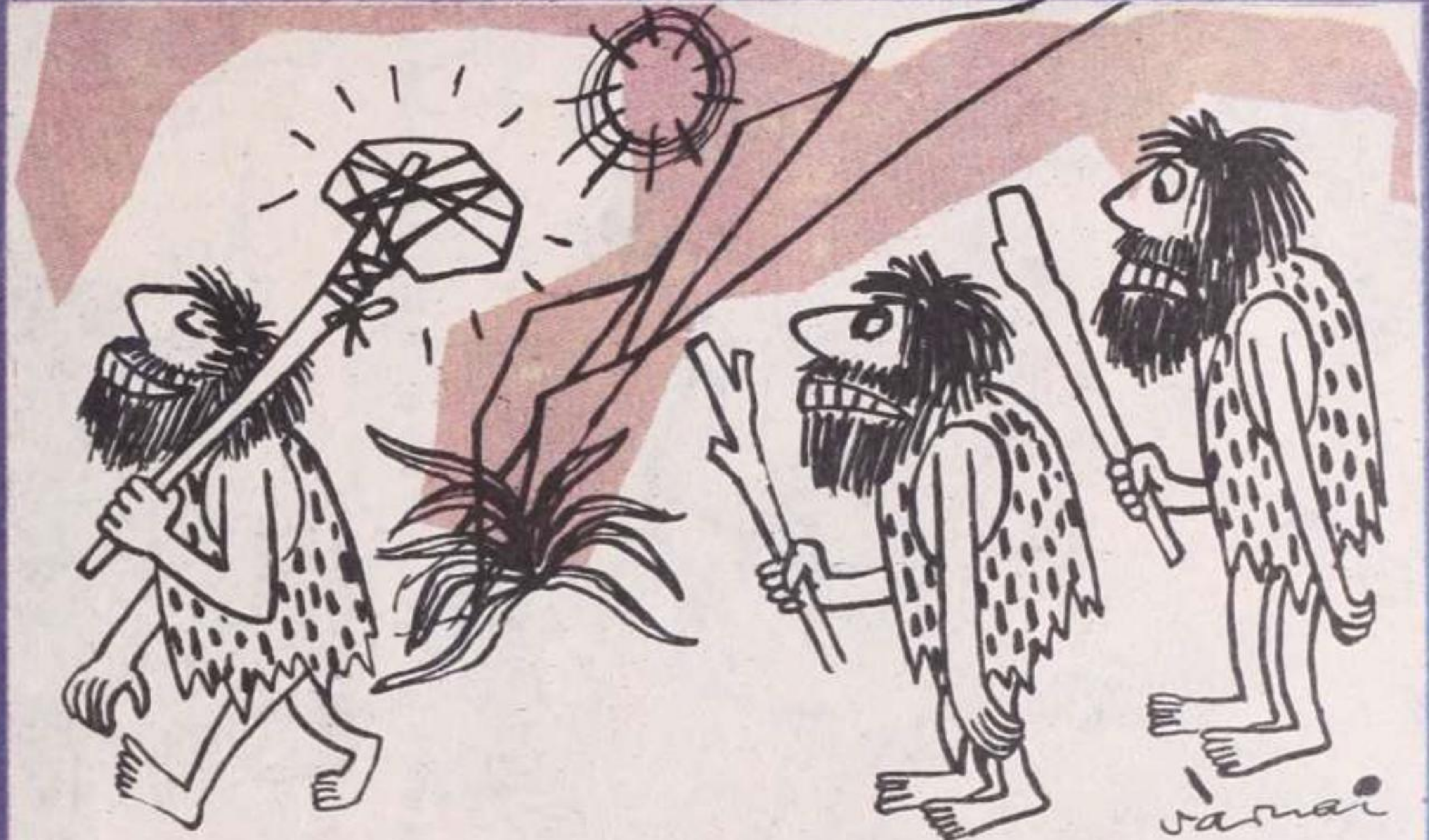

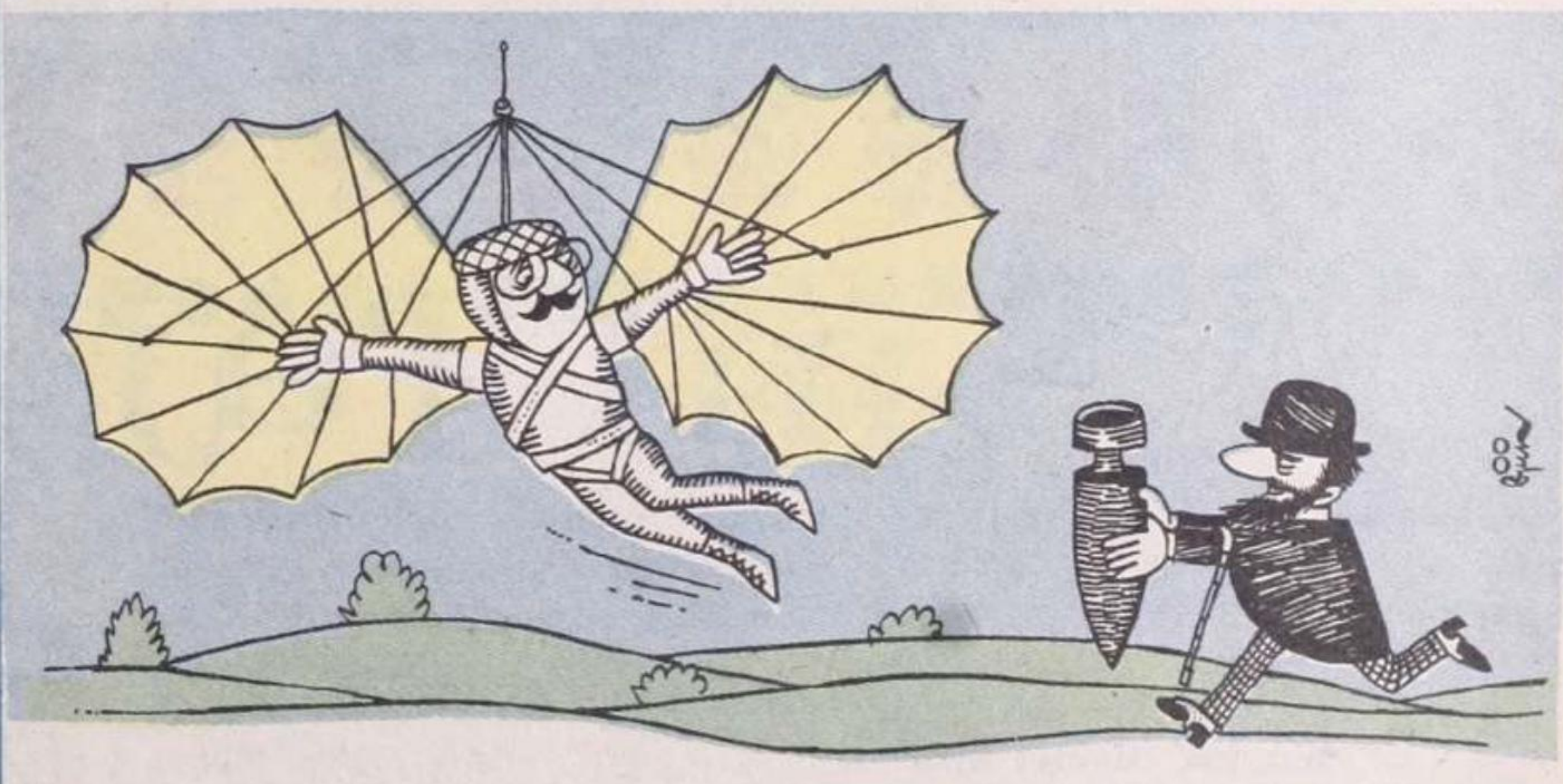

HEGEDŰS, FÜLÖP, VASVÁRI, VÁRNAI,
BALÁZS-PIRI, SAJDIK

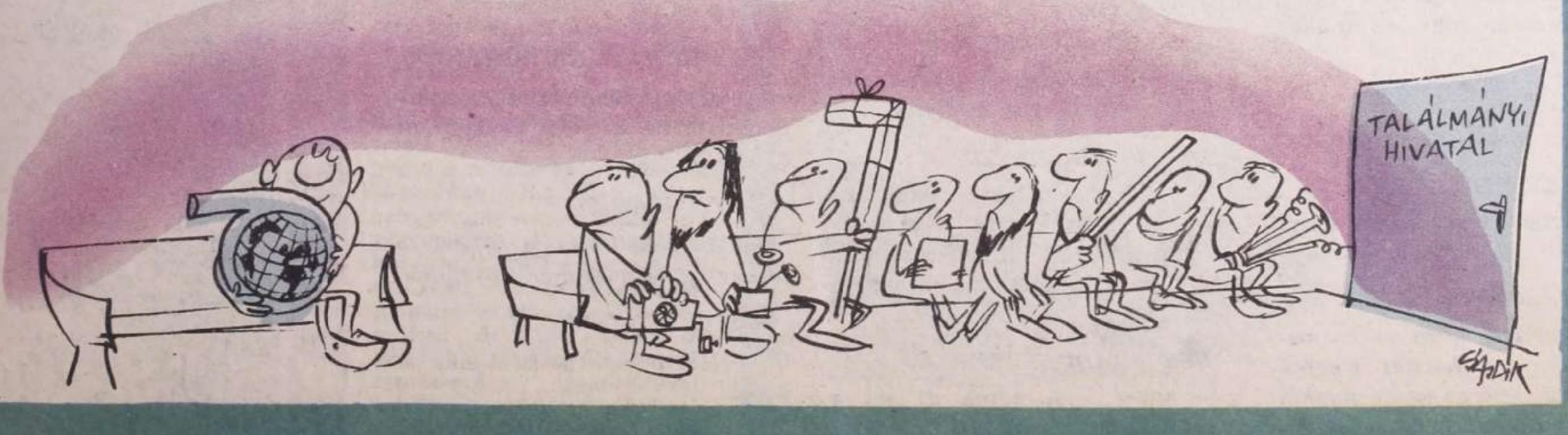
TALÁLMÁNYI HIVATAL
SAJDIK

NAPFOLT MAXIMUM

Vasvári Anna rajza

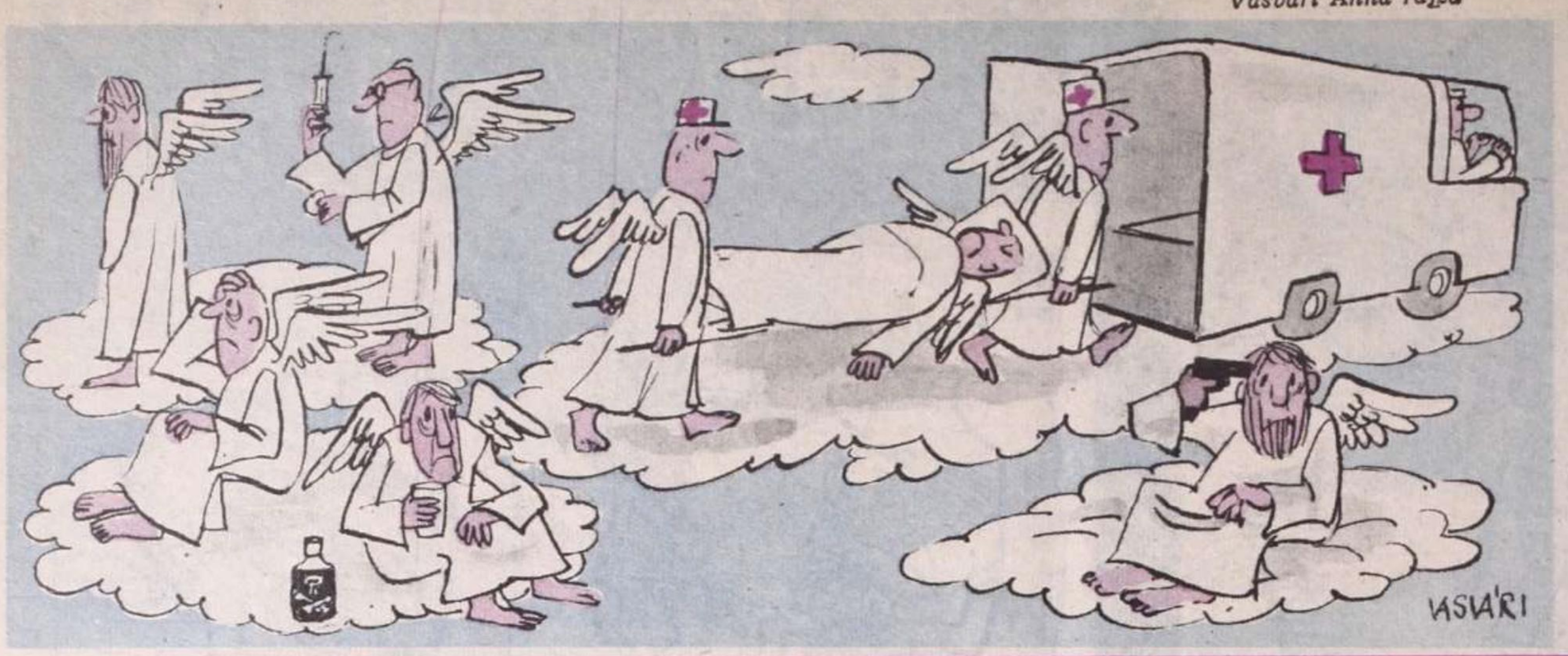

DEHEROIZÁLÁS

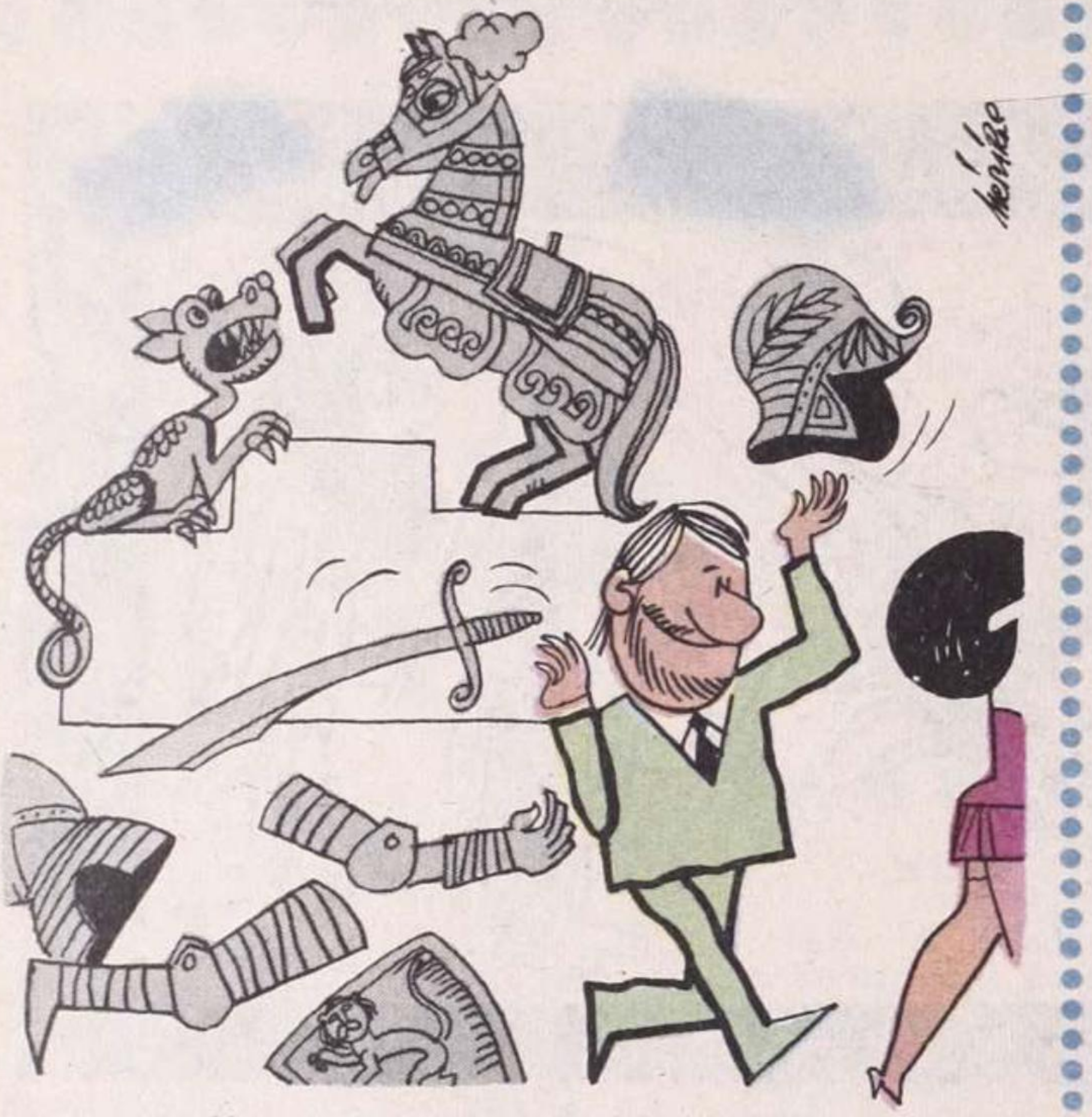

– Végre magánembert csináltak belőlem!

FOLKLÓR

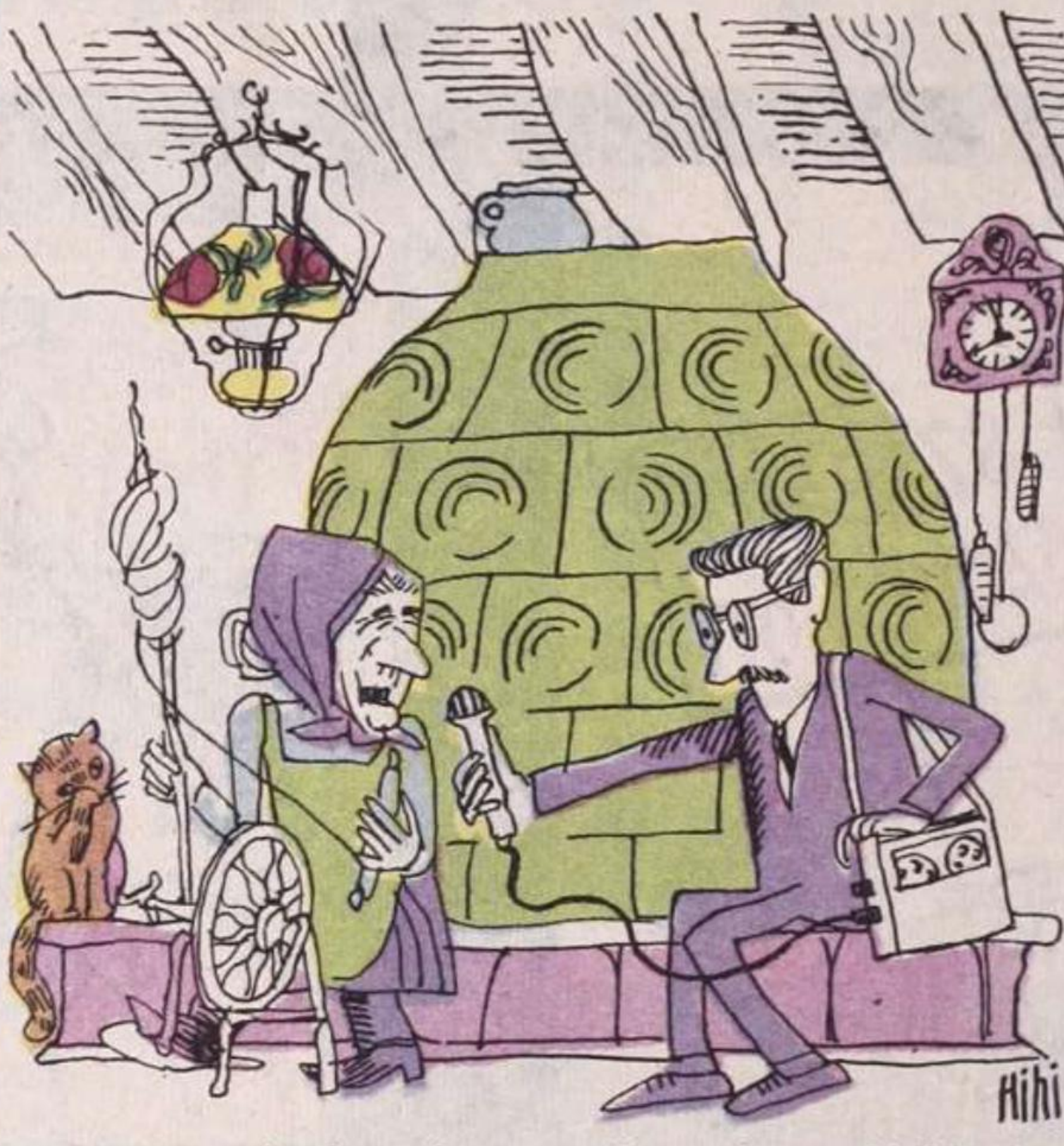

– ... aztán kaptak egy gebines kisvendéglőt és boldogan éltek, míg meg nem haltak...

E HETI HIRDETÉSEINK

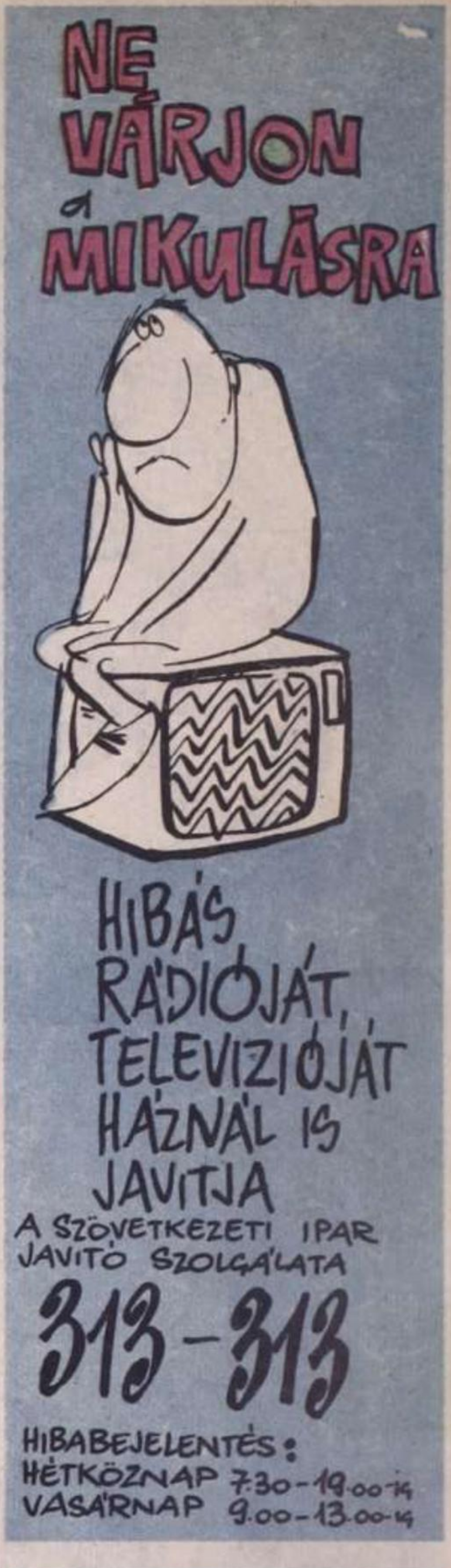

HIBÁS RÁDIÓJÁT, TELEVIZIÓJÁT HÁZNÁL IS JAVITJA
A SZÖVETKEZETI IPAR JAVITÓ SZOLGÁLATA
313-313
HIBABEJELENTÉS:
HÉTKÖZNAP 7.30-19.00-ig
VASÁRNAP 9.00-13.00-ig

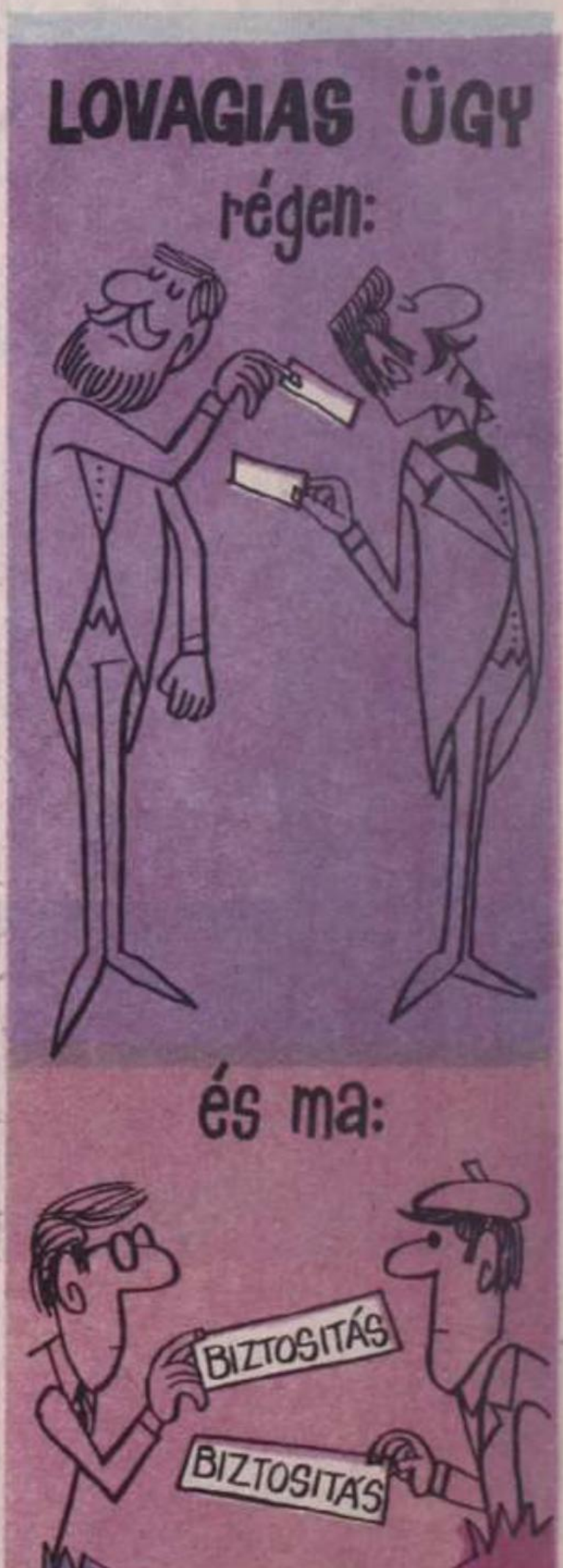

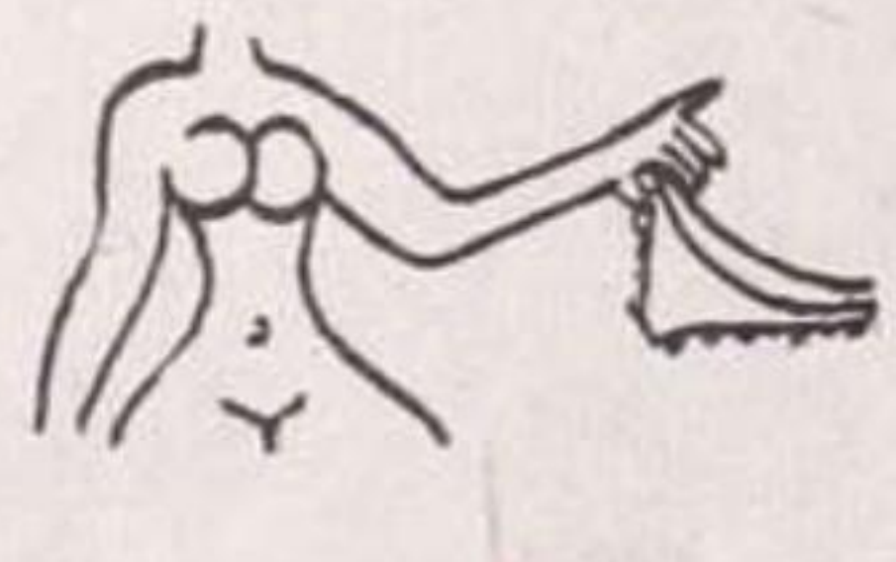

mi fáj?

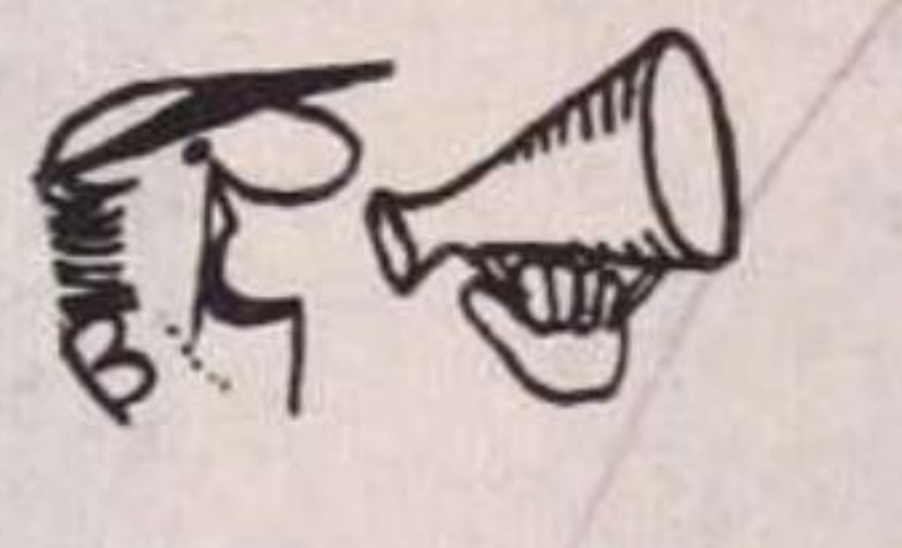

A megzenésitett körkérdést ezúttal prózában tettem fel. Íme a válaszok:

EGY MASZEK:

— Hogy mi fáj? Hiányt nem szenvedek semmiben, megkeresem azt a havi 10—15 ezrest és mégis boldogtalan vagyok. Kizártam magam a munkásosztályból, pedig mindig szerettem volna az uralkodó osztályhoz tartozni.

EGY KÖLTŐ:

— Engem mindenki megért...

EGY SZTRIPTIZ-GÖRL:

— A férfiak csak a nőt nézik bennem...

EGY IGAZGATÓ:

— Azt ígérték, hogy az új mechanizmusban a felettes szervek nem szólnak bele az üzem munkájába. Nem vállalják át a felelősséget, és hagyják, hogy az igazgató koncepciója érvényesüljön. Ezt az ígéretüket sajnos betartották...

EGY BEAT-ZENÉSZ:

— Az újságokban egyre többet dicsérik a zenénket. Ha ez így megy tovább, nézhetünk új kenyér után...

EGY LÁNY
A RÁKÓCZI TÉRRŐL:

— Ezek az amatőrök rettenetesen leszorították az árakat...

EGY FILMRENDEZŐ:

— Az én filmjeimet hetekig táblás házak előt játsszák. Nem sikerül egy bukott filmet csinálni, hogy a kritikusok is elismerjenek...

EGY FRÁDI-SZURKOLÓ:

— Miért nem adtuk át ezt a Vargát az MTK-nak?

EGY MEDIKUS:

— Az orvosegyetemen nem hajlandók az anatómia helyett a slágerszerzői tanszéket beindítani...

EGY SRÁC:

— Apám és anyám a legszörnyűbb nyomorban nőttek fel. Most nekem kell helyettük úrigyereknek lennem...

EGY KISZ-FUNKCIONÁRIUS:

— Mi fáj? Semmi! Legfeljebb a derekam, de ez nem csoda a negyedik X felé...

EGY ÚJSÁGÍRÓ:

— Miért kell nekem a legújabb híreket a házmesteremtől hallani?

E SOROK SZERZŐJE:

— Nem találok poént a cikk végére!

Ősz Ferenc

Café
do Brasil

Szájról szájra száll a hír, itt a Cafe do Brasil!

Vetkőzni máshol is lehet,...

...de jól öltözni csak a CORVINBAN

CORVIN
LEGNAGYOBB ÁRUHÁZ
LEGNAGYOBB VÁLASZTÉK

E HETI HIRDETÉSEINK ● E HETI HIRDETÉSEINK ● E HETI HIRDETÉSEINK ●

LUDAS MATYI EMLÉKKÖNYVÉBE

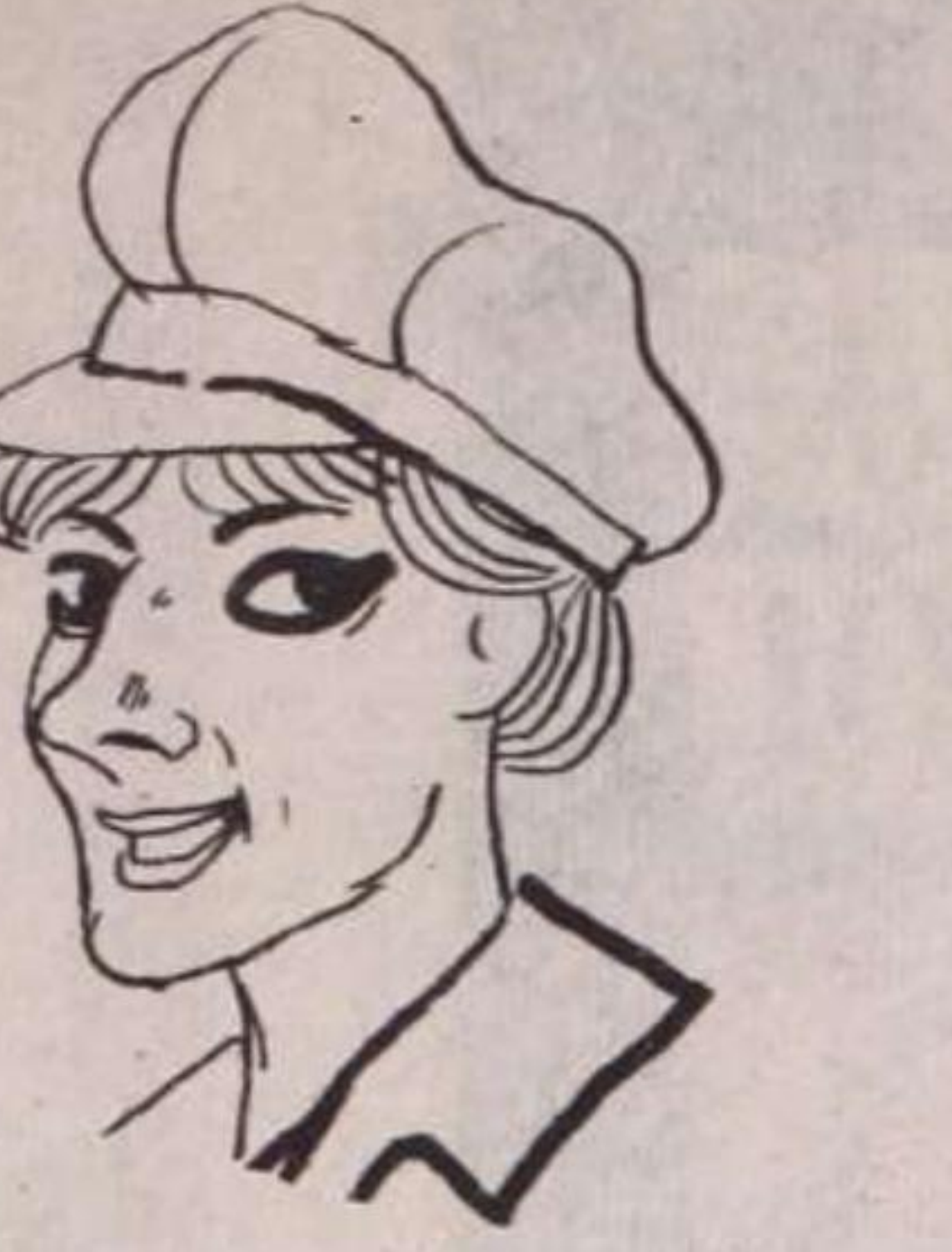

„A derék veréb története” címet viseli az a bátor hangú szovjet szatíra, amelyet évekkel ezelőtt Darvas Szilárd, a kitűnő költő és humorista verselt meg. A Vidám Színpadon mutattam be először és azóta is sokszor szerepel az előadó-estjeimen. Az üzemekben, termelőszövetkezetekben, de a Tudományos Akadémián is nagyokat nevettek a versben szereplő vereben, akit kineveznek sasmadárnak és bár nem válik be az új posztján, „nem mehet verébnek vissza, hiszen sas volt már egy évig.”

Az évek hosszú során pontosan kitapasztaltam, hogy hol nevet a közönség. Egy alkalommal mégis olyan rendhagyó reagálással találkoztam, hogy teljesen zavarba jöttem. Egyik nagyvállalatunk üzemi ünnepségén történt. A műsor vidám részét én kezdtem el és már a vers címének bemondása után nyugtalanságot éreztem a nézőtéren. S ahogy a történetben előrehaladtam, egyre jobban éreztem, hogy a nézőtéren végigsöprő nevetés már nem a versnek, nem is az előadónak szól, hanem valami egészen más nevetteti meg a nézőket, hallgatókat. De mi? Amikor ahhoz a sorhoz értem, hogy „sas kell ide, nem veréb”, hirtelen világosság gyulladt az agyamban és leálltam. Nem is igen tehettem mást, mert akkor már az emberek egymás vállára borulva, zsebkendőkkel kibugygyanó könnyeiket törölgetve hahotáztak. „Tessék mondani, kit hívnak itt Verébnek?” — kérdeztem. Percekig tartó ütemes taps igazolta, hogy sikerült megfejtenem a rejtélyt. Az ünnepség szónokát, a prémiumokat osztó szakszervezeti elnököt hívták Verébnek.

Kínzott a lelkiismeret-furdalás: szegény Veréb elvtársnak bizonyára rossz perceket szereztem. A sors azonban kegyes volt hozzám és nemsokára feloldozott bűnöm alól. Az OTSB-ben, egy irodalmi esten ugyanis még egyszer lejátszódott az előbb elmondott történet, de ellenkező előjellel.

Szavalás közben észrevettem, hogy a közönség szeretettel keresgél valakit, egy arcot a nézőtéren. A szemek sugarának középpontjában hamarosan megtaláltam és felismertem versem pozitív hősét, az OTSB népszerű Sas elvtársát. Cinkosan rámosolyogtam a színpadról és bevallom őszintén, nagy kő esett le a szívemről. Sikerült sportszerűen egyenlítenem: Veréb—Sas 1:1.

Mikes Lilla

ESZKIMÓÉKNÁL

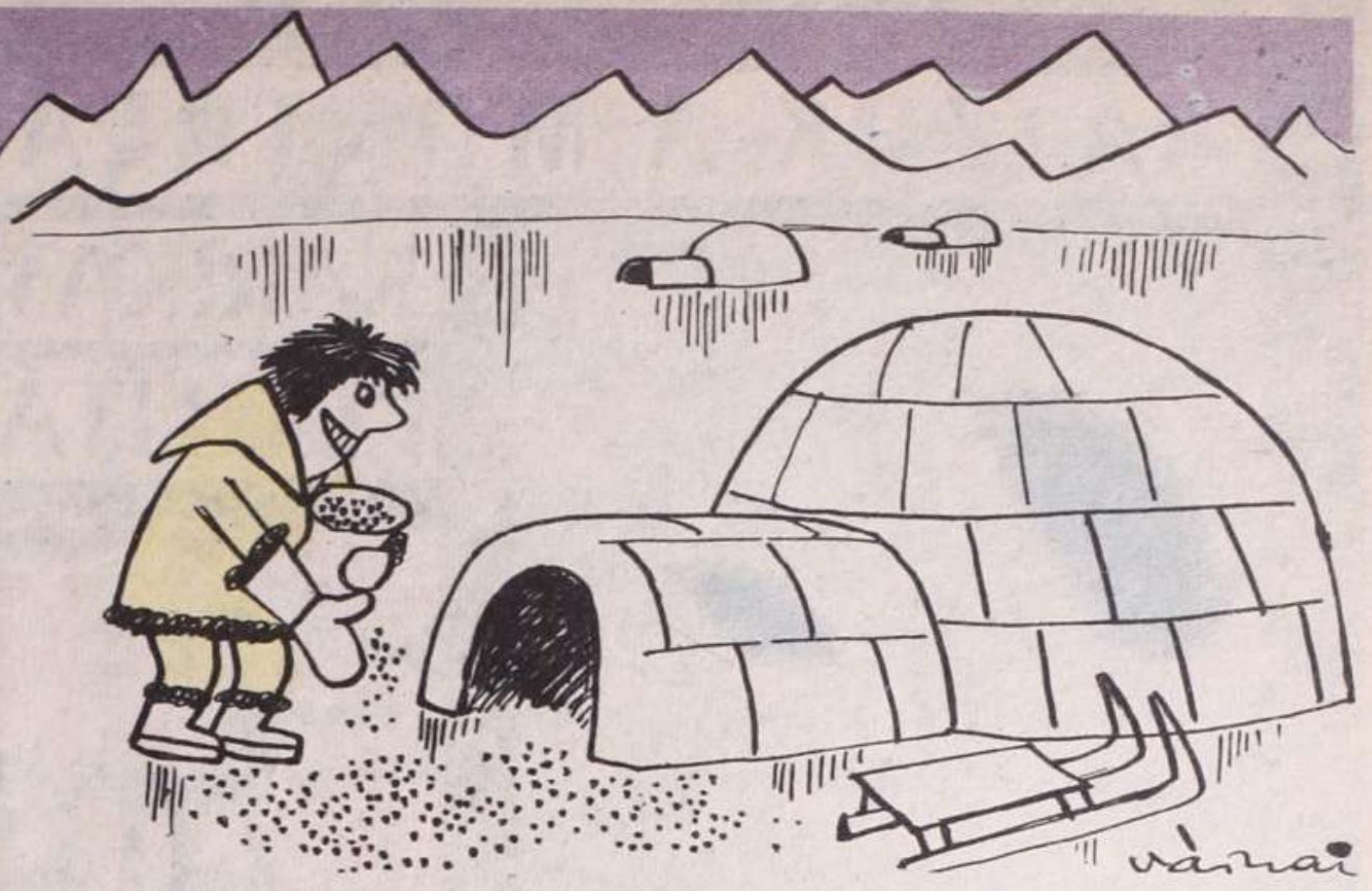

– Egy kicsit csúszós ez az Északi Sark...

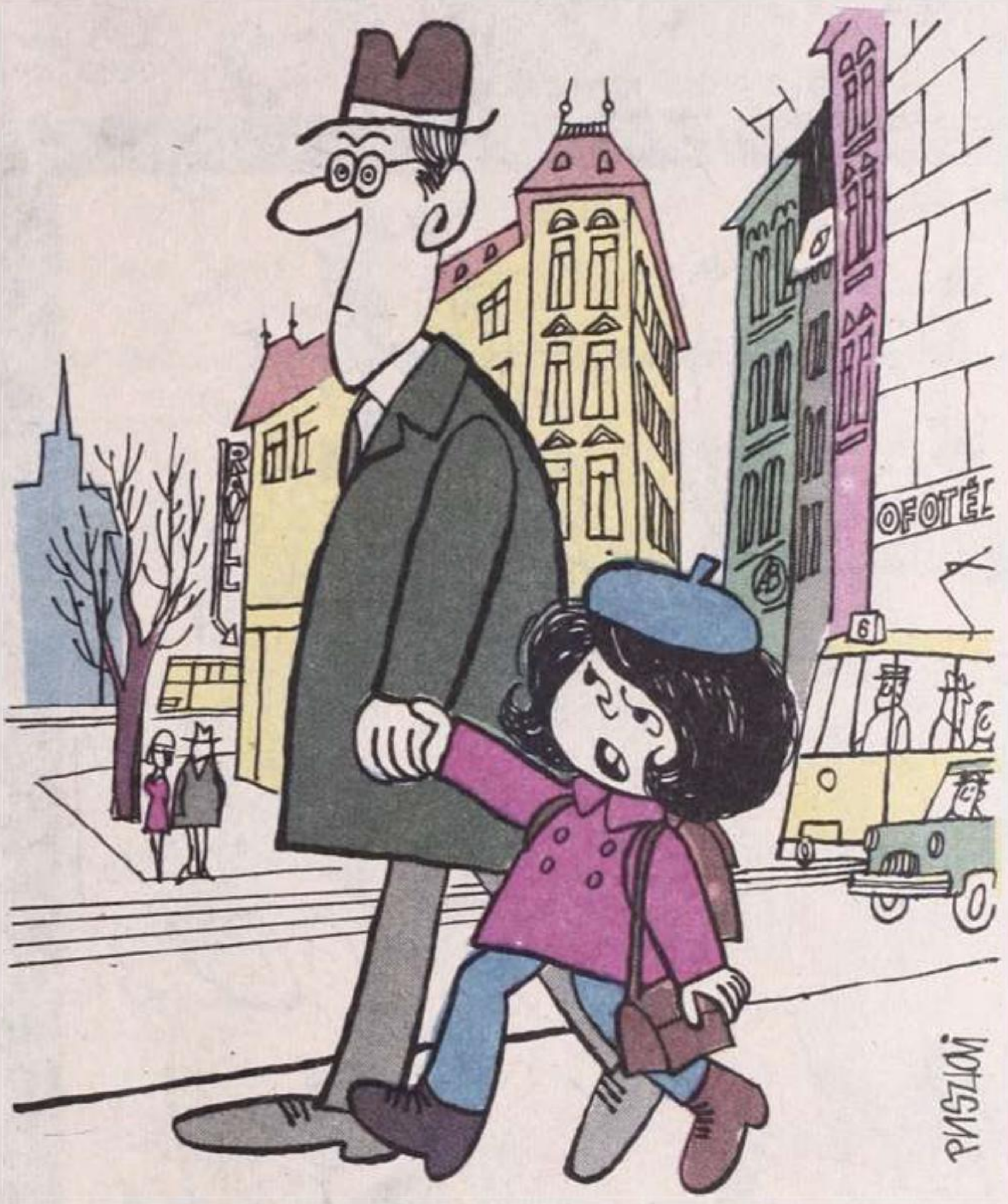

ZSAROLÁS

– Apu, ha nem veszel csokit, kiabálni kezdek, hogy szatír vagy!

SZAKÁCSMŰVÉSZET

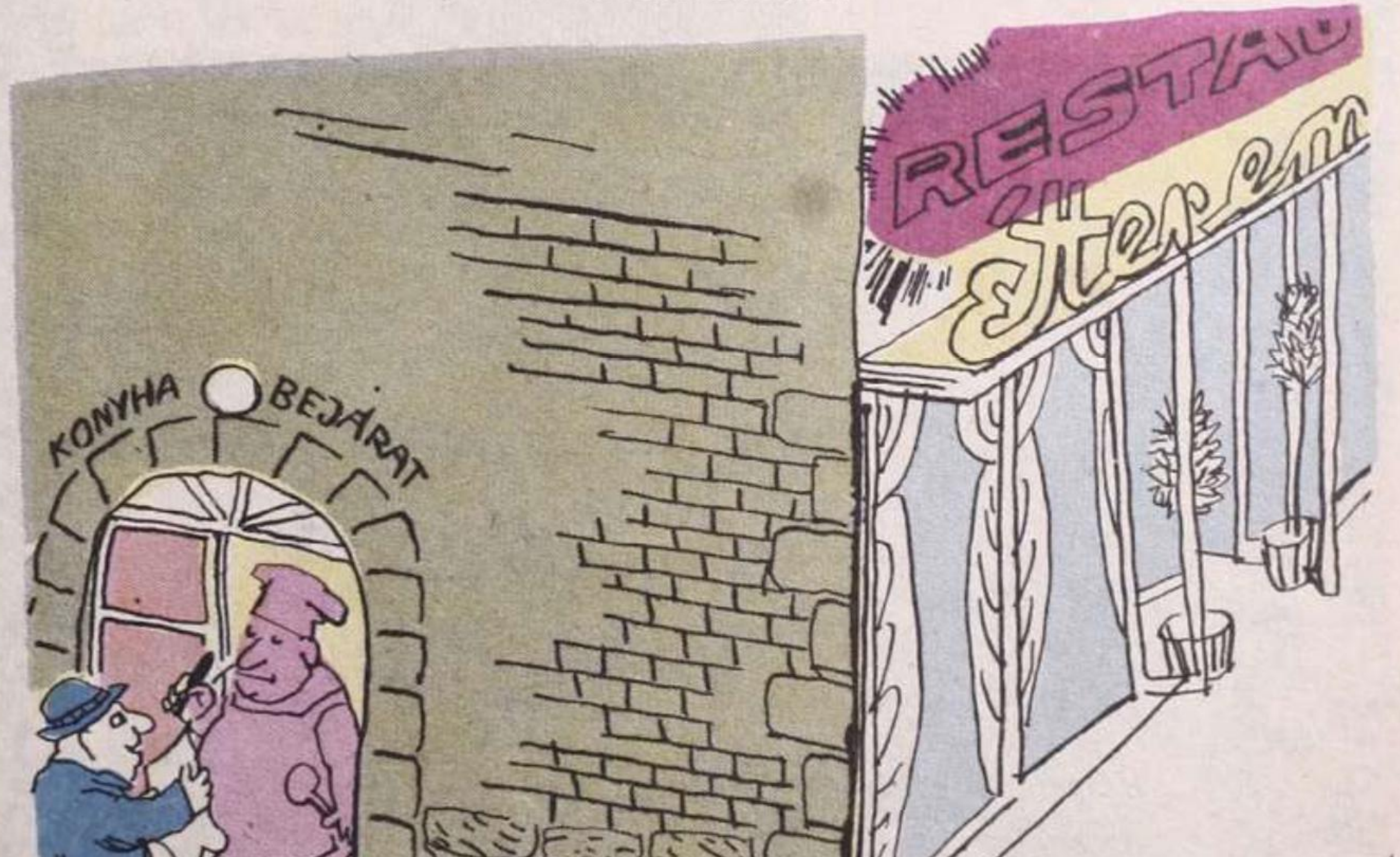

– Művész úr, kérhetnék egy autogramot ide az étlapra?

RAJZOK A MONTREÁLI KARIKATÚRA-KIÁLLÍTÁSRÓL

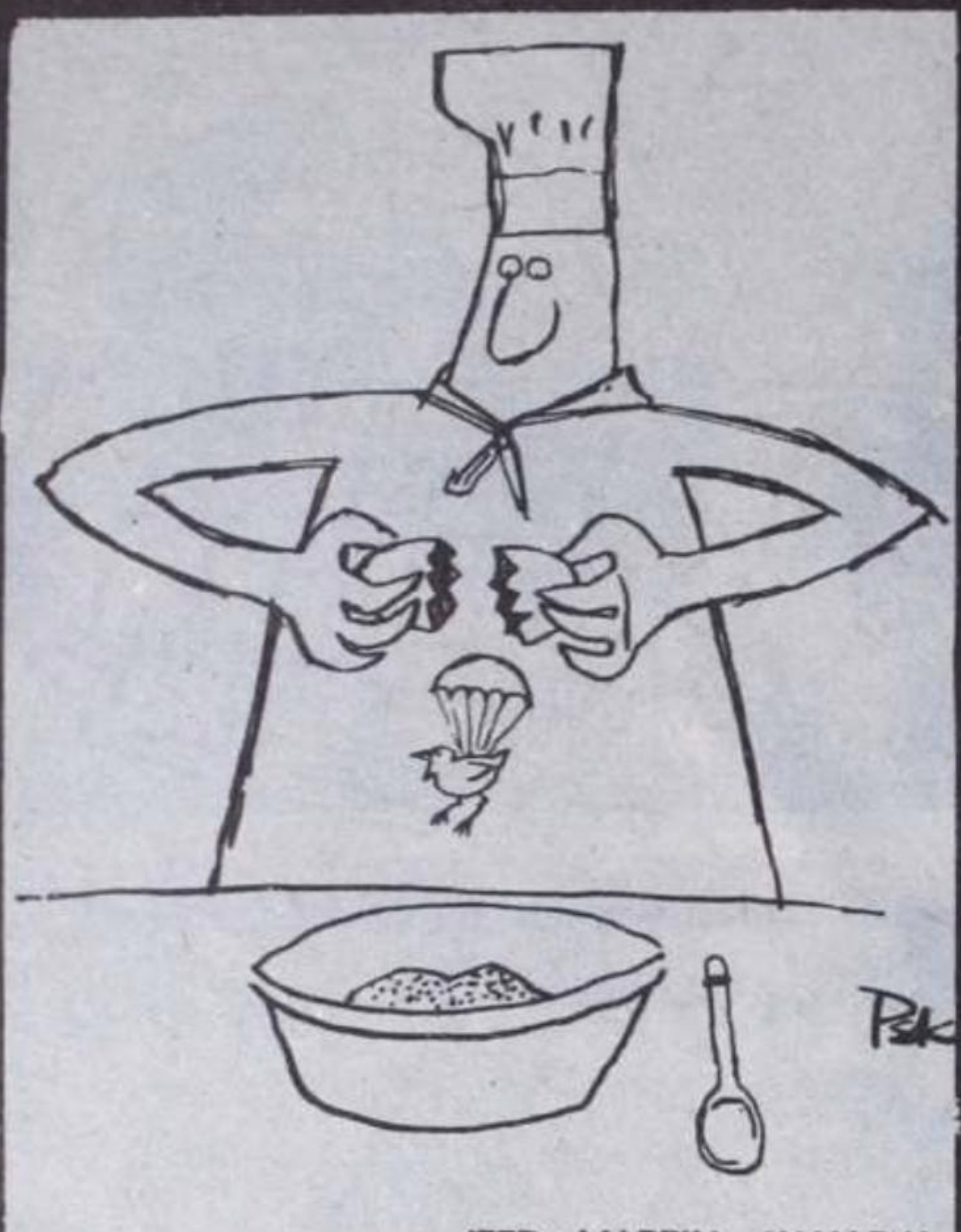

(TED MARTIN, KANADA)

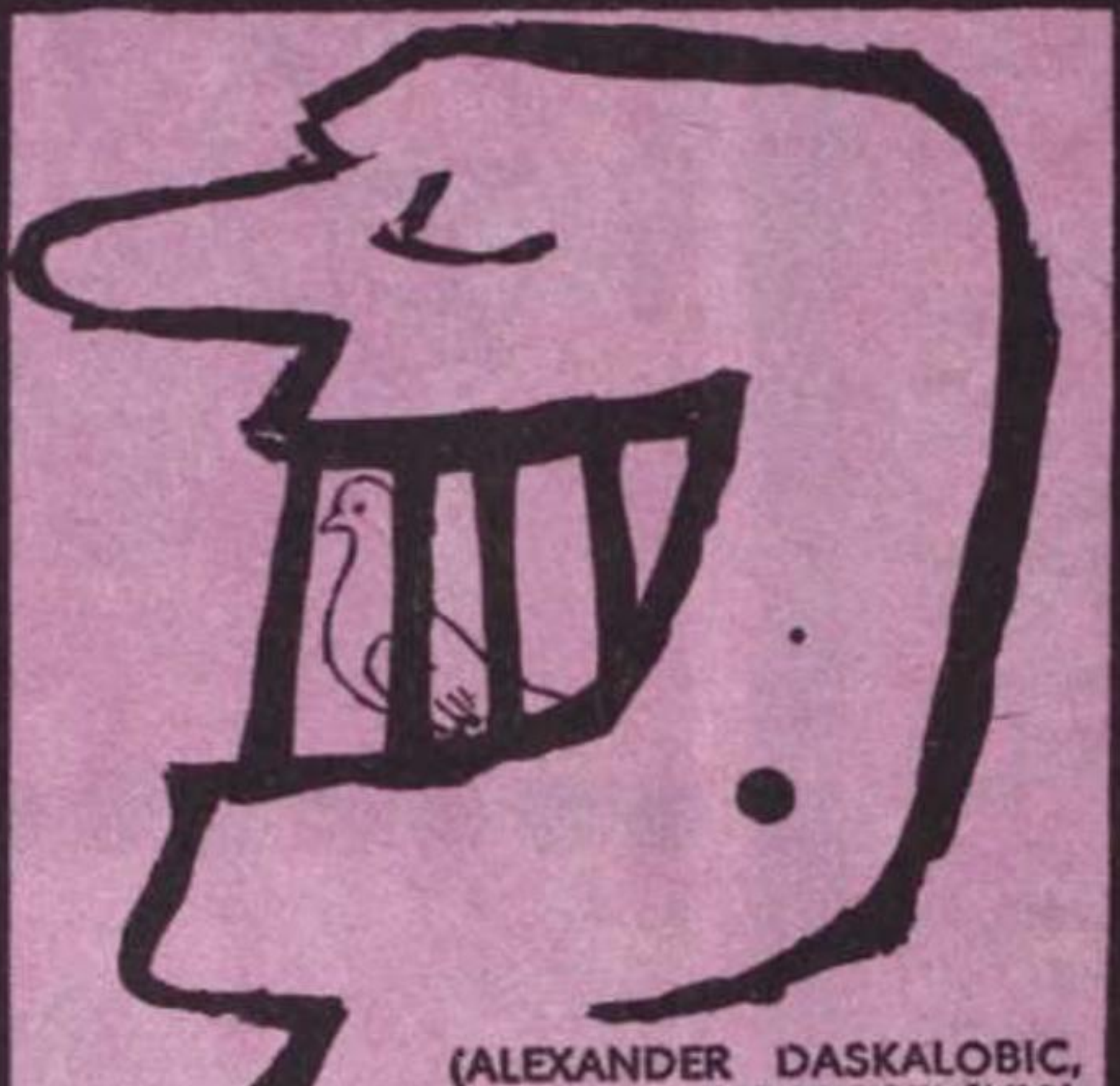

(ALEXANDER DASKALOBIC, JUGOSZLÁVIA)

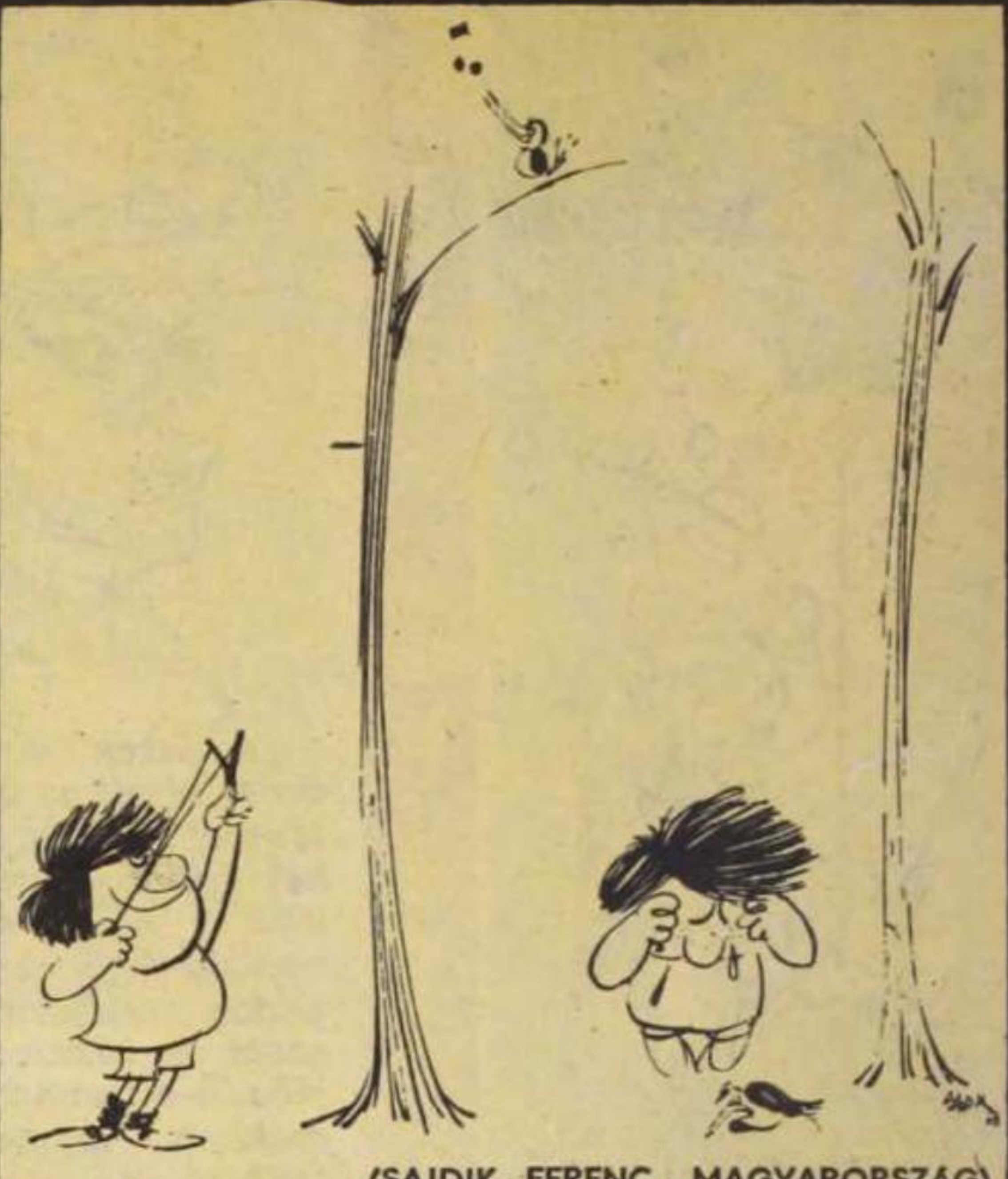

(SAJDIK FERENC, MAGYARORSZÁG)

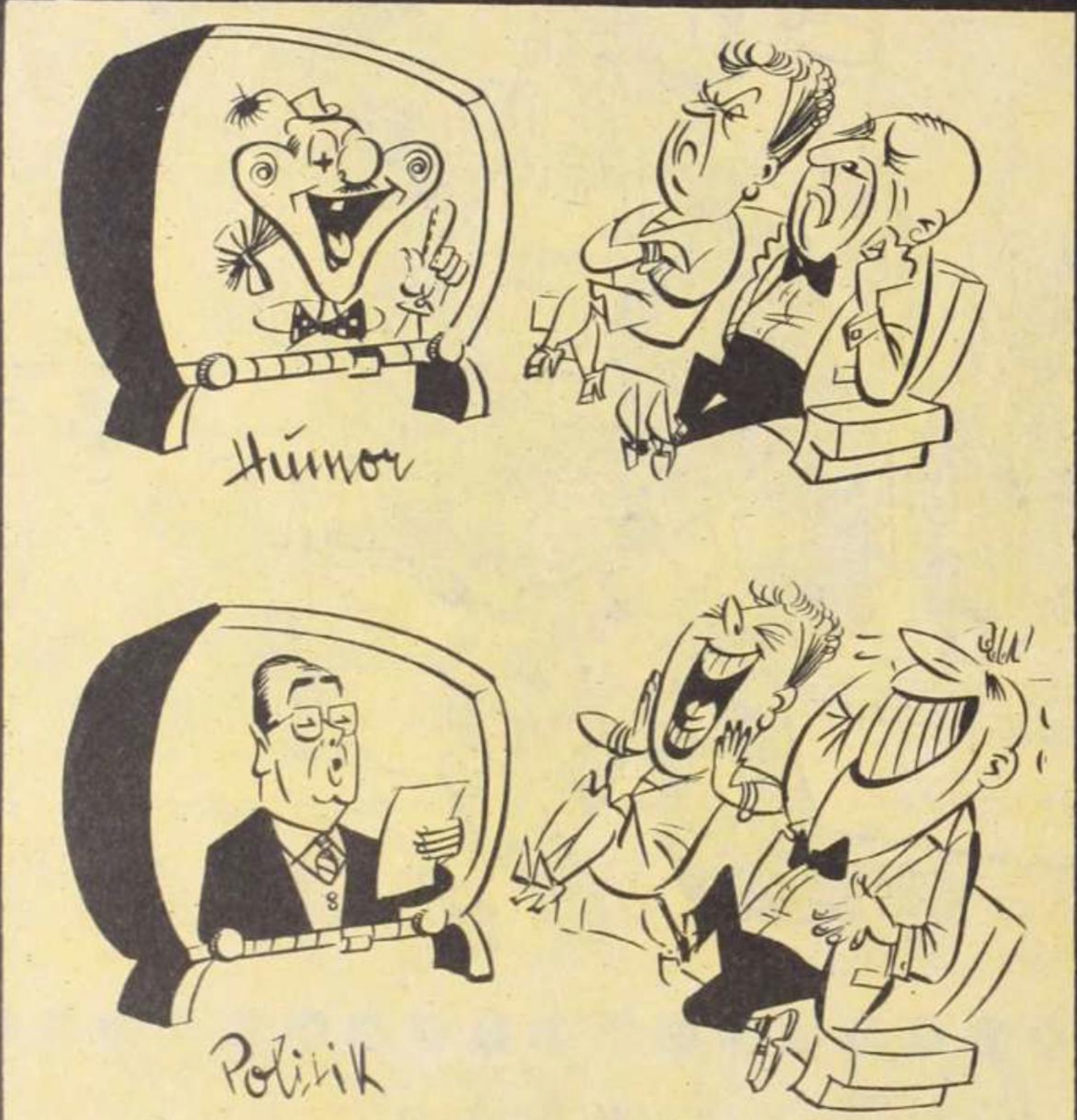

(RUDI FACKE, NSZK)

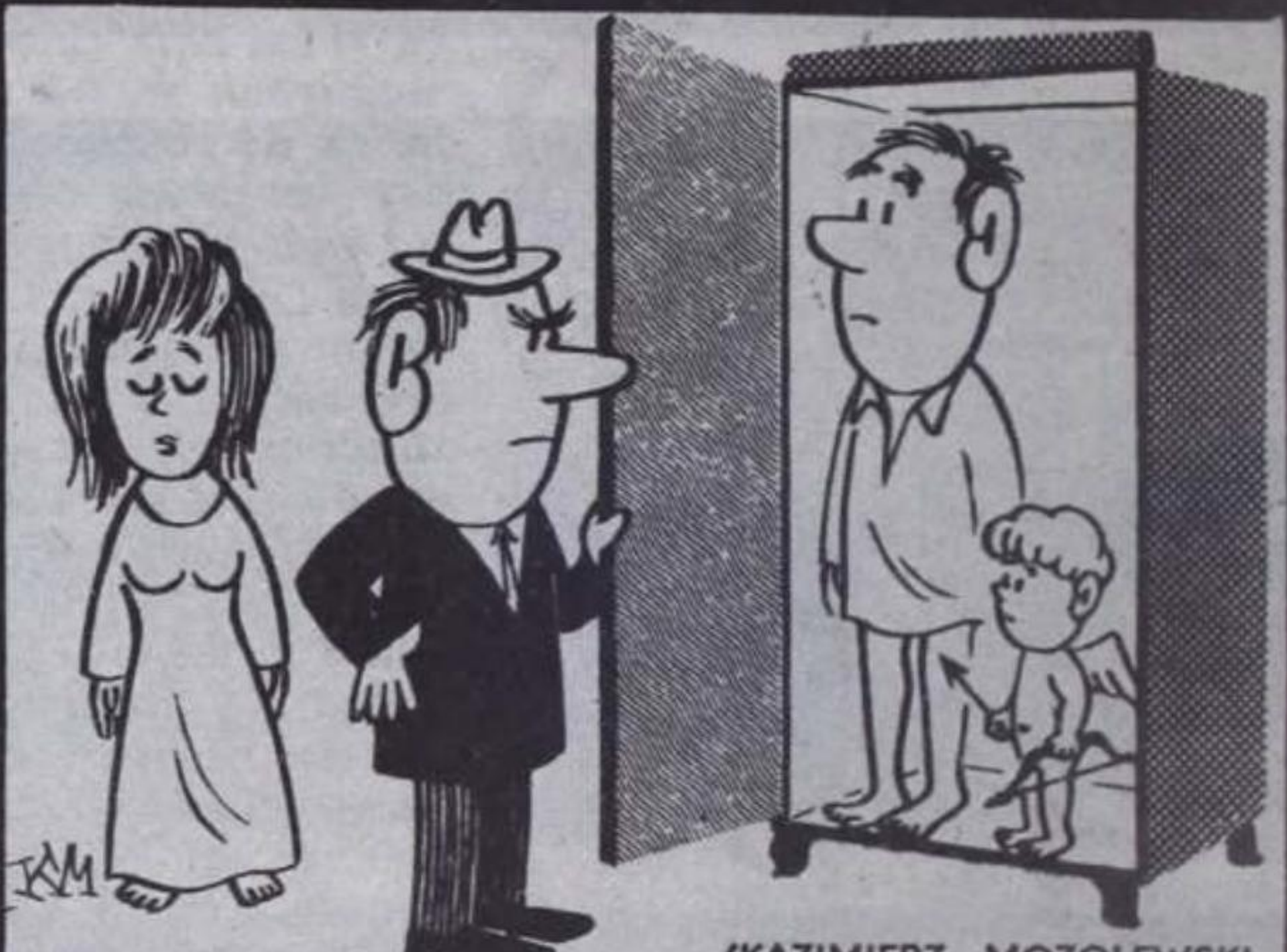

(KAZIMIERZ MOZOLEWSKI, LENGYELORSZÁG)

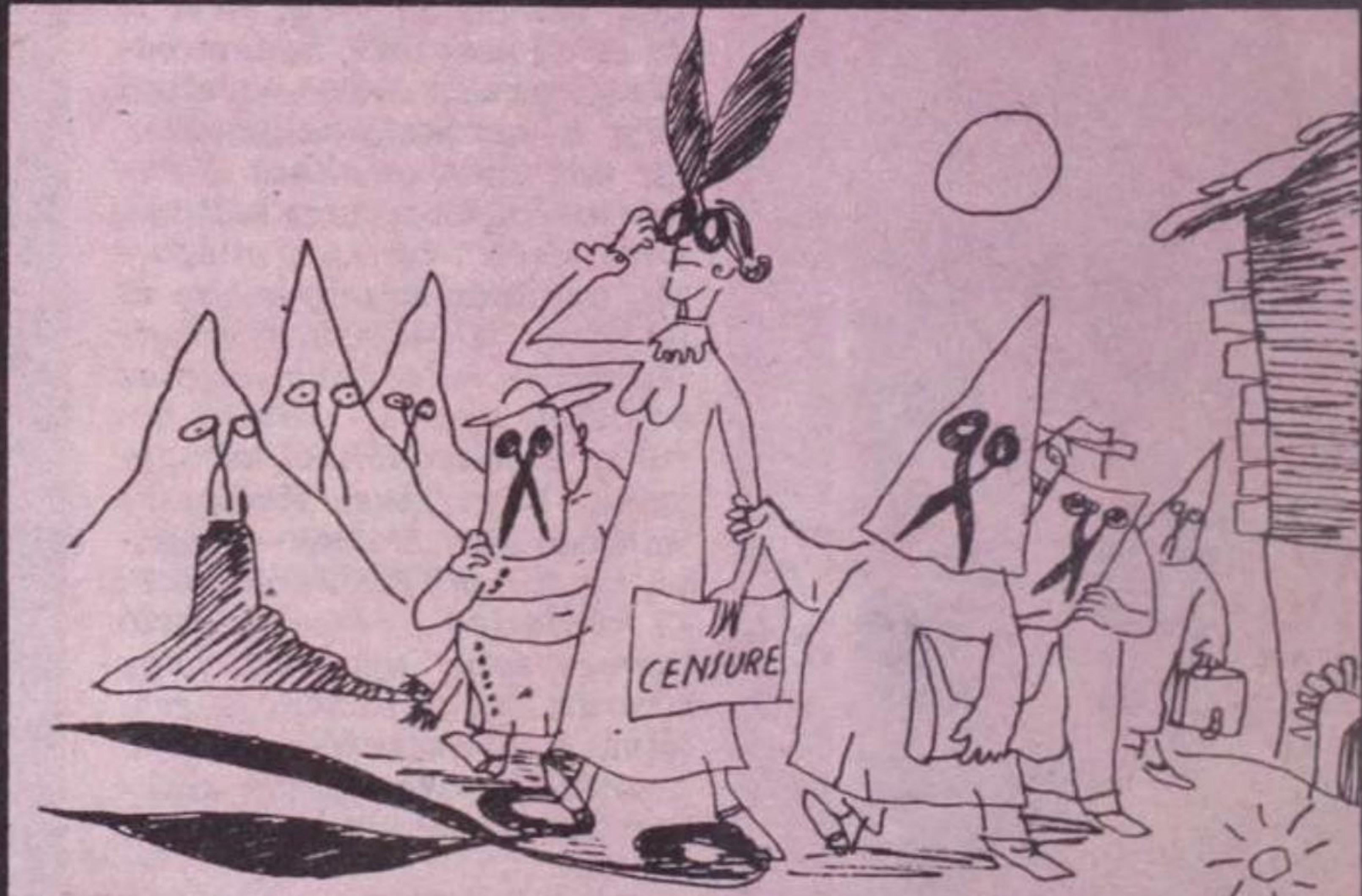

(ALFRED WICKY, SVÁJC)

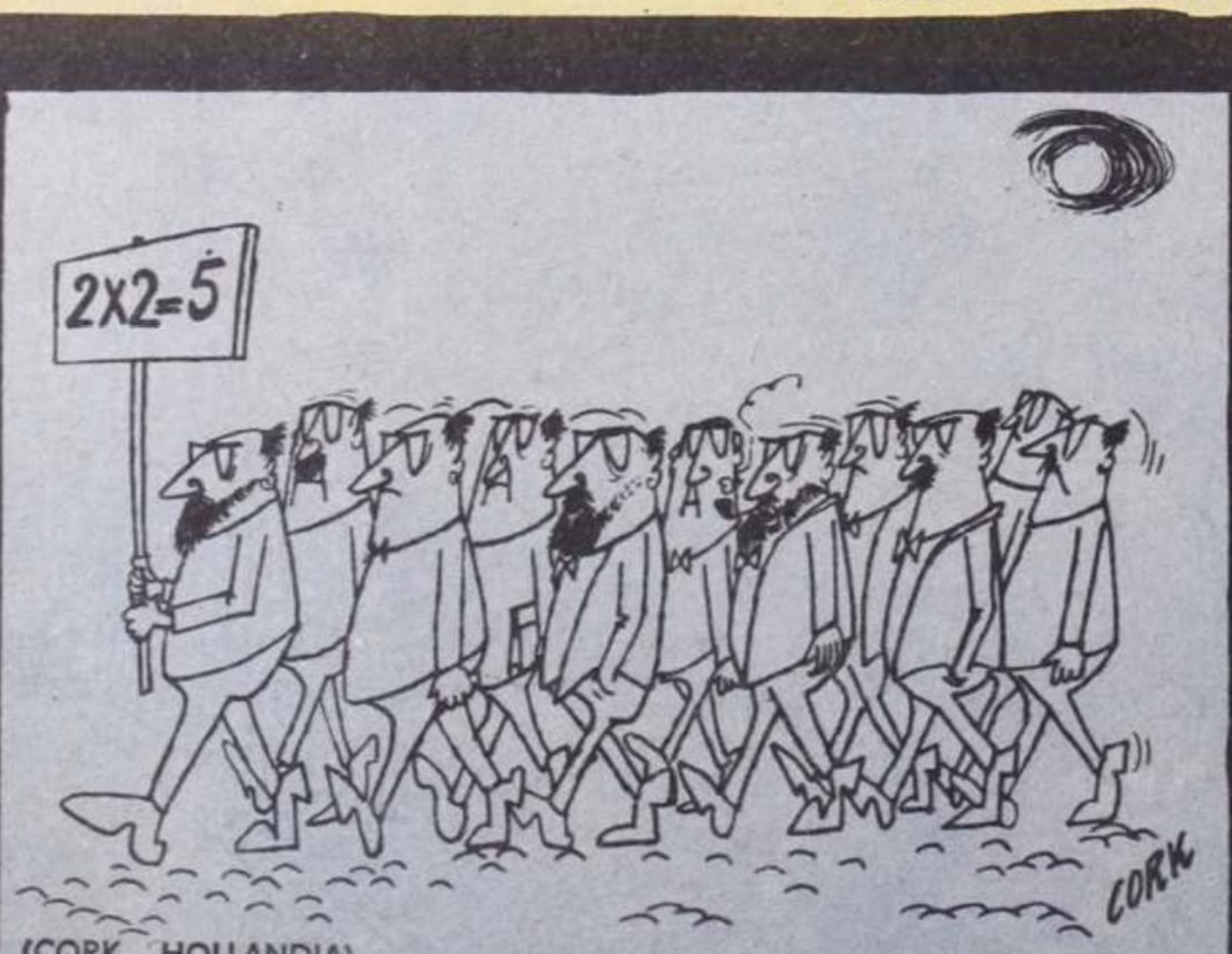

(CORK, HOLLANDIA)

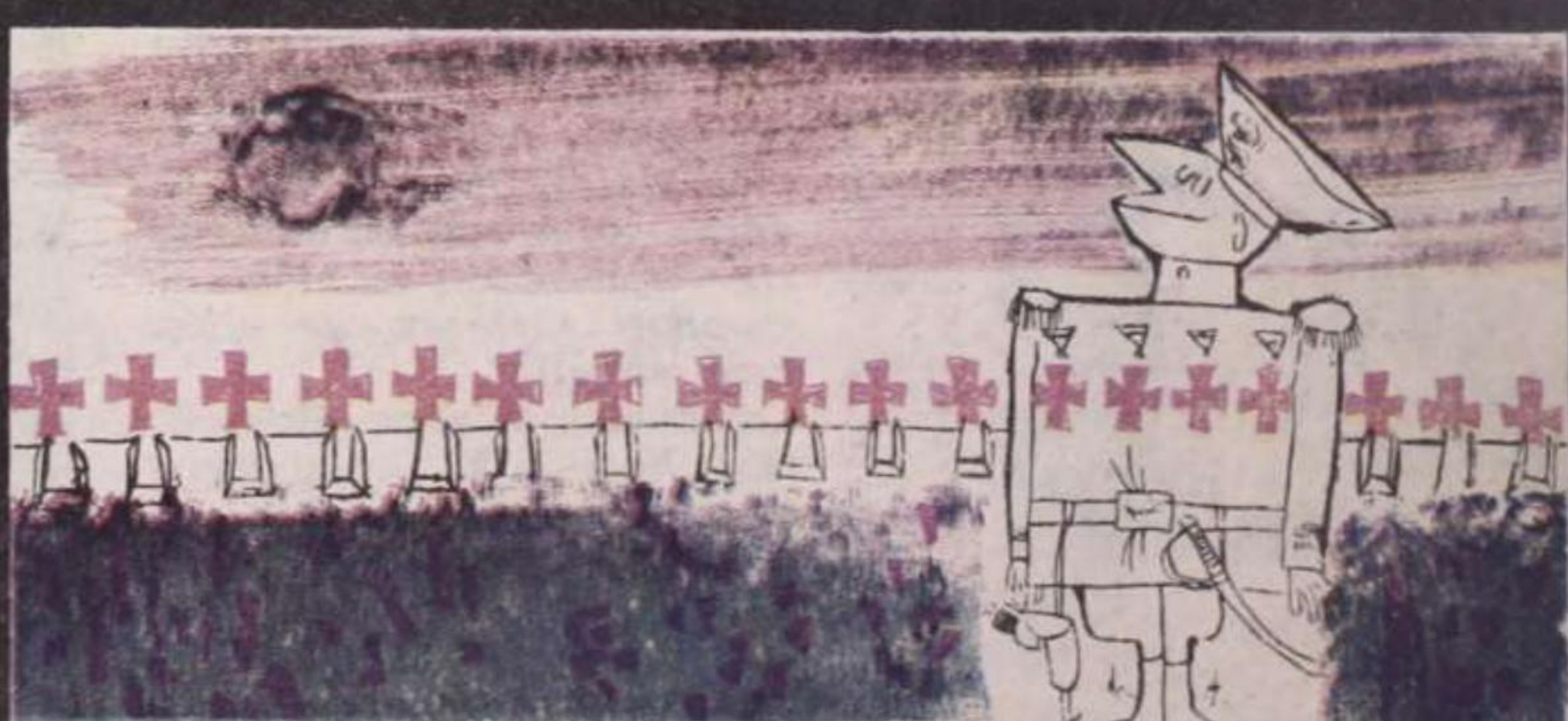

(GEORGI ANASTASOV, BULGARIA)

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, *142—220. — Árusítja a Magyar Posta — INDEX: 25.504

Készült ofszet rotációs eljárással, Ultraset 72-es gépen a Zrínyi Nyomdában — 68.04873/2 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — F. v.: Bolgár Imre

FIAT–CITROEN EGYESÜLÉS PESTEN

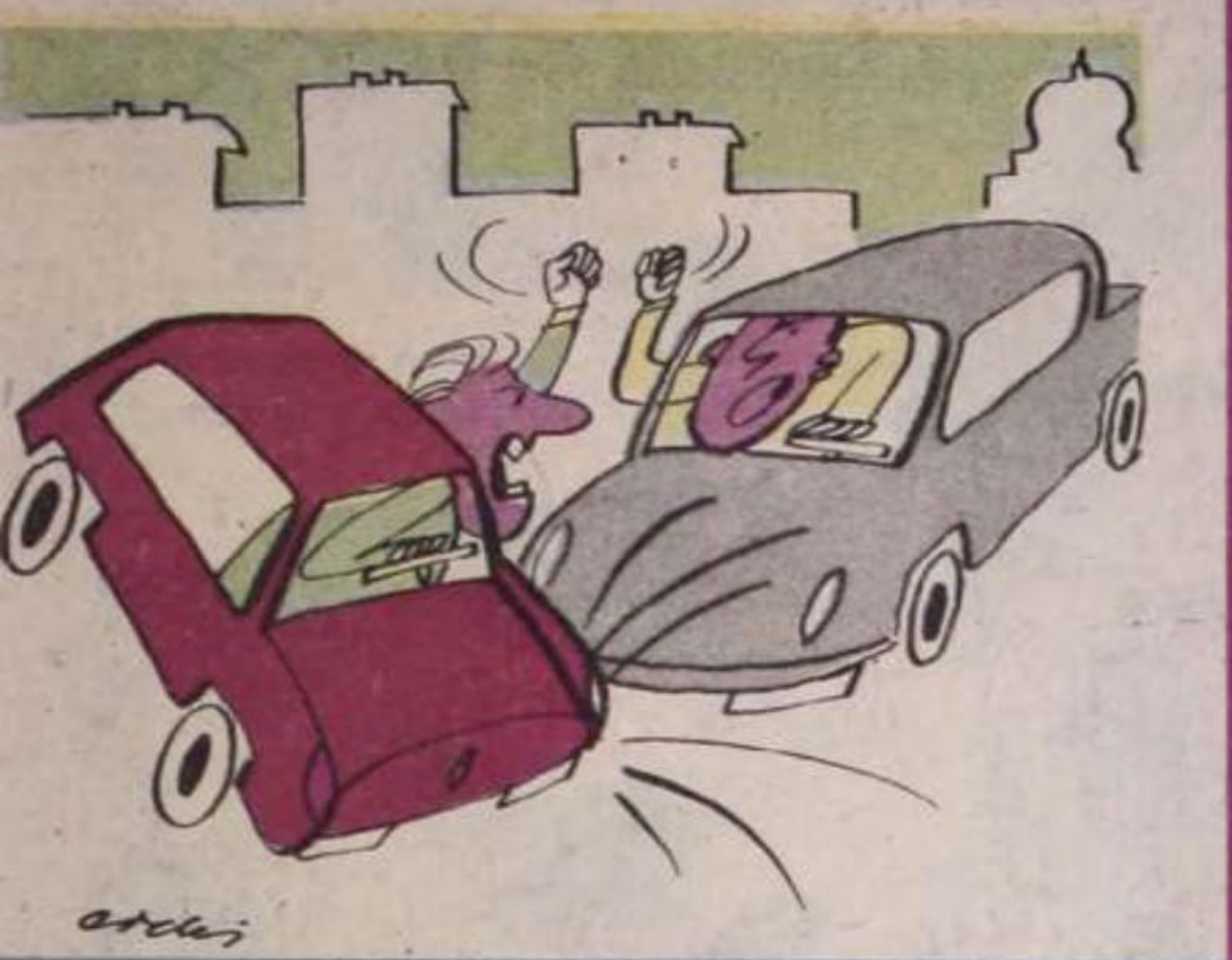

ISMERKEDÉS

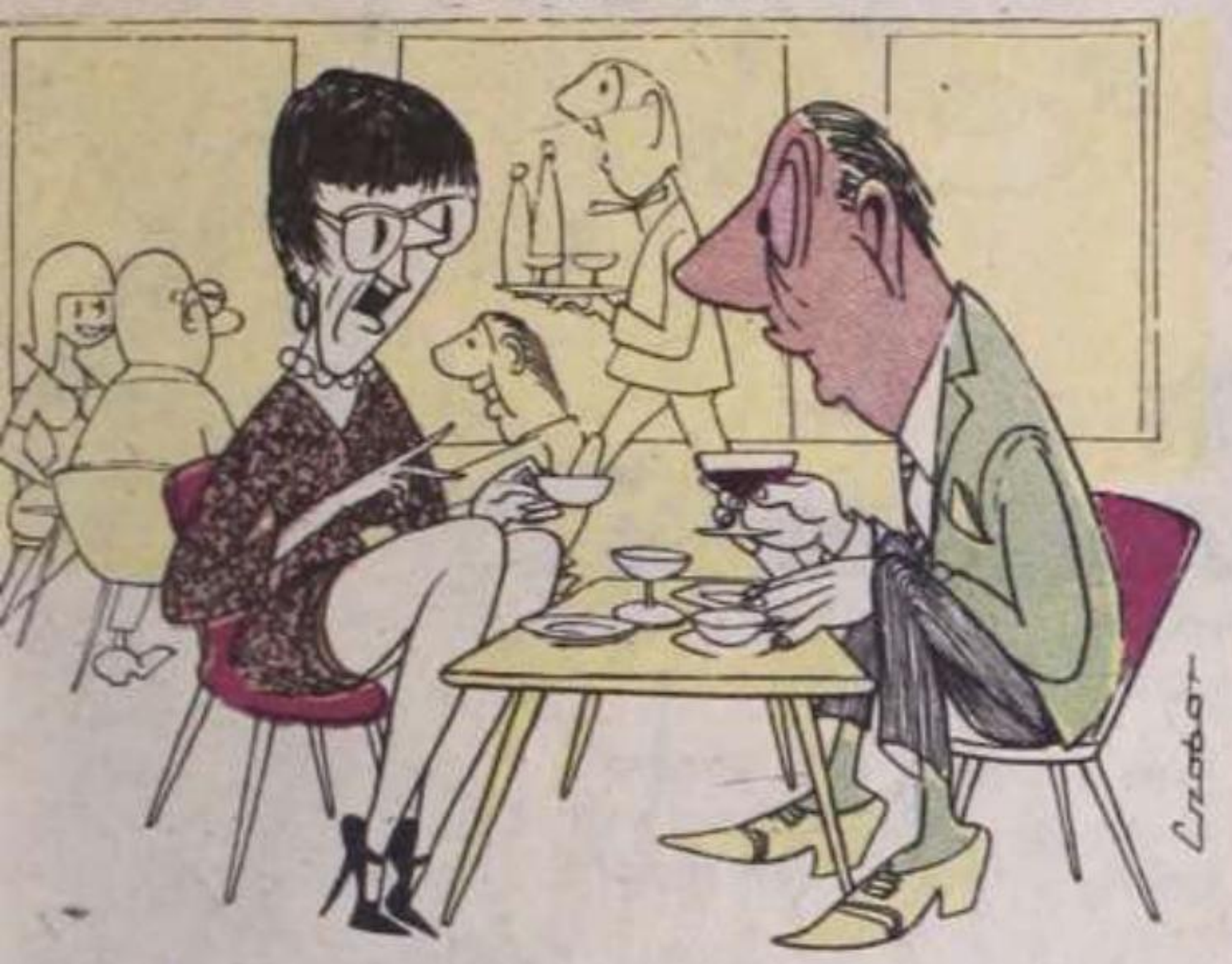

– Tudja, pár éve, amikor még KISZ-tag voltam . . .

RÉBUSZ

A 44. sz. rejtvényünk megfejtése:

K = H

Késhegyre megy

A 100 forintos díjak nyertesei a következők: Németh István, Budapest VII., Murányi u. 24. Fejéregyházi László, Gödöllő, Köztársaság u. 13. Kesztyűs Judit, Debrecen, Nagyerdei krt. 78.

46. REJTVÉNYÜNK

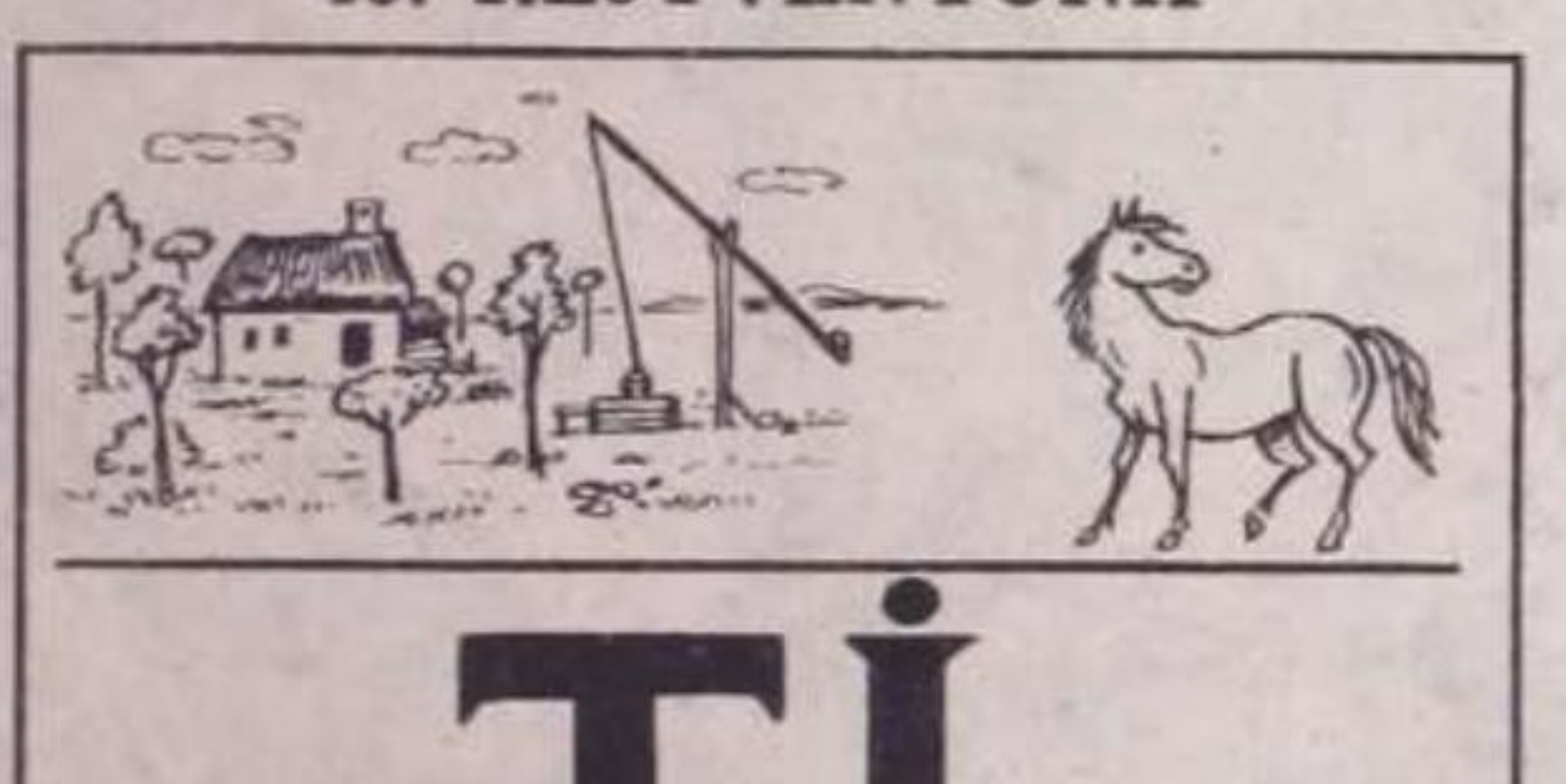

A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki.

A megfejtéseket legkésőbb november 22-ig kell postára adni, kizárólag levelezőlapon, erre a címre: Ludas Matyi, Budapest VIII., Gyulai Pál u. 14.

Pestiek Falun

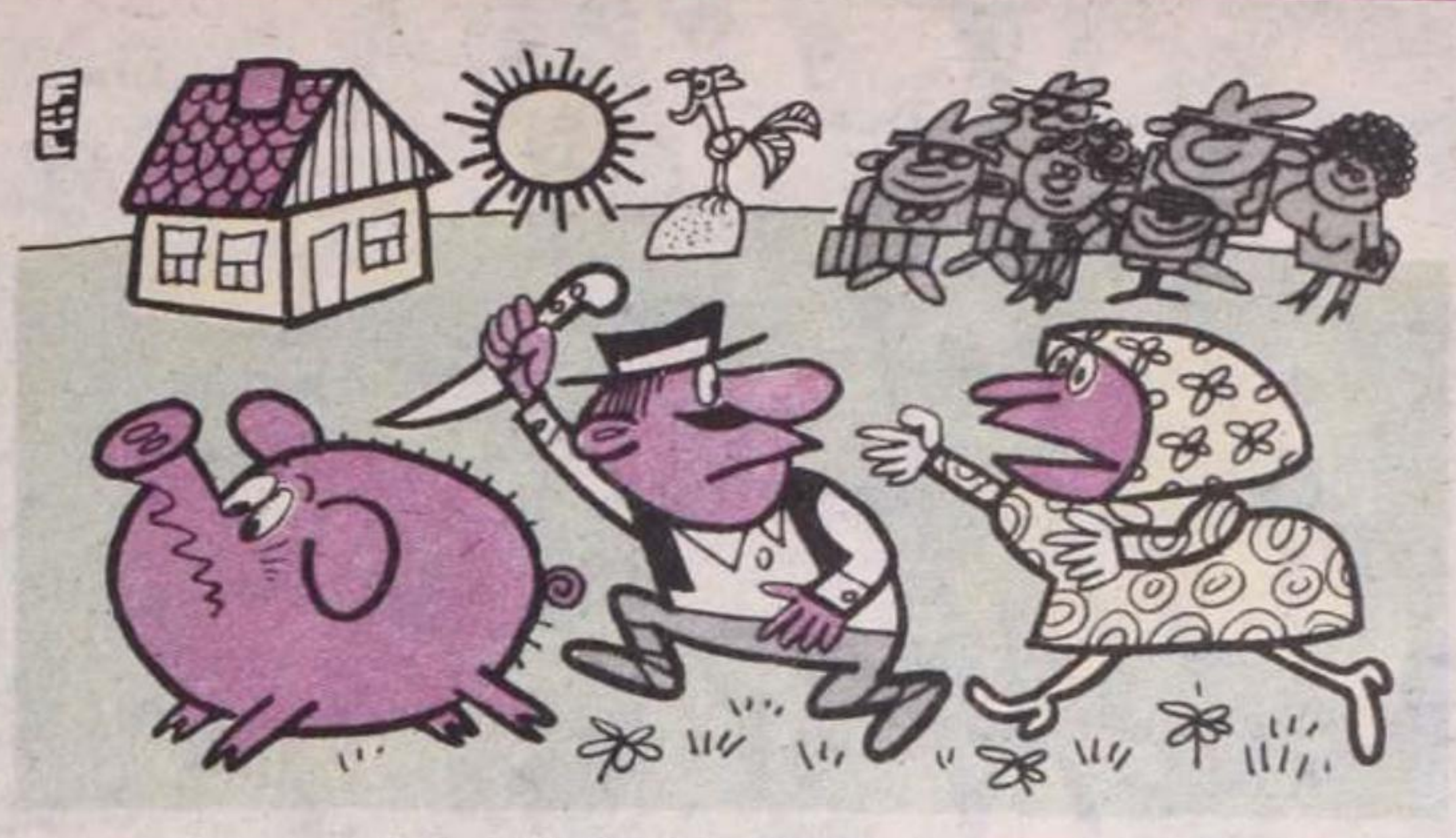

– Le ne szúrd, Mihály. Megjöttek Pestről a rokonok!

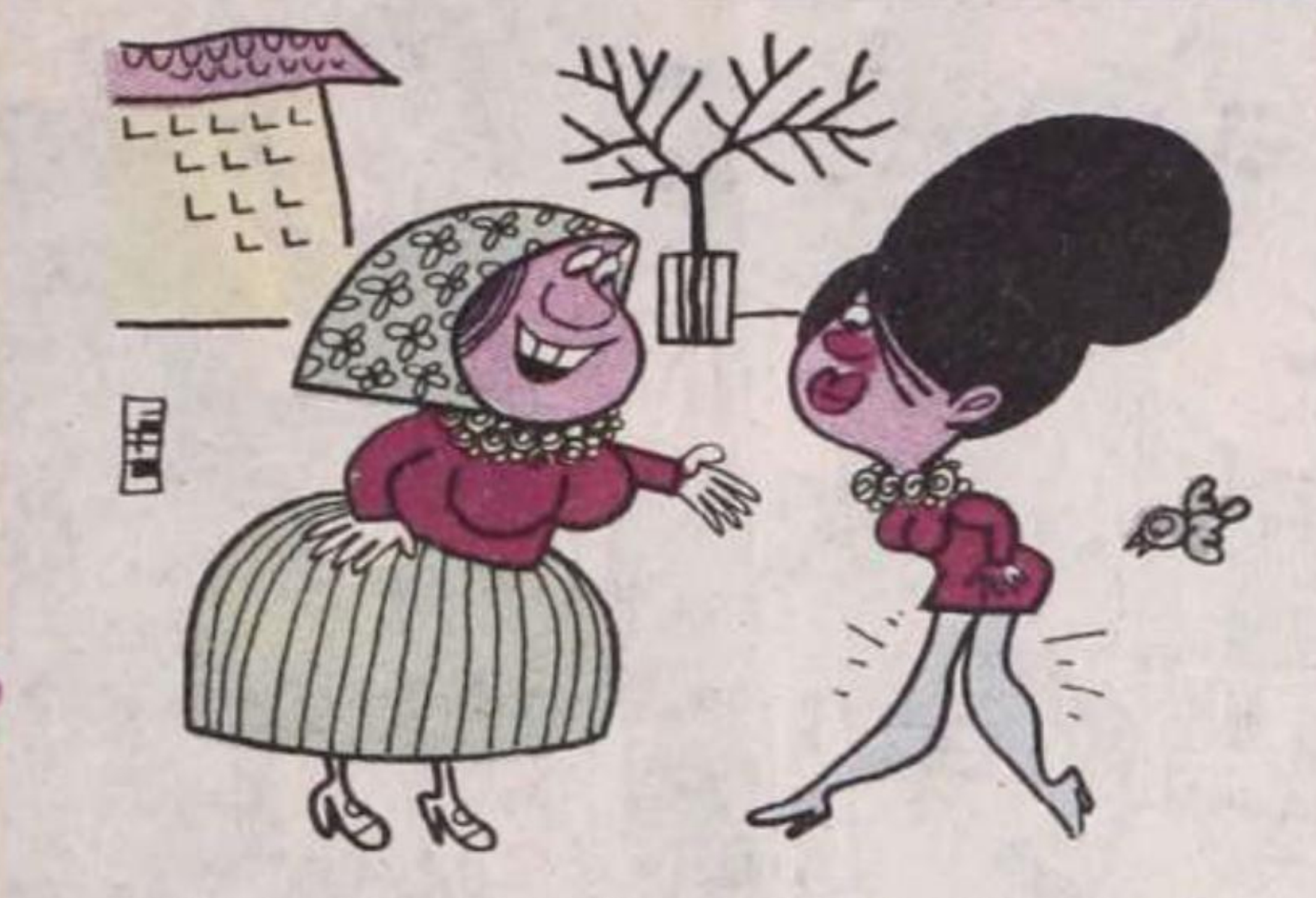

– Most télen jó volna a népviselet, ugye?

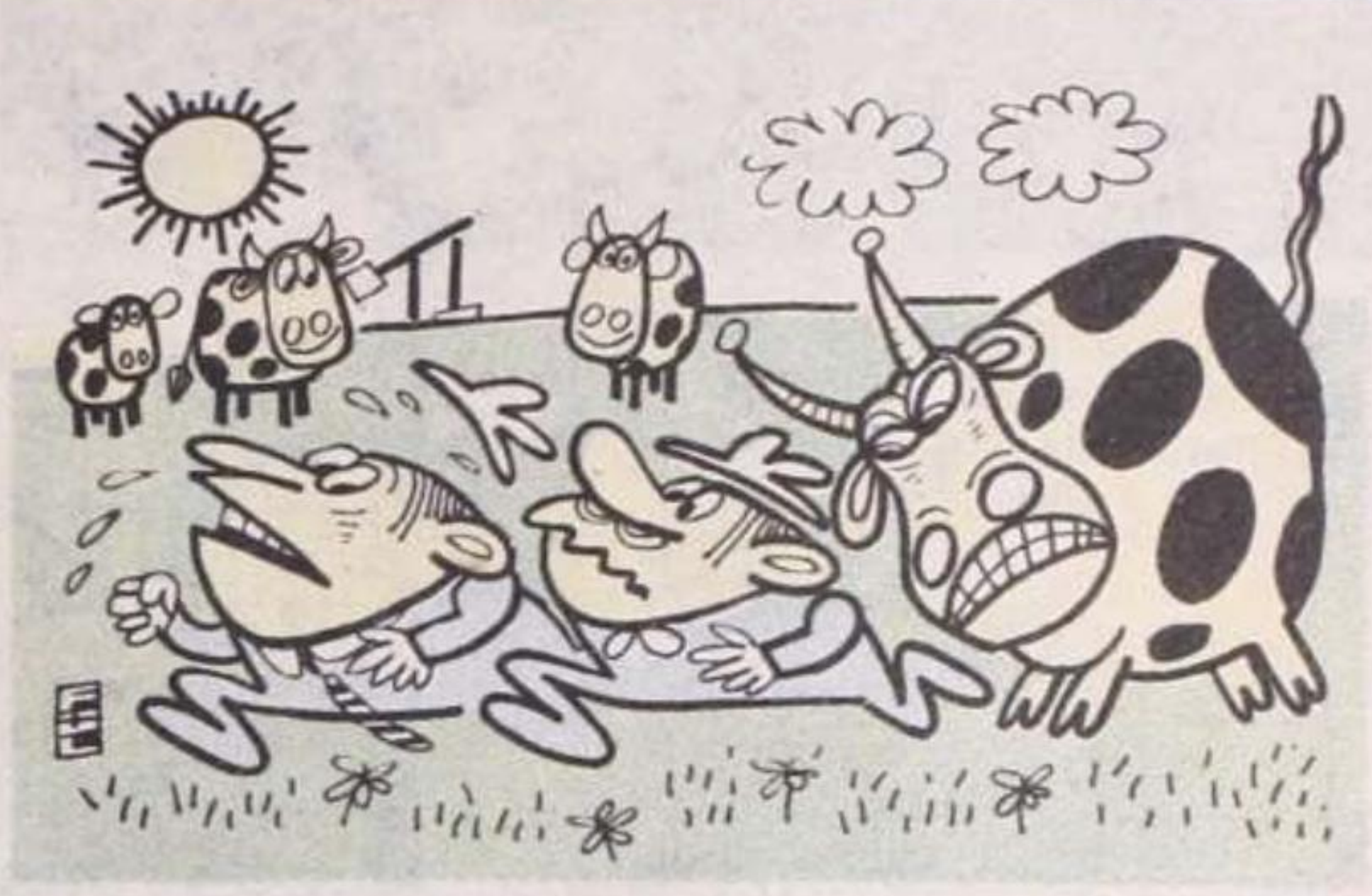

– Öregem, akkor már inkább a csúcsforgalom!

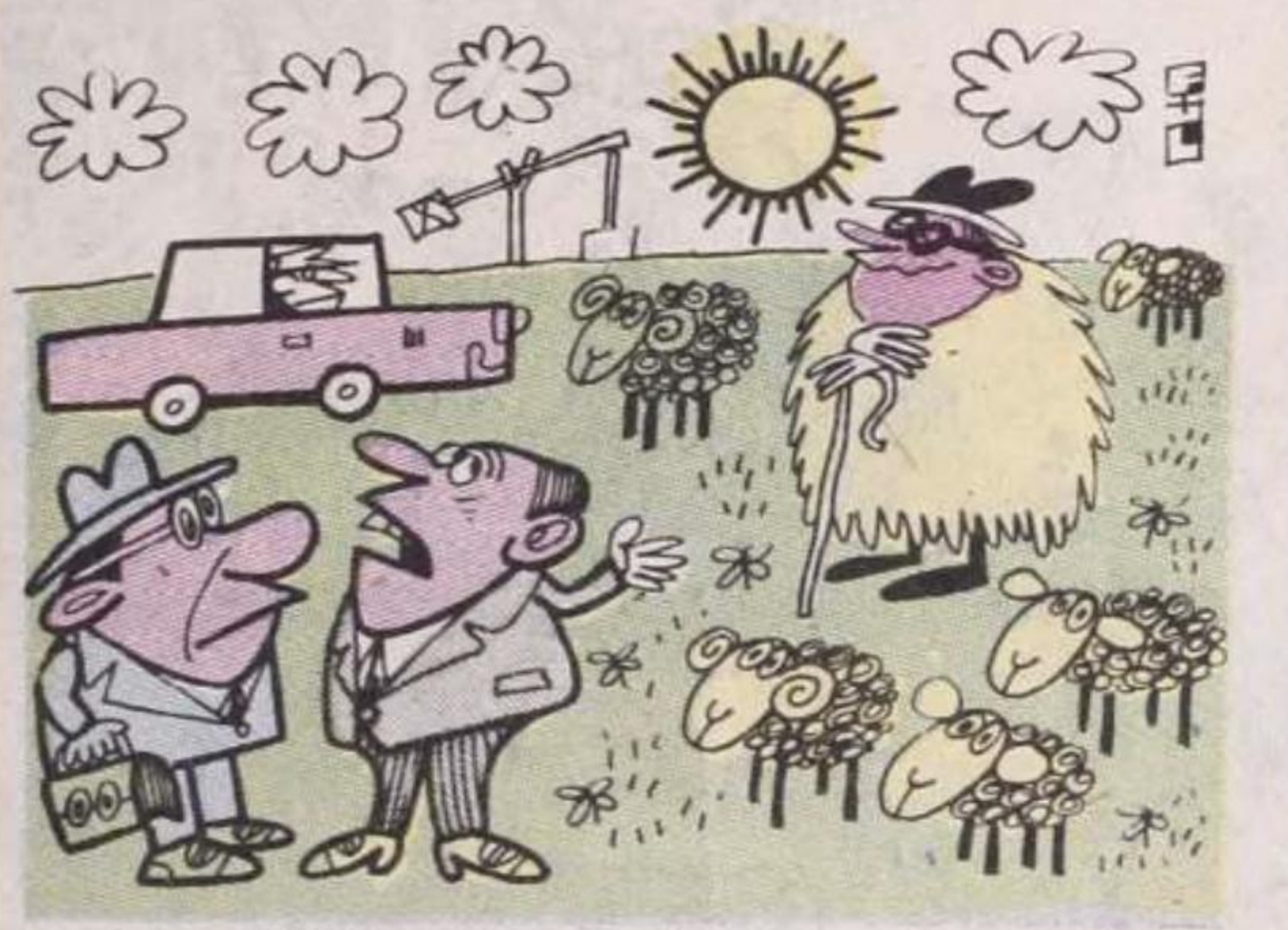

– Hiába könyörgünk az igazgató kartársnak, többé már nem akar viszszajönni Pestre.

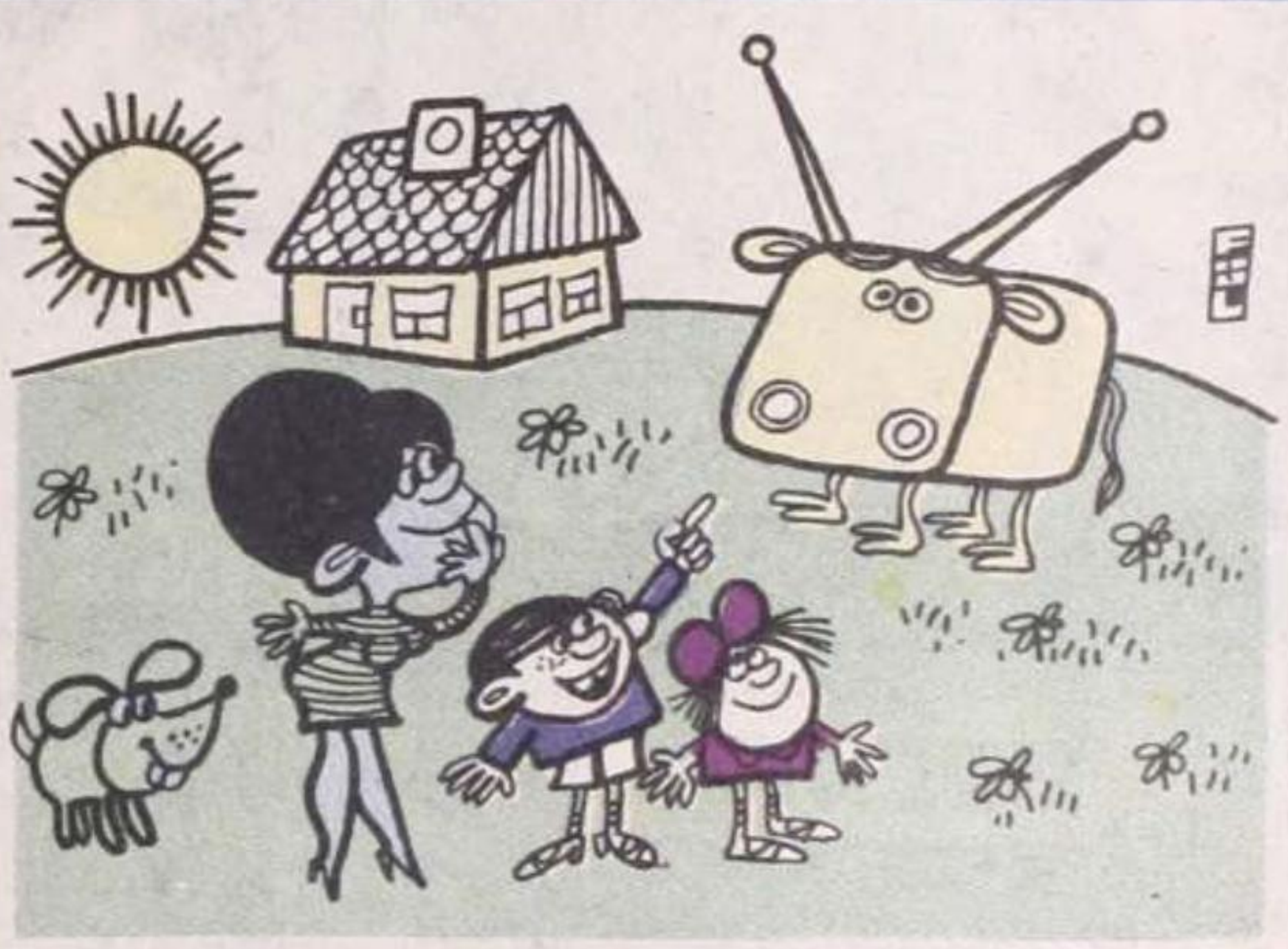

– Nézd, anyu, tévé-állat!

Fülöp György rajzai

PORCELÁNBOLT

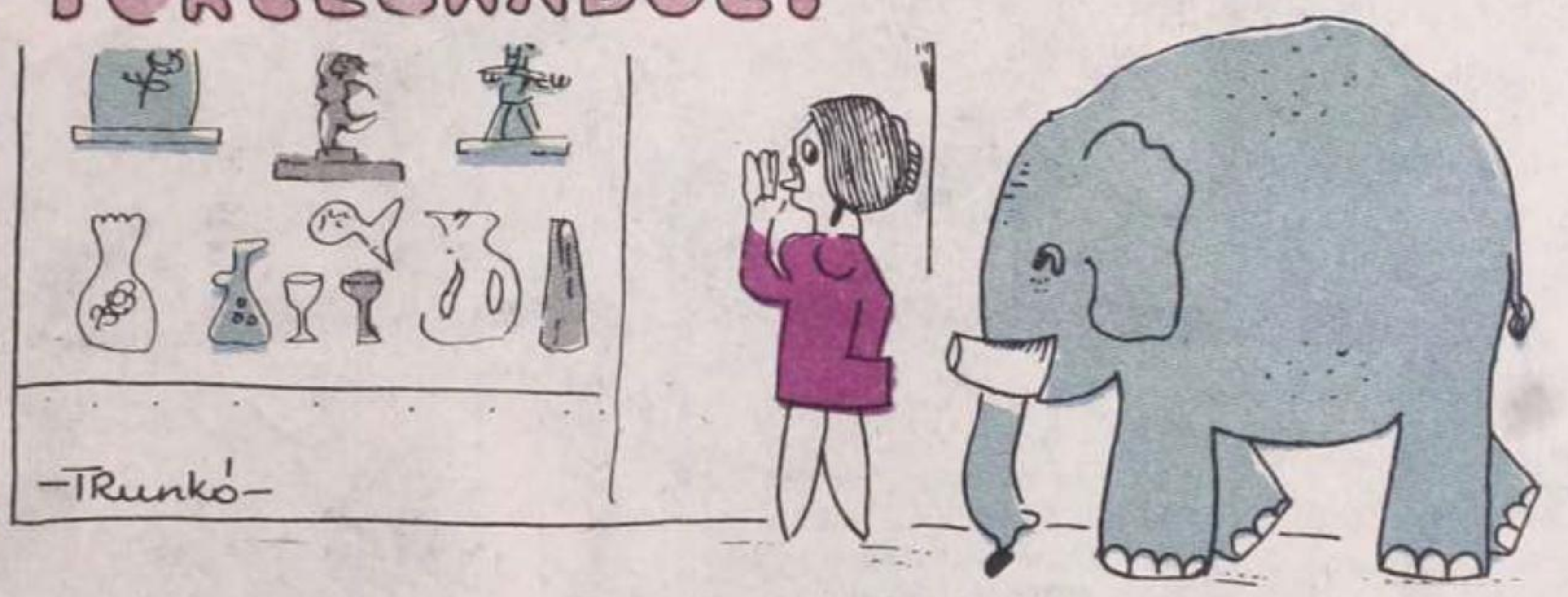

SZERVEZÉS

– Gyerekek, megjött az új főnök! . . .

BUKSI ROSSZAT ÁLMODIK

Sajdik Ferenc rajza

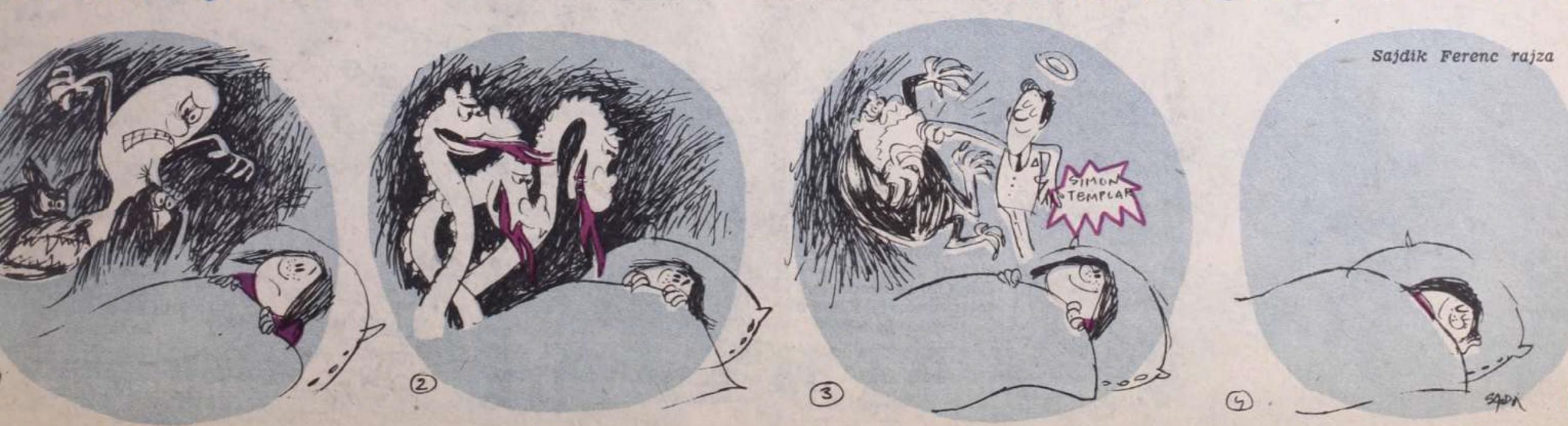

ANDY PAGE VETÉLYTÁRSA

HENRY LAWSON
novellája nyomán
CS. HORVÁTH TIBOR
– ENDRŐDI ISTVÁN

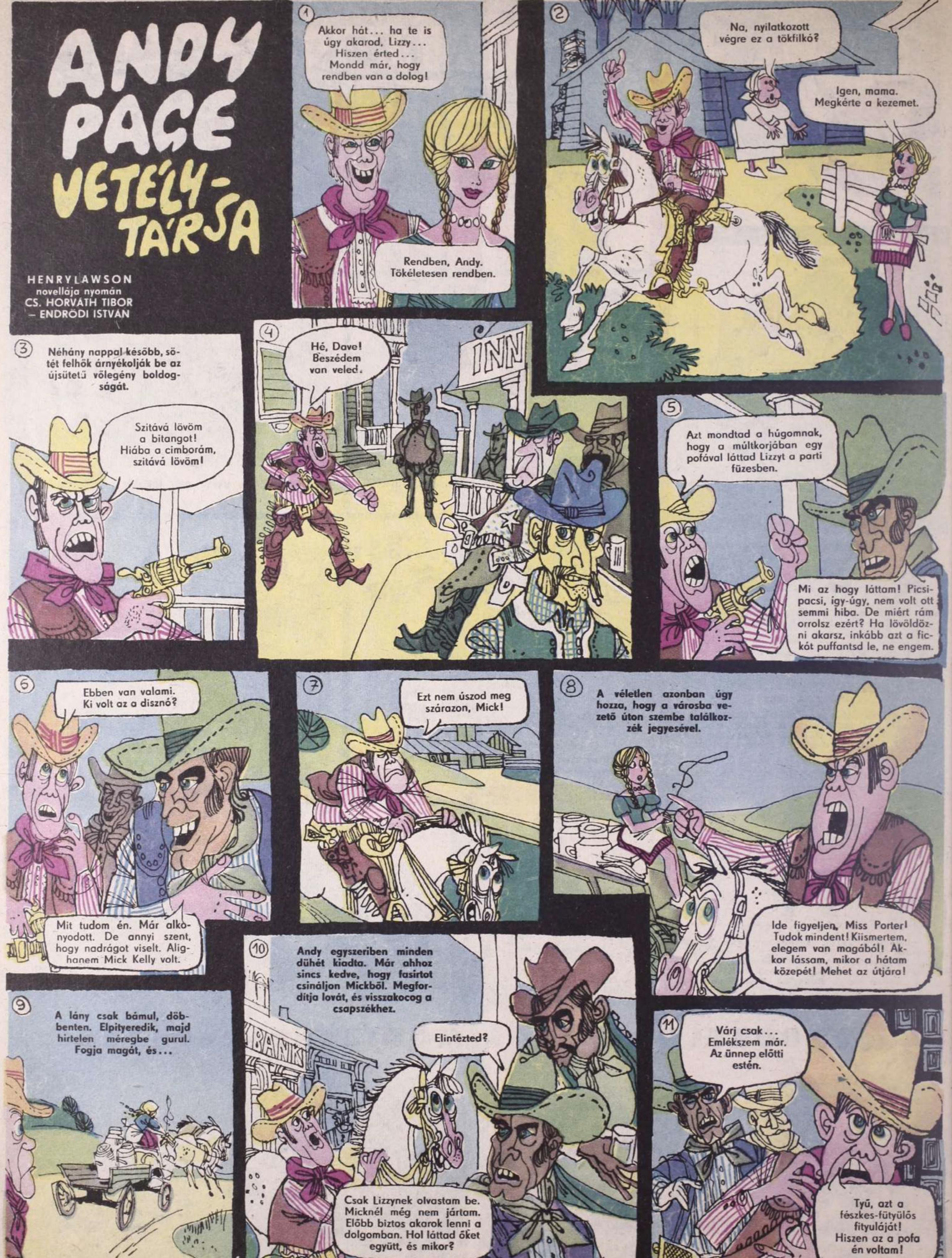
1
Akkor hát... ha te is úgy akarod, Lizzy... Hiszen érted... Mondd már, hogy rendben van a dolog!
Rendben, Andy. Tökéletesen rendben.
2
Na, nyilatkozott végre ez a tökfilkó?
Igen, mama. Megkérte a kezemet.
3
Néhány nappal később, sötét felhők árnyékolják be az újsütetű vőlegény boldogságát.
Szitává lövöm a bitangot! Hiába a cimborám, szitává lövöm!
4
Hé, Dave! Beszédem van veled.
INN
5
Azt mondtad a húgomnak, hogy a múltkorjában egy pofával láttad Lizzyt a parti füzesben.
Mi az hogy láttam! Picsi-pacsi, így-úgy, nem volt ott semmi hiba. De miért rám orrolsz ezért? Ha lövöldözni akarsz, inkább azt a fickót puffantsd le, ne engem.
6
Ebben van valami. Ki volt az a disznó?
Mit tudom én. Már alkonyodott. De annyi szent, hogy nadrágot viselt. Alighanem Mick Kelly volt.
7
Ezt nem úszod meg szárazon, Mick!
8
A véletlen azonban úgy hozza, hogy a városba vezető úton szembe találkozzék jegyesével.
Ide figyeljen, Miss Porter! Tudok mindent! Kiismertem, elegem van magából! Akkor lássam, mikor a hátam közepét! Mehet az útjára!
9
A lány csak bámul, döbbenten. Elpityeredik, majd hirtelen méregbe gurul. Fogja magát, és...
10
Andy egyszeriben minden dühét kiadta. Már ahhoz sincs kedve, hogy fasírtot csináljon Mickből. Megfordítja lovát, és visszakocog a csapszékhez.
BANK
Elintézted?
Csak Lizzynek olvastam be. Micknél még nem jártam. Előbb biztos akarok lenni a dolgomban. Hol láttad őket együtt, és mikor?
11
Várj csak... Emlékszem már. Az ünnep előtti estén.
Tyű, azt a fészkes-fütyülős fityuláját! Hiszen az a pofa én voltam!
VÉGE